

A.C. Joshi Library
P.U. Chandigarh

MSS No. 412/12 Subject Padya Kavya
Name of MSS Sinhawia
Author Gopi Chaud
Period _____ Folios 151 to 168
Script Gurmukhi Source M/S Kapoor Curious, Jalandhar
Missing Folios _____

۹ عدد لکھی حرفیاں

412 - کتب

412

MS.

412-MS. Mo.

412-MS.

੧੧੫

1

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪਸਾਦਿ॥ ॥ ਸਿਹਰਨੀਗੁਪਾਲਸਿੰਘ ੧੧੫
 ਜੀਕੀਲਿਖਪਤੋ॥ ॥ ਮੁਲਾਨੁ ਮਕਲਦੀਆਮਖੀ
 ਮਾਖੁਲਗਈਆਮਿਹਰਰਬਦੀਅਸਾਤੇਬਹੁਤਹੋਈ
 ਗਾਇਆਕੁਲਸੀਆਪਵਾਆਪੁਸਾਨੁਗੁਰਾਂਦਸਿਆ
 ਲਦਨ੍ਹਾਲਲਭੀ॥ ਵਾਂਗੁਦਾਮਨੀਦਮਕਦਾਦਿਸਟ
 ਮਾਏਆਸੁਪਸਚਦਾਨੀਦਸਰੂਪਹੋਈ॥ ਮੁਲਪਤਸੀ
 ਕਉਣਗੁਪਾਲਸਿੰਘਾਨਹੀਦੂਸਰਾਓਸਦੇਕੋਲਕੋਈ॥੧॥
 ਬੇਬੋਧਸਰੂਪਦੇਬਾਣਸਈਓਚਿਤਜਰਾਅਰਾਮਨਾ
 ਪਾਵਦਾਜੇ॥ ਜਿਚਰਕਰੇਨਾਚਿਤਅਰਾਮਵੈਰੀਤਿਚਰ

2

ਜਨਮ ਅਕਾਰਥ ਜਾਵਦਾ ਜੇ ॥ ਆਉ ਸੋਧੀ ਦੇ ਸੁਪ ਸਰੂਪਤ ॥
 ਈ ਜਰਾ ਦੂਰ ਨ ਬੇਦ ਬਤਾਵਦਾ ਜੇ ॥ ਹੋਈ ਆਪਣਾ ਆਪੁ
 ਗੁਪਾਲ ਸਿੰਘ ਕੁਲੈ ਕਉ ਦੁਜੋ ਚਿਤ ਠਹਿਰਾਵਦਾ ਜੇ ॥ ੨ ॥
 ਤੇ ਤਾਨ ਕੀ ਜੀਏ ਚਿਤ ਤਾਈ ਬਾਝ ਤਾਨ ਜਰਾ ਨ ਠਹ
 ਰਦਾ ਹੀ ॥ ਏਹ ਕੁਲ ਜਹਾਨ ਦਾ ਅਤ ਵੈਰਿ ਰੋਗ ਲਗਨਾ
 ਅਤ ਕੇ ਪਹਰਦਾ ਹੀ ॥ ਏਸ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਅਛੁ ਦਲੈ
 ਤਾ ਵਡਾ ਦੁਸਟ ਸਰੂਪ ਏਹੁ ਜਹਰਦਾ ਹੀ ॥ ਜੇਹਨਾ ਚਿਤ ਸੀ
 ਆਇ ॥ ਚਿਤ ਗੁਪਾਲ ਸਿੰਘ ਸੋਈ ਸੂਰ ਦੁਪਹਰਦਾ ਹੀ ॥ ੩ ॥ ਸੋ
 ਸਮਝਈ ਤਾ ਜੀਨਾ ਆਪੁ ਤਾਈ ਸਾਂਈ ॥ ਵੇਚਾ ਤੇ ਨ ਨ

3

ਹੀ ਕੁਦਕੋਈ ਜੋ ਪਸੇ ਪਕੇ ਇਨਿ ਖਿਆਸ ਚਸਈ ਚਿ ਨਹੀ ११੬
 ਕੁਦ ਬਤਾਵਟਾ ਬੇਦਕੋਈ ॥ ਖੜੋਹੈ ਨਾਮ ਨਿਦ ਦੇ ਸਿੰਧ ਭਾਗੇ
 ਰੇਖ ਸੀ ਬਹੁਤ ਹੋ ਜਗਾ ਨਹੀ ਖੇਦਕੋਈ ॥ ਚਿਥੇ ਰੂਪ ਨਰੀ
 ਗਗੁ ਪਾਲ ਸਿੰਘਾ ਸਾਵਾ ਸੋਸ ਨਿਜੂਹਾ ਸੁਪੇਦਕੋਈ ॥
 ॥੪॥ ਜੀਮ ਜਤਨੁ ਬਚੈ ਚਨਹ ਥਾ ਆਵੀ ਇਕੁ ਰਤਨ ਜੋ
 ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਤੇਰਾ ॥ ਆਸਰ ਬਦੀਰ ਖਕੇ ਢੂਢੀ ਪਿਆ ०
 ਰੇਹ ਥਾ ਆਵ ਸੀ ਕਹੈ ਤੂੰ ਮੰਨ ਮੇਰਾ ॥ ਜਿਵੇ ਜੇਵਨੀ ਮਧ
 ਕੁਜੀ ਗਭਾ ਸੋ ਤਿਵੇ ਜਾਨ ਜਹਾਂ ਨ ਸਰੂਪ ਕੇਰਾ ॥ ਹੋਈ ਅ ०
 ਪਵਾ ਆਪੁ ਗੁਪਾਲ ਸਿੰਘਾ ਵੀਚ ਵੇਦ ਦੇ ਇਨਿ ਖਿਆਲ ਖ

ਵੇਗਾ ॥ ੫ ॥ ਹੇ ਹੁਕਮ ਤਾ ਹੇ ਰਤੂ ਛੁਡ ਬੀ ਦੇ ਕਰ ਬੀ ਦਗੀ ਜੇ
 ਸੁਖ ਭਾਲ ਨਹੈ ॥ ਤੁਹ ਕੁਟਿ ਆ ਕੁਝ ਨ ਪਵੇ ਪਲੇ ਕਾਨੂ ਭ
 ਦੁ ਅਕਾਰ ਬੀ ਗਲ ਨਹੈ ॥ ਗਵੈ ਖੇ ਪੰਜ ਪਿਵਾਇ ਕੇ ਦੁਪ
 ਪਿਆਰੇ ਚਿਤ ਸਪਵੈ ਗੀ ਪਾਇਆ ਪਾਲ ਨਹੈ ॥ ਕੀਰੋ
 ਉਗਾ ਹਾਲ ਗੁਪਾਲ ਸਿੰਘਾ ਸੁਚੇ ਕਲਾਨੂਰਾਮ ਸਮਾ
 ਲ ਨਹੈ ॥ ੬ ॥ ਖੇ ਖੁਬ ਮਬੂਬ ਦਾ ਮੁਖ ਸਈ ਓ ਮਖੀ ਵੇ
 ਪਕੇ ਠੰਢੀਆ ਠਾਰੋਈਆਂ ॥ ਨਹੀ ਮੁੜਦੀਆ ਮੋੜ ਮੁ
 ਨ੍ਹਾਇ ਥਕੀ ਸੋਹਣੇ ਯਾਰ ਦੇ ਕੰਠ ਦਾਹਾਰੋਈਆਂ ॥ ਦੇਖ ਯ
 ਗਦਿ ਦਾਰੀ ਪਮਾਰ ਤੇ ਨੂਪੀ ਉਪੀ ਓ ਕੇ ਖੁਬ ਖੁਮਾਰੋਈ

ਮਾਂ ਲਾਇਆਇਸਕਨੇਲੁਟਗੁਪਾਲਸਿੰਘਲੋਕ ੧੧੧
 ਲਾਜਸਮੁੰਦੋਪਾਰਹੋਈਆਂ ੧੧। ਦਾਲਦੂਰਤੇਦੂਰ
 ਤੂੰਦੇਖੀਪਿਆਰੇਦੇਹਿਆਪਕੋਲੋਵਡੀਦੂਰਹੈਜੀਛ
 ਰਵਾਚਅਲਖਨੂਲਖਖਾਤੂੰਕੁਲਸੁਟਕਜੀਅਕੋਕੁਲ
 ਹੈਜੀ। ਪਰੇਬੁਧਦੇਸੁਧਸਰੂਪਤੇਰਾਸੁਤੇਸਿਧਦਮਕ
 ਦਾਸੁਰਹੈਜੀ। ਕਗਚਿਤੰਚੁਰਗੁਪਾਲਸਿੰਘਨਹੀ ਨ
 ਦੂਰਓਹਯਾਰਹਜੂਰਹੈਜੀ। ੫। ਜਾਲਜਾਦੁਰਹੋਬੁ
 ਧਵਾਂਨਸਕੁਝੇਹਕੁਝੇਸਅਸੀਹਵਵਸਨੇਹਾਂ। ਉਸਦੇ
 ਸਮੇਦੁਖਦਾਲੇਸਨਹੀਨਿਜਨੰਦਨੂਪਾਇਕੋਹਸਨੇ

6

ਹਾਂ ਗੁਣਤੀ ਨਵਹੀ ਨਹੀ ਨਾਲੋ ਕਤੀ ਨੇ ਤੈ ਤਾਪ ਨਾਂਤ
 ਹਾਂ ਵਿਗਸਨੇ ਹਾਂ ਅਪੁਲਾਇਆ ਹੈ ਰਖ ਗੁਪਾਲ ਸਿ
 ਘਾਛਾ ਹੀ ਕਾਲ ਦੀ ਵਿਚ ਨਫਸ ਨੇ ਹਾਂ। ੯। ਚੇਰਖਲੀ
 ਤਾ ਅਸਾ ਅਜ ਜਾਨੁ ਗੁਰਾ ਪੂਰਿਆ ਨੇ ਕੁਲਾਰੰਗ
 ਲਾਇਆ ਜੀ ਨਦੇਹ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਭੰਨ ਸੁਟੀ ਜੀ ਦੇ
 ਨੂ ਗਰਭ ਕੁਜੀ ਗੰਧਾਇਆ ਪਿਛੇ ਵਾਰਨਾ ਪਾਰਾਪੁੰ
 ਰ ਸੋਹਣਾ ਅਖੀ ਦੇਖ ਕੇ ਚਿਤ ਨਿਸਿ ਗਪਾਇਆ ਕੁ
 ਠਾ ਅਸਕਾ ਦਾਗਿਆ ਗੁਪਾਲ ਸਿ ਘਾਟੀ ਵੇਖੇਖਨ
 ਫੇਰ ਪਤੰਗ ਆਇਆਂ ੧੦। ਜੇਜਹਰੁ ਬਿਹੁ ਦੀ ਨੇ

ਮਾਰਸੁਟੀਏਸਦੁਖਕੋਲੋਕਦੇਛੁਟੀਏਗੇ। ਸੋਹਣੇ
 ਯਾਰਬਗੈਰਨਾਖੇਰਹੋਦੀਕਦੇਲਾਇਜਾਨੀਗ
 ਲਾਪੁਟੀਏਗੇ। ਸੁਧਬੁਧਦੇਪਰੇਮਬੂਥਮੇਰਾਕਦੇਰ
 ਸਮਨਦਨੂਲੁਟੀਏਗੇ। ਤੁਹੇਮਿਲੇਗਾਮੀਤਗੁ
 ਪਾਲਸਿੰਘਾਮਨੁਮੰਦਵਾਂਗੁਜਦੇਕੁਟੀਏਗੇ॥੧੧॥
 'ਸੀਨਸੁਟਪਤੀਸਿਰੇਪੰਡਸਟੀਓਮਸੀਕੂੜਜ
 ਹਾਨੁਦੇਪੀਧਿਆਦੀ। ਕੀਮਬੀਬਰੇਗਇਮਨਲ
 ਸਾਡਾਛੋਡੀਆਸਮਾਸਾਏਨਬੀਦਿਆਦੀ। ਸਾ
 ਈਮੇਲਿਅਸਿਗਸੁਜਾਖਆਦੇਸੋਭਤਛੁਟਗ

8

ਈਸਾ ਬੋਧੀਆ ਦੀ ਰਬ ਦੀ ਨਦੀ ਮਾਲਗੁਪਾਲ
 ਸਿੰਘ ਕਰੀਰਖਾ ਮਾਜਸਾ ਨੂਜਲੀ ਦੇ ਆਈ ॥ ੧੨ ॥
 ਸੀਨ ਸਰਾਬੋ ਫਨ ਜਰ ਤੈਨੂ ਪਰਾਂ ਬਾਝ ਅਕਸ ਨੂਪ
 ਵਨੇਹਾਂ ॥ ਦਿਸਾ ਦੇਖ ਫਨਾਰੀ ਪਛਾਰਿ ਛੋਡੀ ਨਿਤ ਪੈ
 ਰਾਮ ਗਾਹ ਨੂਪਾ ਵਨੇਹਾਂ ॥ ਲਪਾਲਾ ਲਾਛਿ ਵਕ ਨੀ
 ਬੰਨਲੀ ਤਾਪ ਜੋ ਕੋਸਟੀ ਰੰਗਰਾ ਵਨੇਹਾਂ ॥ ਗਲ ਮੋਟੀ
 ਆਬਹੁਤ ਗੁਪਾਲਾ ਸਿੰਘਾ ਤਾਤ ਪਰਜੀਤ ਮਹੀਨ ਸੁ
 ਨਾ ਵਨੇਹਾਂ ॥ ੧੩ ॥ ਸਿਸੁਵਾਟ ਸਈ ਓਸਾ ਨੂਬਹੁਤਾ ਮ
 ਈਆਰਿ ਤੋਰ ਜੁਵਾਨ ਨੂਜੇਰ ਕੀਤਾ ॥ ਘੋਖੇ ਸਰੂਪ

ਦੇ ਬੋਧ ਵਾਲਾ ਗਿਆਨ ਪੋਪ ਲੈ ਹਾਥਾ ਤਿਹ ਨੇ ਨੇਰ ਕੀਤਾ
 ਸਾਧ ਸਿੰਗਤ ਦੀ ਵਾੜ ਨਾਪਟ ਸਕੀ ਡਿਗਾਰ ਬਨੇ ਕੀ ਮਸ
 ਵੇਰ ਕੀਤਾ ਪਕੜ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੁਰਜਗ ਪਾਲ ਸਿੰਘਾ
 ਬੁਰਜ ਹੀਗਤ ਦਾ ਛਹਿ ਛੇਰ ਕੀਤਾ ॥੪॥ ਜੁਵਾਦ ਜੁਵਾ
 ਦ ਸੀ ਅੰਤ ਜੋਈ ਜੋਈ ਮਧ ਪਤਖ ਪਕਾਸ ਦਾ ਜੋ ਜੁਵਾ
 ਜਾਵਾ ਅਸਾ ਦੁਖ ਬਹੁਤ ਪਾਇਆ ਹੁਵਾ ਅਪਵਾ ਅਪੁ
 ਹੋਇ ਭਾਸ ਦਾ ਜੋ ਜਨ੍ਹ ਦੁਖ ਤੇ ਅਸਤ ਸਰੀਰ ਯਾਰੇ
 ਹੁਤਾ ਪਿਜਰਾ ਹਰੁ ਤੇ ਮਾਸ ਦਾ ਜੋ ਪੰਨ ਪੰਨੁ ਜੋ ਪੰਨੁ
 ਪਾਲ ਸਿੰਘਾ ਜੇਹੜਾ ਜਾਤਾ ਉਸ ਆਕਾਸ ਦਾ ਜੋ ॥੫॥

ਤੇ ਇਤੁਰਤਸਮਾਲਤੂਸੂਰਬੰਦੇਦੇਹਸਾਥਨਜਰਾਕੁ
 ਸੰਗਤੇਗਾਪਉਵਪਾਈਤੇਮ੍ਰਿਤਕਾਕੋਹੋਰਚੀਪੰਚਤ
 ਤਮਿਲਤੂਠਕੀਆਬਸੇਰਾਛੂਠਦੇਹਤੂੰਦੇਹਦਾਨੰ
 ਉਕੁਈਆਮਿਲੇਕੋਈਕੁਈਕੁਈਨਾਮੰਗਤੇਗਾਤੋਦੇ
 ਮਿਲੇਗਾਮੀਤਗੁਪਾਲਾਸਿੰਘਜਦੋਮਰੇਗਾਚੇਤਕੁ
 ਜੰਗਤੇਗਾ॥੧੬॥ਜੋਇਜਗਕੁਕੰਮਨਾਰੀਮਸਾਨੂਹ
 ਰੁਮਾਸਉਦਾਸਹੋਈ॥ਸਿਰੋਪੈਰਤਾਈਥੈਲਾਰੀਦਰੀ
 ਦਾਕੁਨਜਾਵਕੇਹੰਗਤਾਨਾਸਹੋਈ॥ਛੂਟੀਕਾਲਕੇ
 ਜਾਲਤੇਜੀਦਮੇਰੀਚੇਦਾਕਾਸਮੇਜਾਇਮਵਾਸਹੋ

ਈ॥ ਉਦੇ ਅਸਤੁ ਬਗੈਰਗੁ ਪਾਲਸਿ ਘਾਵੁ ਸਤੁ ਪਾਇ ॥ ੧੨੦ ॥
 ਕੇ ਬੰਦ ਪਲਾਸਹੋਈ॥ ੧੧॥ ਅੰਨ ਅਜ ਅਇਆ
 ਸੋਹਣਾ ਯਾਰ ਸਈ ਓਕਿ ਸੇਆ ਖਿਆ ਪਾਇਆ ਹੈ
 ਕੰਨ ਮੇਰੇ॥ ਛਾਤੀ ਭੁਜਲ ਥੀ ਬਾਝੁ ਸੋਹਣਿਆ ਦੇਜ
 ਰਾਸਾਂ ਤੁਆਈ ਵਿਚ ਮਨ ਮੇਰੇ॥ ਪਈ ਕੰਨ ਬਲੇਲ
 ਪਿਆਰਿਆ ਵੀ ਨੈਨ ਖੁਲਕੇ ਹੋਇ ਚੈ ਤੰਨ ਮੇਰੇ॥ ਕੁ
 ਵੇ ਓਸ ਜੇ ਅਜਗੁ ਪਾਲਸਿ ਘਾਗਲ ਹਸਕੇ ਚੰਮਕੇ
 ਚੰਦ ਮੇਰੇ॥ ੧੨॥ ਗੋਨੁ ਗਵਨ ਕੀਤਾ ਜੇ ਨਾ ਯਾਰ ਬੰ
 ਨਾ ਚਿਤ ਚੋਰ ਹਥੋ ਬੁਰੇ ਤੰਗ ਹੋਏ॥ ਖੰਡਾਰਿਆਨ

ਦਾ ਮਿਆਨ ਤੇ ਖਿਚ ਸਈ ਓਵੇਰੀ ਨਾਲ ਚਹੁ ਜਾਇਨਿ
 ਸੀਗਰੋਏ। ਸੂਰੇ ਮਾਰ ਮੁਦਈ ਨੂਛ ਤੇ ਪਾਈ ਓਵੇਰੀ ਅਸ
 ਤੇ ਬਾਝ ਪਤੰਗਰੋਏ। ਜੇਈ ਸੂਰ ਮੇ ਸੂਰ ਗੁਪਾਲ ਸਿੰ
 ਘਾ ਜੇਹੜੇ ਹੀਗ ਨੂਮਾਗ ਬਿਹੰਗਰੋਏ। ੧੮। ਫੇਫੇ
 ਰ ਨਾ ਆਵ ਸੀਹ ਥੋਤੇ ਨੂਸ ਮਾਮੁ ਕਿਉ ਮੁਖ ਤਗਵਾਦ
 ਨਾਹੈ। ਲੋਟੀ ਛਰ ਕੇ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰਾਂ ਦੀ ਕੋਇਲੇ
 ਲੁਟ ਕੇ ਛੋਰ ਲਗਾਵ ਨਾਹੈ। ਏਥੇ ਆਇਆ ਸੈਓਸ
 ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਨੂਗ ਦੇ ਕੀਮਤੁ ਹਥ ਕਿਉ ਪਾਵ ਨਾਹੈ। ਬ
 ਝਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਗੁਪਾਲ ਸਿੰ ਘਾਇਕ ਕਖ ਛੀ ਨਾਲ
 ਨਾਜਾਵ ਨਾਹੈ। ੨੦। ਕਾਫ ਕਾਲ ਦਾ ਕੁਝ ਹਵਾਲ

ਨਾਹੀਸਦਾਨਾਲਨਾਛਡਦਾਖਿਆਲਤੇਰਾਏਥੇਕੁੰ १੨੧
 ਚਦਾਕੋਈਦੁਵਾਦਨਾਹੀਜੇਹਾਕੀਤਾਸੀਵੰਦਸੀਨਾਲਤੇ
 ਰਾਮਮੁਜਾਹਰਕਰੇਸਕੁੰਮੇਬਤੇਰੋਹੋਇਗਾਕਵਨਹ ਥੇ
 ਵਾਲਤੇਰਾਕੁਜੋਰਾਮਕਾਨਾਮਗੁਪਾਲਸਿੰਘਯਸਰ ०
 ਹੋਇਨਾਵਿਗਵਾਲਤੇਰਾ ॥ ੨੧ ॥ ਗਾਮਗੁਟਹੋਈਅ ० ਨਾ
 ਅਖੀਲੁਟਲਈਆਸੋਹਵੇਯਾਰਦੇਅਜਾਦਿਦਾਰ
 ਪਾਏਕਛਾਅੰਦਰਹਾਰਸਿੰਗਾਰਮਾਏਪਹਰਾਪਏ
 ਨੀਵਿਚਪਟਾਰਮਾਏ ॥ ਬੁਝਾਬੰਹੁਦੀਅਗਨਕਹੇ
 ਗੁਝੀਠੰਗਕਿਥੀਹੋਈਮੈਚਾਰਮਾਏ ॥ ਦਿਨਦੁਖ

ਦੇਗਏਗੁਪਾਲਸਿੰਘਾਗਲਪੁਟਲਾਇਜਾਨੀਯਾ
 ਰਮਾਏ॥ ੨੨॥ ਲਾਮਲਗਾਰਹੀਆਮਖੀਯਾਰਬੀ
 ਨੇਗਏਕੁਲਜਹਾਨਦੇਕੀਮਸਾਂਨੂਲਾਧਾਵਸਤਾਵਿ
 ਚਾਰਦਾਸਾਰਸਈਓਨਹੀਕੁਵਦਾਰਨੁਤੇਚੀਮਸਾਂਨੂ
 ਅਖੀਵੇਖਪਰਤਾਛਿਨਹੀਵਖਮੇਥੀਗਇਆ
 ਛਗਵੇਛਰੇਦਾਰੀਮਸਾਂਨੂ॥ ੨੩॥ ਸੇਯਾਰਹੀਯਾਰਗੁ
 ਪਾਲਸਿੰਘਾਸਭੋਰੂਪਸੋਹਣਾਝੰਮਾਝੰਮਸਾਂਨੂ॥ ੨
 ੩॥ ਮੀਮਮੁਛਕਟੀਮਾਦਾਮੰਦਰੇਸੀਸਹੀਅਜ
 ਕੀਤਸੋਹਣੇਯਾਰਤਾਈ॥ ਓਰਪੁਰਗਏਤੈਤਾਪਮੇ

ਰੇਵੇਖਯਾਰਦੇਚੰਦਾਦਿਦਾਰਤਾਈਓਸਵਸਤਨੂ
 ਪਾਇਕੇਮਸਤਹੋਏਰਹੀਪੂਰਜੋਬਿਓਮਤਾਤਾਰਤਾ
 ਈ।ਦੋਵੈਜੋਨਕੇਹਥਗੁਪਾਲੀਸਿੰਘਕਰੋਬੰਦਨਾਵਸ
 ਤਾਵਿਚਾਰਤਾਈ॥੨੪॥ਨੂਨਨਹੀਜਾਣਾਤੇਰੇਨਾਲ
 ਬੰਦੇਕੂਨੀਦੇਹਕਿਓਨੇਹੁਬਡਾਵਨਾਹੈ।ਹੈਈਆਦ
 ਨਾਮਧਜੇਕੁਸਤੀਏਅੰਤਾਖਕਸੇਤੀਰਲਜਾਵਨਾਹੈ
 ਜੋਨਕੇਲਖਕਚੋਨਕੁਈਯਾਕੂਨਾਜੋਰਕਿਓਪੁੰਦ
 ਆਮਚਾਵਨਾਹੈ।ਬਾਝਰਾਮਕੇਨਾਮਗੁਪਾਲਸਿੰਘ०
 ਇਕੁਕਖਭੀਨਾਲਨਾਜਾਵਨਾਹੈ॥੨੫॥ਦੁਓਵਸਕੀ

ਤਾਜਿਨਾਚਿਤਵੈਗੀਸੇਈਸੁਰਮੇਸੀਤਸਲਾਹਦੇਨੀ
 ਓਨਾਕੂਨ੍ਹਜਗਨਦਾਮੂਲਪਾਇਆਬੋਧਾਖਾਵਦੇਨੀ
 ਦਘਟਾਵਦੇਨੀ। ਓਨਾਨੇਹੁਆਇਆਸਾਂਈਯਾਰ
 ਸੇਤੀਜਿਤੇਜਾਵਦੇਸਭਨੂਕਾਵਦੇਨੀ। ਓਗੀਪੂਜਣ
 ਜੋਗਗੁਪਾਲਸਿੰਘਾਜੇਹਰੇਆਇਕੋਓਨਨਿਬਾਦ
 ਦੇਨੀ॥੨੬॥ ਹੇਰਥਨਾਆਵਸੀਬਹੁਨਬੰਦੇਈਹ
 ਮਾਨਖੀਬਹੁਤਸੁਹਾਵਣੀਹੈ। ਜੇਦੀਲੋਨ੍ਹਤੈਤੀਸ
 ਕਰੋਨ੍ਹਤਾਈਵਖੇਲਾਇਨਾਵੇਅਰਥਗਵਾਵਣੀ
 ਹੈ। ਹੋਰਕਾਈਕੁੰਘਾਲਜਾਲਪਾਲੀਏਜੀਇ
 ਸੇਤੀਆਗਵੀਨਕਤਾਈਪਾਵਣੀਹੈ। ਜਗਛੋਰ

ਕੁਸਿਗਗੁਪਾਲਸਿੰਘਾਸੀਧਸੀਗ, ਸਿਓਸੁਰਤਮਿਲਾ ੧੨੩
 ਵਹੀਰੇ॥ ੨੧॥ ਲਾਮਲਕੁਤੂਆਪਵੇਆਪੁਤਾਈ
 ਦੇਹਵੰਦਸੀਦੁਖਾਈਮੋਕੁਪਿਆਰੇ॥ ਤੂਤਾਆਪਅ
 ਨੰਦਦਾਕੰਦਹੋਰੇਕੀਮਕੀਤਾਈਚਿਤਨੋਚੋਕੁਪਿਆ
 ਰੇ॥ ਤੇਰੇਬਾਸ਼ਨਾਦੂਸਗੇਰੇਕੋਈਤੇਰੇਚਿਤਦੀਦੂਸ
 ਗੇਦੋਕੁਪਿਆਰੇ॥ ਕਰਦੋਨਨੂਚੋਕੁਗੁਪਾਲਸਿੰਘਾ
 ਵਸਤਅਗਤੇਰੇਯਹਠੋਕੁਪਿਆਰੇ॥ ੨੨॥ ਅਲ
 ਫਆਸਕਾਓਸਮਬੂਬਬਾਝੇਰਹਿਆਜਗਤੇਰੇ
 ਰਨਾਕਿਉਕੋਈ॥ ਨਹੀਆਸਸਦਾਉਨਾਜੀਵਵੇਈ

ਮਰਵੰਦਵੇਦਾਨਹੀਰੀਮਕੋਈ। ਅਠੇਪਹਰਪੁਕਾਰ
 ਦੇਯਾਰਤਾਈਪਾਤਸਾਹੁਜੇਆਹਾਮਧੀਮਕੋਈ।
 ਫੋਰਗਾਜਦਾਸਾਜਗਪਾਲਸਿੰਘਾਪਾਇਆਓਹੁ
 ਜੋਆਪੁਅਮਰਜੋਈ। ੨੮। ਯੇਯਾਰਹੈਵਸਤ
 ਵਿਚਾਰਮੇਰਾਜੇਨੂਪਾਇਕੇਰਹੀਹਲਕਾਈ। ਹੁ
 ਵਨੇਹੁਲਾਈਯੇਕਹਦੇਨਾਲਯਾਰਨਹੀਭਾਸਦੀ
 ਵਸਤਅਚਲਕਾਈ। ਅਸੀਓਸਾਮਹਲਨੂਮ
 ਲਬੈਠੇਬਾਕੀਰਹੀਨਾਮਲਵੀਮਲਕਾਈ। ਰਹੀ
 ਮਕੋਈਨਕੀਮਗੁਪਾਲਸਿੰਘਾਨਹੀਭਾਸਦੀ
 ਵਸਤਅਚਲਕਾਈ। ੩੦। ਸੀਪੁਰਨਹੋਈ

ਦੇ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥ ਸਿਹਰ ਫੀ ਮੀਰ ਨ ਕੀ ੧੨੪
 ਲਿਖਤੋ ॥ ॥ ਅਲਫ ਅਇਕੋ ਇਸਕੁਲ ਖਾਓ ਕੀਤ
 ਮੇਤਾ ਮੀਜ ਰੇਚਾ ਰੂਹੀ ਆਰਜੁਟੀ ॥ ਦੁਖਾ ਦਰਦਾਨੇ ਮ
 ਰਹੈ ਰਾਨ ਕੀ ਤੀਰੇ ਦਨ ਜੇਹੀ ਮੇਰੇ ਦੀ ਦੀ ਦੇਹ ਘਰੀ
 ਆਪੇ ਲਖੁ ਤਬੀਬ ਦੇਛੋ ਇਰਹੇ ਦਾਈ ਦੇਰਹੀ ਸਾ
 ਨੂਜਨ ਮੁਖੁਟੀ ॥ ਮੀਰਨ ਆਇਕੋ ਮੇਰੁ ਖਿਆਰ ਕੀ
 ਦੀ ਕਿਨੇ ਲਖੀ ਨਵੇ ਦੁਹਾਇ ਮੁਠੀ ॥ ੧ ॥ ਬੇਬਿਰਹੇ ਨੇ
 ਬਹੁਤ ਸਿਤਾਈ ਆਮੇ ਮੇਰਾ ਹਾਲ ਬੇਬਹੁਤ ਬੇਹਾਲ
 ਹੋਇਆ ॥ ਸਹੀ ਆਛੁਰ ਗਈ ਆਮੇ ਮੇਰੇ ਕਲ ਕੀ

ਨੂਮੇਰਾ ਜਾਲ ਦਾ ਦੁਖਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਮੇਨੂਖ ०
 ਵੇਵਾਪੀ ਵੇਵਾ ਕੁਲਰੀਆ ਹਸਤੁ ਖੇਡੁ ਰਾਖਾ ਬਖਿ
 ਆਲ ਹੋਇਆ ਮੀਰਨ ਸੁਖਾ ਦੇ ਚਜਗਾ ਮਿਲੁ
 ਬੈਠ ਦਾਸੀ ਦੁਖ ਕਰ ਦਾ ਬਹੁਤ ਮਹਾਲ ਹੋਇਆ
 ॥੨॥ ਤੇਤਾ ਪਾਛਿ ਰਕ ਦਾ ਫੂਕ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਨੇਤਾ ਮ
 ਗੁਹਰਾ ਦੇ ਚ ਬਾਲ ਦਾਈ ॥ ਗਾਇ ਗਾਇ ਮੁਠੀ ਸੁ
 ਕੀਆ ਹਡੀਆ ਨੂਮਗੁ ਬਿਰੋਟੀ ਬਾਲ ਕੇ ਗਾਲ
 ਦਾਈ ॥ ਗਇ ਕੁਮਗੁ ਬਿਰੋਟੀ ਨੇਜਾ ਫੂਸਟੀ ਦੂਜਾ ਜ
 ਗੁਜ ਲੀਨੂ ਕੀ ਜਾਲ ਦਾਈ ॥ ਮੀਰਨ ਜਗਾ ਓਲਾ

ਮੇਰੇ ਖਾਇਗਏ ਰਬ ਮਹਿਰਮੁ ਅਸਾਰੁ ਰੇ ਹਾਲਦਾ ੧੨੫
 ਈ॥ ੩॥ ਸੇਸ ਮਲਾਇ ਸਕੁ ਦੇ ਬਾਗੁ ਵਾਲਾ ਮੇਰਿ
 ਆਕਰਮਾਨੂ ਦੁਖ ਤੇ ਸੁਲਹੋਇਆ ਫਲੁ ਤਕ
 ਕੇਹ ਬਾਨਿ ਸਿਰਾ ਪਾਇਆ ਭਾਇ ਤਤੀ ਦੇ ਉਠ ਬੰਬੁ
 ਲਹੋਇਆ ਸਹਜੇ ਲਾਈਆ ਸੀਸੁ ਖਦੇ ਖਣੂ
 ਕੇਰੁ ਫੇਲ ਕੇ ਅਰਜ ਤੇ ਤੂਲਹੋਇਆ ਮੀਰਨੁ ਸ
 ਚੁਆ ਖਾਇਹਤਾ ਨੇਹੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ਅਖਰੀ ਦਊਰਨ
 ਜੂਲਹੋਇਆ ॥ ੪॥ ਜੀਅ ਜੰਦੁ ਕੁਕੀ ਦੇ ਵਿਚੁ ਅ
 ਈ ਮੇਰਾ ਨੇਹੁ ਦੀਸਾਰ ਕੀਜਾਣੁ ਦੀਸਾ ਸੁਹਾਪੈਨ

ਕੇ ਨਾਲ ਸਹੇਲੀ ਆਵੇ ਹਸੁ ਖੇਡ ਕੇ ਸਾਹੀ ਆਮਾਣ
 ਦੀਸਾਂ ਅਤੀ ਰੂਪ ਦੀ ਪਬਾਵੇ ਕੁਗ ਫਿਰਾਲ ਦੀਲ
 ਖੁਖ ਦੀ ਤੇਗ ਮਾਨ ਦੀਸਾਂ ਅਵੇ ਸਾਗਇਆ ਹੁ
 ਨੂਨੇ ਹੁਲਗਾ ਮੀਰਨ ਜਾਵ ਦੀ ਨਾਉ ਪਛਾਵ ਦੀਸਾਂ
 ॥੫॥ ਹੇ ਹੁਕਮ ਮਹਿ ਬੁਝਦਾ ਕਮਲੀਏ ਨੀ ਸਿਰਚੁ ਮ
 ਕੇ ਮੀਨੀ ਅਲੋੜੀਏ ਨੀ ਅਤੁਲਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਤੇਰ
 ਬਹੇ ਫਿਰਲਗਾ ਨੀਲਾਖਨ ਜੇ ਨੀਏ ਨੀ ਆਵਿ ਚੁਦੁ
 ਹਾਜ ਹਾਨਾ ਦੇ ਥਾਉ ਨਹੀ ਜੇ ਤਾਸ ਜਵਾਬੋ ਮੁਖ ਮੇ
 ਨੀਏ ਨੀ ਮੀਰਨ ਜੇ ਹੀ ਬਵੇ ਤੇ ਹੀ ਝਲਲਈ ਮੇ

ਪਰ ਨੇਹੁ ਦੀ ਤੰਦਨ ਤੋੜੀ ਦੇ ਨੀ। ੬। ਖੇਖੁ ਆਰੋ ੧੨੬
 ਈ ਤੇਰੇ ਇਸ ਕੁਪਿਛੇ ਮੇਰੇ ਜਗਤ ਮਾਸ ਤੇ ਦੇਖ ਦਾਈ
 ਲਿਟਾ ਖੋਲ ਬੇਰਾਗ ਹੁੰਦਾ ਟਿਰੀ ਅਜੇ ਢੰਗ ਨ
 ਹੀ ਇਸੁ ਕੁਖ ਦਾਈ। ਸਕੇ ਸਾਕ ਨ ਤੇ ਮੁਖ ਮੋੜ ਗ
 ਏ ਮਾਸਾ ਨੂ ਆਸ ਰਾਨ ਮਾਸ ਲੇਖ ਦਾਈ। ਮੀਰ ਨ
 ਕਰ ਮਾਲਿਖਿ ਮਾਸੇ ਦੀ ਵਾਚ ਲਿਅ ਕੋਈ ਫਰੁ ਨ ਮੇ
 ਰ ਤੇ ਲੇਖ ਦਾਈ। ੭। ਦਾਲ ਦੇ ਸਤਾ ਦੀ ਆਮ ਮਖੀ
 ਆਮ ਤੀ ਆਨੀ ਮੇਨੂ ਪਾਇ ਕੇ ਕਾਮ ਨੁ ਠਗੁ ਗਈ
 ਆਂ ਮੇ ਤੁਫ਼ੀ ਜਵਾਂ ਗੁਰੁ ਲਵ ਦੀ ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਆਖ

ਬਰਾਸਾਹਰੇ ਜਗਗਈਆਹੁ ਦੁਸੁਰਨੀਹਾਉਸਦੇ
 ਲੜੇਨੂਜਿਸੁਦੇਲੜੇਅਖੀਆਂਲਗਗਈਆਂਮੀਰ
 ਨਕਉਵਕਲਾਮਾਨੂਮੇਨਸਕੇਜੇਨੀਆਰੇਜਾਅਵਲ
 ਕੇਵਗਗਈਆਂ। ੮। ਜਾਲਜਗਤੇਰੇਵਿਚੁਮਹ
 ਰਨਾਹੀਮੇਤਾਬਿਹੋਦੀਅਗਨੇਸਾਨਸੁਟੀ। ਇਕੁਵਾ
 ਰਤੂੰਹਸੁਕੇਬੋਲਕਦੀਲਖਵਾਰਮੇਤੇਰੇਉਤੇਵਾਰਸੁ
 ਟੀ। ਸੁਕਸੁਕਕੇਪੀਲੜੀਹਲਦੁਹੋਈ। ਤੁਸਾ
 ਮਾਖਕੇਮਨਹਾਵਿਸਾਰਸੁਟੀ। ਕੁੰਡਲਪਾਇਕੇਵੇ
 ਚਕਲੇਜੜੇਦੇਮੀਰਨਜੁਲਫਾਏਨਾਗਨੇਮਾਰਸੁਟੀ।

ੴ। ਰੇਗ ਦਲੁ ਹੋਈ ਆਵੈ ਚੁ ਜਗੁ ਸਾਰੇ ਮੈ ਨੂਜਾ ੧੨੧
 ਤਸ ਠਾਤ ਦਾ ਢੰਗੁ ਨਾਹੀ। ਸੀਸਾ ਅਕਲ ਸਹੂਰ
 ਦਾ ਚੂਰ ਹੋਇ ਆਪੇ ਈਏ ਸਾਹੁ ਰੇ ਦੀ ਕੋਈ ਸਿਗੁ ਨਾ
 ਹੀ। ਲੋਕ ਆਖ ਦੇ ਮਹਾ ਨਿਲਜੀਏ ਨੀ ਤੇਰੇ ਜੀਵ
 ਵੇਦਾ ਕੋਈ ਢੰਗੁ ਨਾਹੀ। ਅੀਰਨ ਕਰਮ ਦੇਖੋ ਮੇਰੇ ਤ
 ਤਰੀ ਦੇ ਅਜੇ ਨਾਲੀ ਪਿਆਰੇ ਦੇਰੰਗੁ ਨਾਹੀ। ੧੦੧
 ਜੇ ਜੋਰ ਤੇ ਤੁਹੁ ਲਗਾਇ ਸਾਰੇ ਮੈ ਨੂ ਇਸਕੁ ਨੇ ਮਾਰ
 ਕੇ ਚੂਰ ਕੀਤਾ। ਅਲੁ ਦਲੁ ਮੇਲੀ ਕਾਲ ਤੀਨੁ ਸੁਕਸ
 ਕਚੈ ਰਾਹੇ ਦੀ ਪੁਰ ਕੀਤਾ। ਝੂਠੇ ਬਾਨੁ ਝੂਠੇ ਕੇਵੇਰੀ

ਆਨੇ ਮੇਨੂ ਚੜ੍ਹ ਸੁਲੀ ਮਸਾਹੂਰ ਕੀਤਾ ਮੀਰਨ ਪੇਸ
 ਆਇਆ ਮੇਰੇ ਤਤਰੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਖਤ ਜੋ ਕੋਈ ਗ
 ਰੂਰ ਕੀਤਾ ॥ ੧੧ ॥ ਸੀਨ ਸੋਹ ਵੇਸਾ ਵਲੇ ਯਾਰ ਪਿਛੇ
 ਬਦੀਆ ਲਖੁ ਜਹਾਨ ਦੀ ਆੜ ਲੀਆਨੀ ॥ ਮੁਹ
 ਮਿਟੀ ਮਿਲੀ ਬੁਰੇ ਯਾਰ ਦੇ ਦੀ ਘਰੁ ਛਰੂ ਕੇ ਗਲੀ ਮ
 ਮਲੀਆਨੀ ॥ ਚਰਖਾ ਭੰਨ ਪਿਰੇ ਟੜਾ ਛੁਕਾ ਦੇ ਤਖ
 ਹਸੁਟੀਆ ਪੁਣੀਆ ਛਲੀਆਨੀ ॥ ਮੀਰਨ ਨੇਹਲ
 ਗਾਕਤ ਵੁਕਊ ਵ ਬਰੇ ਸੰਈ ਮਾਰੇ ਦੀਆਂ ਘਰਾਨੂ ਚ
 ਲੀਆਨੀ ॥ ੧੨ ॥ ਸੀਨ ਸਮਝ ਸਮਾਲ ਮਾਹਿ ਬੁਬਦਾ

27

ਨੀਰੋਸਨਹੋਇਕੇਕੁਲਪਤੰਗਕੀਤੇ॥ਇਕਪਾਇਪਿ १੨੮
 ਰਾਹਨਸੇਖਰੋਏਇਕਲਾਇਬਿਭੂਤਮਲੀਗਕੀਤੇ॥ਇ
 ਕਾਜਿਕਰੁਕਰੇਤੇਪਿਆਨਲਾਵੈ॥ਇਕੁਆਸਾਜੇਹੇਅਨੂ
 ਬੰਗਕੀਤੇ॥ਅੀਰਨਪਾਰਦੀਰੰਗਵਰੰਗਲੀਹੋਜੇਹੇਬ०
 ਨਡਿਠੇਤੇਹੇਰੰਗਲੀਤੇ॥੧੩॥ਸੁਆਦੁਸਬਰਨਾਹੀ
 ਮੇਨੂਤਤਤ੍ਰੀਨੂਡਿਠੇਬਾਨੁਨਗਹਿਨੀਆਇਕੁਪਤ੍ਰੀ
 ਕੋਈਸਦੁਦੋਹੇਮੇਰਿਆਸਜਣਾਨੂਨਹੀਮਰਨੀਹਾਂ
 ਹੁਣੇਮੇਮਾਰਛੁਰੀ॥ਮੇਰੇਖਫਨਜਨਾਜੇਦਾਫਿਕਰੁਕ
 ਰੋਹੋਦੀਜਾਂਨੀਹਾਮੇਪਤ੍ਰੀਪਤ੍ਰੀਬੁਰੀ॥ਅੀਰਨਨੇਹੁਕੇ

ਹਾਛਿ ਨੂਹ ਰੂਪਾਇਆ ਮੇਕੀ ਜਾਣੁ ਦੀਸਾਂ ਕਾ ਆਰੀ ਕੀ
 ਜਕੁੜੀ॥ ੧੪॥ ਜੁਆਦ ਜਰੂਰਤਾ ਕੇਹੀ ਸੀ ਬਣੀ ਮੇਨੂ
 ਮੇਤਾ ਮਾਪਿਆ ਦੇ ਕਿਉ ਜੀ ਮਦੀਸਾਂ॥ ਮੇਰੇ ਬਾਝੁ ਸੀ
 ਕੇਹੜਾ ਕੰਮ ਬਾਝੁ ਆਮੇ ਨਿਕੰਮ ਨੀ ਕੇਹੜੇ ਕੰਮ ਦੀਸਾਂ
 ਗਲਾਂ ਪੁਟ ਕੇ ਦਾਈ ਨੇ ਕਿਉ ਨ ਮਾਰੀ ਮੇਤਾ ਚੰਦਰੀ ਜ
 ਨ ਮਕਰੀ ਮਦੀਸਾਂ॥ ਮੀਰ ਨ ਕਉਣ ਮਾਰੇ ਮੇਨੂ ਤਤਨੀ
 ਨੂਕਾਇ ਲਿਖਿਆ ਆਰੀ ਮਦੇ ਜੀ ਮਦੀਸਾਂ॥ ੧੫॥ ਤੇਇ
 ਤਲਬ ਆਏ ਤੇਰੇ ਦੇਖੇ ਨੂਪੁੰ ਘਟ ਪੋਲ ਕੇ ਮੁਖਾ ਦੇ
 ਖਾਲ ਮੁਈਏ॥ ਧਨੁ ਜੋ ਬਨੁ ਤੇ ਮਤਾ ਮਗਰੂ ਹੋਈ ਮੇ

ਦਿਨੁ ਚਾਰਹੈ ਹੁਸਨ ਜਮਾਲ ਮੁਈਏ। ਦੂਰ ਆਇਆ ੧੨੯
 ਨੂਨ ਲਾਇਲਾ ਸੜੇਏ ਮਿਠਾ ਬੋਲ ਕੇ ਕੋਲ ਬਹਾਲ ਮੁਈ
 ਏ। ਮੀਰਨ ਦੇ ਨਸੀਹਤਾ ਹੁਟ ਰਹੇ ਕਈਆਂ ਸੁਰਤਸ
 ਮਾਲ ਮੁਈਏ॥ ੧੬॥ ਜੋਇ ਜਾਹੁ ਹੋਈਆਂ ਵਿਚ ਜ
 ਗੁਸਾਰੇ ਮੈ ਨਿਲ ਜੜੀ ਨੂਜ ਰਾਲ ਜੁਨਾਹੀ। ਜੇ ਨੀਗ
 ਲੀ ਪਿਆਰੇ ਨੂਮਿ ਠੀਲ ਗਾਮੇਰੇ ਵਿਚਾਇ ਵੇਹਾ ਕੋਈ
 ਚਜੁਨਾਹੀ। ਛੇਜੇ ਚੜਨ ਤੇ ਦੂਰ ਦੂਰ ਜੋਹਿ ਆਕੋਈ
 ਪਾਸ ਖਲੋਵੇ ਦਾਪ ਜੁਨਾਹੀ। ਜਹਰੁ ਖਾਇ ਕੇ ਮੀਰਨ
 ਮਚੁਰ ਹੀਏ ਹੁਣ ਜੀਵੇ ਵੇਹਾ ਕੋਈ ਹਜੁਨਾਹੀ॥ ੧੭॥

१ ॥ ਮੇਨ ਇਲਮ ਕਿਤੁ ਬਾਟਾ ਬਹੁਤ ਪਾਤੀ ਆਚੇਗਾ ਅ-
 ਮਲੁ ਨ ਇਕੁ ਕਮਾਇ ਆਈ ॥ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੀ ਆਦੁ
 १ ॥ ਰੰਗਾਇਲੀ ਤਮੇ ਤਾਇਕੁ ਕੁਟੀ ਤੰਦੁ ਨ ਪਾਇ ਆਈ ॥
 ਗੀਛੀ ਖੁਲਰਹੀ ਆਦਿ ਨ ਪੂਰੇ ਹੋਈ ਲਾਗੀ ਜੰਦੁ ਦੀ
 ਖਬਰੁ ਲੈ ਆਇ ਆਈ ॥ ਮੀਰ ਨੁ ਹੋਗੁ ਕੀ ਮੇਕੁ ਚਜੜੀ
 ਦਾ ਜੇ ਸੁਖੇ ਰਾਇ ਆਵਖ ਤਵੰ ਵਾਇ ਆਈ ॥ ੧੮ ॥ ਗੋ
 ਨਗੀ ਮਨੇ ਮਾਰਫੇ ਚੂਰਕੀ ਤੀ ਮੇਨੂ ਬਾਗਤ ਮਾਸ ਰੇ ਕੁਲ
 ਗਏ ॥ ਲਗੇ ਤੀਰ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਕਾਰੀ ਮੇਨੂ ਸੀਨਾ ਫੇਰ ਕਲੇਜ
 ਨਾਸ ਲੁਗਏ ॥ ਅਛੀ ਵਾਂਗੁ ਮੇਨੀ ਤਤੁ ਰੁਫ ਨੀ ਹਾਂਸਰੇ

੧੩੦
 ਦੁਖਹਰਗਾਵਿਚਮਲੁਗਏ। ਸੀਰਨਰੇਦੀਦੀ। ਮਾਂਅ
 ਥੀ। ਮਾਲਾਲਹੋਈ। ਮਾਪਚਨਾਲੜੇ। ਲੋਹੂਦੇਚਲੁਗਏ।
 ॥੧੯॥ ਛੇਛਾਉਦਾਕੁਝਨਹੋ। ਉਆਮੇਨੂਮਾਪੇਦੇਨਸੀ
 ਹਤਾਹੁਟਰਹੇ। ਅੰਦਰਵਾੜਕੇ। ਮੇਦੁਖਾਮਾਰੜੀਨੁਗਲੁ
 ਘਟਕੇ। ਮੀਠੀਖਟਰਹੇ। ਜਹਿਰਘੇਲੁਕੇ। ਫੀਮਖੁਲਾਉ
 ਥਕੇ। ਮਾਰਕੁਟਕੇ। ਖਹੜੀਸਟਰਹੇ। ਸੀਰਨਦੇਖਸੈਨੂਹੁਟੁ
 ਹੁਟਥਕੇ। ਓੜਕੁਹੁਟਕੇਤੇ। ਘਟਵਟਰਹੈ। ੨੦॥ ਕਾਫਕ
 ਸਟਾਰਬੁਦਾਵਾਸਤਾਈਆਖੀ। ਯਾਰਨੂਪੇਲਕੇਰੀਮ
 ਮੇਰੇ। ਪਈਸਿਕਨੀਹਾਮੁਖਵੇਖਣੇਨੂਓਪਚਨਕੁ

ਵੇਆਰਹੇਦੀਮਮੇਰੇ। ਹੁਣਆਇਕੇਦੇਹਦੀਦਾਰਮੇਨੂ
 ਫੇਰੋਆਵੇਗਾਤੂੰਕੇਹੜੇਕੰਮਮੇਰੇ। ਅੀਰਨਯਾਰਨੂਕਿ
 ਉਕਰਿਜਾਇਮਿਲਾਪੈਰਜੋਰੁਨਹੀਪਲੜੇਦੀਮਮੇਰੇ
 ॥੨੧॥ ਕਾਫਕੰਤਸਰੂਪਅਨੂਪਮੇਰਾਸਿਰੁਪੈਰਥਮੇ
 ਬਜਾਇਤੜੀਹਾਂ। ਰਤੀਠੰਢਨਹੀਮੇਨੂਵਾਂਗੁਸਮਾ
 ਦਿਨੇਰਾਤਜਲਦੀਮੇਤਾਂਤਤੜੀਹਾਂ। ਮੇਨੂਸਾਹੁਰੇਪੇ
 ਈਮੇਥਾਉਨਹੀਮਾਪੇਪਿਟੜੀਖੁਆਰਮਹਰਟੜੀ
 ਹਾਂ। ਅੀਰਨਭਾਵਨੀਹਾਂਕੇਨਭਾਵਨੀਹਾਂਬੂਹੇਯਾਰਦੇ
 ਪਰਮਣੁਮਿਟੜੀਹਾਂ। ॥੨੨॥ ਲਾਮਲਗੁਕੇਤੇਆ १

ਖੇਵੇਰੀਆ ਦੇ ਅਸਾਥੋ ਸਜਣਾ ਨੇ ਮੁਖ ਚਾਇਲੀਤਾ १੩੧
 ਗਵੇਚੁਖੀ ਮਦਵਾਣੀ ਪੇਮੁਟੀ ਦੇ ਅਸਾਨੁ ਛਰੁ ਕੇ
 ਹਥੁ ਛਡਾਇਲੀਤਾ ਨੇਹੁਲਾਇਆ ਸੀਸੁ ਖਦੇ
 ਖਵੇਨੁ ਸਾਰੀਓ ਮਰਦਾਦੁ ਖਹਰੁ ਪਾਇਲੀਤਾ
 ਮੀਰਨ ਹੋਰਨਾ ਨੁਕੁੜ ਦੇ ਸੁਨਾਹੀ ਅਸਾਡੇ ਕਰਮੁ
 ਲਿਖਿਆ ਸੋਈਆਇਲੀਤਾ ॥ ੨੩ ॥ ਅਮਮ
 ਤੀਆ ਦੇ ਦਰੇ ਮੁਹੋ ਪਏ ਬਦਰਾਹੀਆ ਦੇ ਦਰੇ ਜੋਰੁ
 ਹੋਏ ਚੋਗੁ ਮਲਾਵੇ ਛਾਵੇ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਸਾਧ ਦੇਖ
 ਵੇਨੁ ਮੁਖ ਚੋਰੁ ਹੋਏ ਵੇਲੇ ਦੁਖਾ ਦੇ ਮੇਸਦ ਪਛੀ
 ਟੀਸਾ ਸੁਖ ਮਾਣਨੇ ਨੁਕੋਈ ਹੋਰੁ ਹੋਏ ਮੀਰਨ

ਕੀਹੋਇ ਆਨਹੀਜਾਣਈਮੇਕੇਹੇਸਜਣਾਵੇਮਨਕ
 ਠੇਰਹੋਏ॥ ੨੪॥ ਨੂਨਨੰਗਨਮੁਸਥਿਠਾਇਦੇਤਾ
 ਮੇਤਾਬਿਰੋਦੇਫਰਸਤੇਲਤੁਰਖੀ॥ ਸੀਨਾਕਦੁਕੇ
 ਚਾਇਕਬਾਬਕੀਤਾਅਗੇਪੀਵਣੇਨੁਕਫੁਰਤੁਰ
 ਖੀ॥ ਸੁਪਬੁਪਜਹਾਨਦੀਸੁਟਪਾਈਸਿਰਚੀਮਕੇ
 ਬਿਰੋਦੀਮਤੁਰਖੀ॥ ਮੀਰਨਤੇਗੁਰਜਾਇਦੀਤੇ
 ਜੁਡਿਨੀਅਗੇਯਾਰਦੇਗਰਦਨੁਕਟੁਰਖੀ॥ ੨੫॥
 ਵਾਉਵਣਜਕੀਤਾਸਭਝੂਠਦਾਮੇਕੁਝਸਚੁਦੀਪ
 ਲਨੇਰਾਸਨਾਹੀ॥ ਪੰਜਰੁਸੁਕਹੋਈਗੰਮਹਸਰਦੇ
 ਥੀਮੇਰੀਆਹਨੀਆਦੇਉਪਰਮਾਸੁਨਾਹੀ॥ ਛੁ

ਟਜਾਨਗੇਰੀਗੀਆਮਲਵਾਲੇਮੇਨੂਨੇਕੀਦੇਫੁਲ १੩੨
 ਦੀਵਾਸਨਾਹੀਪਾਕਨਾਮੁਖਦਾਇਦੇਇਕੁਬਾਝੁਰੁ
 ਮੀਰਨੁਕੋਈਆਸਨਾਹੀ॥ ੨੬॥ ਹੋਹੋਰੁਮੇਰੇਵਿ
 ਚਮੇਬੁਨਾਹੀਇਕੁਚੰਦਰੀਮੇਬੁਰਾਬੋਲਨੀਹਾਂਇ
 ਕੁਵਾਰਤੇਰਕੋਈਨਾਉਲਏਲਖੁਵਾਰਮੇਓਸਬੋਯੋ
 ਲੜੀਹਾਂ॥ ਮਾਖੇਵੈਰੀਆਦੇਤੁਸਾਝਿੜਕਸੁਟੀਤੁ०
 ਬੂਲਗੜੀਤੇਰਾਵਾਨੁਲੜੀਹਾਂਮੀਰਨਸਾਹਿਬਾਨ०
 ਲਕੋਈਉਜਰਨਾਹੀਮੇਤਰੋਲਿਆਦੀਪਰਗੋਲੜੀ
 ਹਾਂ॥ ੨੭॥ ਲਾਮਲਖੁਖੁਸੀਆਸੁਟਪਾਈਆਮੇ

ਇਕ੍ਰਗੀਮੁਪ੍ਰੇਮੁਦਾਰਖੁਲੀਤਾ। ਵਰਦੁਆਰਦਾਸਹ
 ਤੋਥੇਮਿਠਨ੍ਹਾਹੈਅਸਾਂਓਗਲੀਲਾਇਕੇਚਖੁਲੀਤਾ
 ਲੋਕਆਖਦੇਸੁਣਦੇਹਕਮਲੀਏਨੀਤੁਧਲਖੁਓਤੇ
 ਇਕ੍ਰਕਖਲੀਤਾ। ਅੰਰਨਮੂਰਖਾਦੀਕੋਈਗਲਨਹੀ
 ਅਸਾਲਖਵਾਵਾਲਿਆਲਖੁਲੀਤਾ। ੨੮॥ ਅ
 ਲਫਆਏਨੀਸੁਖਸਨੇਹੇਮੇਨੂਦਖਭੰਗਤਭੰਗ
 ਕੇਦੂਰਕੀਤੇ। ਖਿਨ੍ਹਬੈਠੀਗੁਲਾਬਦੇਫੁਲਵਾਂਗੁਮੇਰੇ
 ਬਾਗਬਹਾਰਜਹੂਰਕੀਤੇ। ਜਈਆਮੇਢੀਆਪੋਲ
 ਫੁਲੇਲਲਾਏਸਿਰਚੌਕਸੁਹਾਗਦੇਪੂਰਕੀਤੇ। ਅੰ

ਗਲਗਾਉਕੇ ਮੀਰ ਨਸਜਣ ਨੇਸਾਕੁ ਬਾਲਕੇ ਦੂਤਮ
 ਨੂਰ ਕੀਤੇ ॥ ੨ ॥ ਯੇ ਯਾਰ ਮਾਇਆ ਹੁਣੁ ਖੁਸੀਹੋ
 ਈਵਿਚ ਚਲੇ ਦੇ ਮੂਲ ਸਮਾਉ ਨੀਹਾਂ ਸਈਆਲ
 ਖੁਸ਼ਖਾਰਖਾ ਦੇਈਆ ਨੀਪੀਹ ਨੂੰ ਬੈਠਕੇ ਸੋਹਲੇਗਾ
 ਵਨੀਹਾਂ ॥ ਚੂੜਾ ਪਹਿਨ ਕੇ ਲਾਲ ਸੁਹਾਗ ਵਾਲਾਹ
 ਸੁਆਂਗ ਸਿਪੂਰ ਕੁਰਾ ਵਨੀਹਾਂ ਮੀਰ ਨਸਾਹੁ ਦੇਲਖੁ
 ਸਦਕ ਤ੍ਰੇਨੀਪਿਆਰੇ ਯਾਰ ਨੂਮਿ ਠੜੀਓ ਵਨੀਹ ॥
 ਮੀਰ ਨਸੀਪੂਰ ਨਹੋਈ

॥ ਸਿਹਰ ਟੀਪਾਇਆਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ॥ ॥ ਅਲਫ

ਆਇਓ ਕੁਝ ਕਮਾਵਲੇ ਨੂ ਅਤੇ ਚਾਵਲੇ ਕੁਝ ਤੁਝਾਵਨਾ ਹੋ
 ਇਸ ਗਲ ਬੀ ਕੁਝ ਨਾ ਫਾਇਦਾ ਜੀ ਜੇ ਤੂੰ ਗੋਰ ਤੂੰ ਕੀ ਮਕਮ
 ਵਨਾ ਹੋ। ਇਸ ਬੇਲੜੇ ਹਥ ਨਾ ਆਵਣਾ ਈ ਜਾਣ ਬੁਝ ਕੇ
 ਦੁਖ ਤੁਧਾ ਵਨਾ ਹੋ। ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਉਦੀ ਆਕਿ
 ਕੰਤੈ ਨੂ ਕਿਉ ਰਾਹ ਅਵਲੜੇ ਜਾਵਨਾ ਹੋ। ੧॥ ਬੇਬੇ ਦਕ
 ਤੇ ਬਤਾਂ ਫੁਫਾ ਰਿਠੇ ਏਹੋ ਆਖਦੇ ਆਖੀ ਚਲਣਾ ਈ॥
 ਅਜ ਕਲਾ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਹੋ ਗੁਮੀ ਆਵਿ ਚਜਿ ਗਲੇ ਤੇਰੇ ਨੂ
 ਮਲਣਾ ਈ॥ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਹੋ ਗੁਹਿ ਸਾਬ ਅਗੋਇ ਕ
 ਚਾਹੁ ਦੂਜੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂ ਝਲਣਾ ਈ॥ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਬੁਹੇਰ ਬ

ਦੇਜੀਸਿਥੋਢਾਡਿਆਫੇਰਨਾਹਲਦਾਈ॥ ੩॥ ਤੇਤੇਗਫਨਾ
 ਹਿਦੀਘੰਨਜਾਣਾਏਨਸੋਹਲੀਆਸੁਰਤਾਮਿਠੀਆਨੂੰ॥ ਕਿ
 ਸੇਵਲਨਹੀਕਿਸੇਆਵਦਾਜੀਮੁੜਸੁਖਦੀਘੰਨਕੇਚਿਠੀ
 ਆਨੂੰ॥ ਸਕੁਬਦੀਆਜਾਨਇਕੇਲੀਆਨੀ॥ ਇਸਜਗਤੇਖੁਸੀ
 ਆਂਤ੍ਰਿਠੀਆਨੂੰ॥ ਦਿਆਲਸਿਘਏਬੋਟੀਈਸਾਬਸਭੋਸਿ
 ਨਾਂਦੇਖਨਾਸੁਰਤਾਕਠੀਆਨੂੰ॥ ੩॥ ਸੇਸਭਇਥਾਈਓਛ
 ਰਗਏਜਿਨਾਲਖਕਰੜੀਤੇਜੋੜੀਆਨੀ॥ ਓਹੁਭੀਮਾਰਕੇ
 ਕਾਲਨੇਚੂਰਕੀਤੇਖਲਾਂਪੁਠੀਆਂਭਾਹਿਨਚੋੜੀਆਂਨੀ॥
 ਕਿਲੋਕੋਟਹਵੇਲੀਆਭੀਨਦੰਦਲੀਕਾਜੇਹੀਆਂਜਾਗਾਤੇ

ਜੀਆਨੀ॥ ਦਿਆਲਸਿੰਘ ਜਿਨਾਨਾ ਸੀਵਾ ਉਲਗੀ ਓਹੁ
 ਮੰਦਰਾਂ ਤੇ ਕਢ ਤੋਰੀਆਂ ਨੀ॥ ਅਜੀਮ ਜਾਗ ਕੇ ਦੇਖੁ ਓਹੁ ਗ
 ਏਕਿ ਬੇਕੁਚਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਪੈਰ ਮਲਾਵ ਦੇਸੇ॥ ਓਹੁ ਭੀ ਮਾਰ ਕੇ ਕ
 ਲਨੈ ਬੂਰ ਕੀ ਤੇ ਜੇ ਜੇ ਚੀਜ਼ੀਆ ਥੀ ਬਾਜ ਤੁੜਾਵ ਦੇਸੇ॥ ਅ
 ਤੇ ਮਉਤ ਨੇ ਘੇਰ ਓਹੁ ਜੇਰ ਕੀ ਤੇ ਜੇ ਜੇ ਅਫਲਾ ਤੂੰ ਨਕ ਹਾਵ
 ਦੇਸੇ॥ ਦਿਆਲਸਿੰਘ ਮਾਰੇ ਇਸ ਮੌਤ ਨੇ ਜੀ ਜੇ ਜੇ ਮੁਇਆ
 ਨੂਰੇ ਰਜੀਵਾਵ ਦੇਸੇ॥ ੫॥ ਹੇ ਪੁਕਮ ਬਗੈਰ ਨਾ ਪੈਰ ਬਲੇ ਕੇ
 ਜੇ ਜੇ ਰਤੇ ਜੇ ਰੁਖ ਹੋ ਕੂਨਾ ਹੋ॥ ਇਥੋ ਬਲ ਲਾਹ ਕਤ ਕੀ ਕਈ
 ਦੇ ਕੇ ਜੇ ਦਾਵੇ ਤੇ ਦਾਵੇ ਸਹੇ ਕੂਨਾ ਹੋ॥ ਇਹੁ ਕੁਲ ਫਨਾ ਹੁਜ

ਹਾਨੁ ਸਾਗਾ ਮਤੀ ਦੇ ਦਿਅ ਕੀ ਮਕਿ ਉਛੇੜਨਾ ਹੋ ॥ ਦਿਅਾਲ ਸਿੰ ੧੩੫
 ਘਪਿ ਯਾਰੇ ਪੁਲਦਾ ਉਤੇ ਗਲ ਗੀਲਾ ਉਜੇ ਕੀ ਮਨਿ ਬੇੜਨਾ
 ਹੋ ॥ ੬ ॥ ਖੇਖ ਬਰਨ ਬਖੇਤੂ ਮਉਤ ਦੀ ਜੀ ਜਿਨ ਅਇਅਚੰ
 ਲ ਕੀ ਮਾਰਨਾਈ ॥ ਹੋਰ ਭੂਠੜੇ ਬਨ ਟੂਬੀਨ ਨਾ ਹੋ ਜਿਨਾ ਘ
 ਤ ਕੁਠਾਲੜੀ ਗਲ ਲਾਈ ॥ ਮਤੀ ਦੇ ਦਦੇ ਪੀਰਫ ਕੀ ਰੋਤੇ ਨੂ
 ਜਰਾ ਮੰਨੇ ਲੇਜੇ ਆਪ ਨੂਤਾਰਨਾਈ ॥ ਦਿਅਾਲ ਸਿੰ ਘ ਕਹੇ ਹੁ
 ਲਦਾਰ ਏ ਹੋਛਾ ਵੇ ਜਿਤ ਭਾਵੇ ਪੁਲ ਹਾਰਨਾਈ ॥ ੭ ॥ ਦਾਸ ਦੇ
 ਖੁਬ ਹਾਰ ਬਜਾਰ ਦੀ ਨੂ ਇਕ ਆਵ ਦੇ ਨੀ ਇਕ ਜਾਵ ਦੇ ਨੀ ॥
 ॥ ਇਕ ਲਦ ਕੇ ਸਾਥ ਤਯਾਰ ਹੋਇ ਇਕ ਲਦ ਦੇ ਨੂ ਹੁਸੁ ਪਾਵ

ਦੇਨੀ॥ ਇਕਲਦਕੇਅਪੜੇਜਾਇਮੀਆਂਮਲਾਂਮਲਕੇਰੇ
 ਰੇਨੂਲਾਵਦੇਨੀ॥ ਦਿਆਲਸਿੰਘਓਹੋਕਈਲਦਵੇਦੀਸਿ
 ਨਾਸਾਹੁਦੇਸਦੜੇਅਵਦੇਨੀ॥ ੨॥ ਜਾਲਜਰਨਾਹੋਹੁਮਗ
 ਰੂਰਮੀਆਮਹਲਿਮਾੜੀਆਨੇਢਾਹਿਪਾਉਲਾਈ॥ ਅਗੋਲ
 ਖਕੋਰੜੀਤੇਢਾਹਿਗਏਕੁਲਗਹਿਦਿਆਭੀਢਾਹਿਪਾਉਲਾ
 ਈ॥ ਜਿਨਾਂਬਾਹਾਦਾਤਾਲੂਜਾਲਨਾਹੋਏਨਾਬਾਹਨੇਕੀਮ
 ਨਾਅਵਈ॥ ਦਿਆਲਸਿੰਘਰਹਈਸਭਦੇਖਦੇਜੀਕਾਲ
 ਬੀਨਕੇਪਕਚਲਾਵਲਾਈ॥ ੪॥ ਥੇਰੀਗਬੇਰੀਗਜਹਾਨਦੇਨੀ
 ਇਵੇਲਗਕੇਉਮਰਵੇਵਾਵਨਾਹੋ॥ ਕਿਥੇਨਾਲਦੇਨੀਮੀਆ

ਯਾਰ ਤੇਰੇ ਅਖੀ ਦੇਖ ਕੇ ਸਟਾਕਿ ਉਖਾਵਨਾ ਹੋ ॥ ਕਿਰਾ ਚੁਭੀ ਤੇ १੩੬
 ਇਕ ਨਾਪੇ ਰੁਚ ਲੋਅ ਤੇ ਦਾਵੇ ਖੁਦਾਈ ਕਹਾਵਨਾ ਹੋ ॥ ਦਿਆ
 ਲਸਿ ਘਗਾਏ ਲਖ ਸੁਟ ਪੰਗੂ ਕੇ ਤੇ ਵਕੂਫ ਤੇ ਚਾਵਨਾ ਹੋ ॥
 ੧੦ ॥ ਜੇ ਜੇ ਰਕੀ ਤੇ ਸਭ ਕਾਲ ਨੇ ਜੀ ਬਰੇ ਅਉਲੀਏ ਅੰਬੀਏ
 ਸਾਹੁ ਮੀਰਾ ॥ ਓਹੁ ਭੀ ਰਹੇ ਨਾਵਿ ਚਜਾਨ ਦੇ ਜੀ ਤਵਿਆਵਿ
 ਚਦੋ ਕਢ ਤੇ ਪਾਰਤੀਰਾ ॥ ਸਿਲੇ ਮਾਨ ਜੇ ਹੋ ਉਤੋ ਰਿਗ ਕੇ ਭਰੁ ਜੀ
 ਬੋਕ ਦੇ ਮੁਏ ਨੀਵਾਂ ਗਕੀਰਾ ॥ ਦਿਆ ਲਸਿ ਘਗਾਏ ਨਾਹੁ ਜਹਾ
 ਨ ਸਾਹੁ ਉਠਵੇ ਵਟਾ ਸਾਹੁ ਕਿਰਾ ਲਪੀਰਾ १੧ ॥ ਸੀਨ ਸਭੋ
 ਹੀ ਸੁਟ ਕੇ ਜਾਵੇ ਨੀਜੇ ਤੇ ਦੇਖ ਨਾਹਟ ਬਜਾਰ ਬੀਦੋ ॥ ਇ

ਕਸੁਟਗਏਇਕਸੁਟਲੇਨੂਇਕਸੁਟਕੋਹੋਏਤਯਾਰੁਬੰਦੋ॥
 ਕੋਈਭਿਠੜਾਕੁਝਲੇਜਾਵਦਾਈਤੇਰੋਪਾਸਥੀਗਏਹਜਾ
 ਰਬੰਦੋ॥ ਦਿਆਲਸਿੰਘਸਮਾਲਇਸਵੇਲੜੇਨੂੰਹੁਲਾਜਿਤ
 ਝੀਬਾਜੀਨਾਹਾਰੁਬੰਦੋ॥ ੧੨॥ ਸੀਨਸਕਨਹੀਜਰਾਤਕੁਮੀ
 ਆਕਿਥੇਕਾਰੁਜੇਹੋਗੀਜਕੀਤੇ॥ ਅਤੇਸਾਹੁਸਿਕੇਦਰਾਂਅੰਦ
 ਰਾਥੀਫੜਕਾਲਨੇਮਾਰਕੇਰੋਜਕੀਤੇ॥ ਕਿਸੇਨਾਲਨਾਚਲੀ
 ਆਇਕੁਕੋਰੀਜਿਨਾਰੀਜਪਜਨੜੇਸਿਜਕੀਤੇ॥ ਦਿਆਲ
 ਸਿੰਘਸਮੇਇਸਮੋਤਦੀਨਿਓਥੇਆਪਲੇਕੁਲਪਤਿਗਕੀਤੇ॥
 ੧੩॥ ਸੁਆਦਸਬਰਨਾਆਵਦਾਮਊਤਤਾਂਈਦਿਹੋਰਾ

ਤਨਮੂਲਮਾਦਦੀਹੈ॥ਇਕਖਾਇਖੀਨੇਇਕੁਖਾਵੁ १੩੭
 ਏਨੁਇਕੁਖਾਂਵਦੀਤੇਰੰਗਲਾਵਦੀਹੈ॥ਓਹੁਤਮਾਰਦੀਅੰ
 ਲੀਅੰਅੰਬੀਅੰਨੂਚੁਪੀਰਫਕੀਰਮੁਹਪਾਵਦੀਹੈ॥
 ਦਿਅਲਸਿਘਰੁਗੇਇਸਮੈਤਕੋਲੋਓਹੁਜਾਣਦਾਜੇਸਿਰ
 ਆਵਦੀਹੈ॥੧੪॥ਜੁਆਦਜਹਮਤਾਂਲਖਘੁਮਾਈਅੰ
 ਨੀਇਸਮੈਤਦੇਦੁਖਅਜਬਥੀਜੀ॥ਫੁਰੀਵਾਂਗਕਲੇਜ
 ਰੁਪਾਵਦੀਹੈ॥ਨਿਕਕਟਕੇਕਰੇਕਬਾਬਥੀਜੀ॥ਓਹੁਕੰਬਦੇ
 ਮੈਤਦੇਦੁਖਕੋਲੋਜੇਰੇਰੁਰਨਨਤੇਗਦੀਧਾਰਥੀਜੀ॥ਦਿਅੰ
 ਲਸਿਘਓਹੁਕੋਈਬਚਜਾਸੀਜੇਰੁਫਰੁਕਹੈਅੰਬਸਬਾਬ

ਥੀਜੀ॥੧੫॥ ਤੇ ਇਤੋ ਰਸ ਹਵੇ ਦੇ ਖਕੇ ਕੁਲ ਨਾ ਹੀ, ਇ
 ਹਤਾ ਸਪਾ ਅਠੂਹੇ ਦੇ ਡੰਗ ਨੀਜੀ॥ ਏਨ ਡੰਗਾ ਨੇ ਡੰਗ ਹਜਾ
 ਰਸੁ ਦੇ ਇਹਤਾ ਡੰਗ ਦੇ ਮੂਲ ਨਾ ਸੀਗ ਨੀਜੀ॥ ਜੇ ਡੇਢੁਲਾ ਦੇ
 ਰੰਗ ਨੂ ਦੇਖ ਦੇਸੇ ਨਾ ਓਹੁ ਡੁਲਾ ਤੇ ਨਾ ਰਹੇ ਰੰਗ ਨੀਜੀ॥ ਦਿ
 ਆਲਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਹੀ ਵਾਉ ਵਗੀ ਅਨੇ ਕਗ ਦੇ ਨੰਗ ਨੂ ਮੁਸ
 ਥੀ ਨੰਗ ਨੀਜੀ॥੧੬॥ ਜੇ ਇਜਹੂਰ ਮਗਰੂਰ ਮੀਆਇ
 ਕਰਬ ਦਾ ਨਾ ਓਹ ਮੇਸ ਦੇ ਜੀ॥ ਹੋਰ ਸਕੁ ਨ ਹਲਾ ਢਾਚਲ
 ਟਾਈ ਅੰਗ ਸਾ ਕਕ ਬੀਲ ਡੇਕਿ ਸੇ ਦੇ ਜੀ॥ ਈਸੇ ਮੁਸੇ ਜੇ
 ਹੇ ਮੀਆਂ ਖਾਕੁ ਹੋਇ ਜਿਨਾ ਦਾ ਵੇਆ ਹੋਰ ਬਪੇਸ ਦੇ ਜੀ॥

॥ ਏਆਲਸਿੰਘ ਵੇਛਾਏ ਦਾਸੋਰ ਝੂਠਾ ਸਕੁਯਾਰ ਨਹੀ ॥ ੧੩੮ ॥
 ਇਕ ਦੇਸ ਦੇ ਜੀ ॥ ੧੧ ॥ ਐਨੁਆਉਏ ਥੋਉ ਨ ਚਲਣੁ ॥
 ਈਕੇ ਹਾਸੋਰ ਤੈ ਬਹੁਤ ਮਚਾਇਆਈ ॥ ਕਿਸੇ ਦਿਨ
 ਦਾ ਕੁਲ ਪਰਾਹੁਣਾ ਤੂੰ ਉਸਾ ਦੇ ਨ ਨੂਰਾਇ ਕੁਲਾਇ
 ਆਈ ॥ ਜੀਨਾ ਦੇਖ ਨ ਕੁਲ ਫਨਾਹੁ ਸਾਰਾਏ ਥੋਰਹ
 ਵਨਹੀ ਕੋਈ ਆਇਆਈ ॥ ਏਆਲਸਿੰਘ ਦੇ
 ਖਖਾਓਹੁ ਛੁਡ ਗਏ ਜੀਨਾ ਆਪਖੁ ਦਾਇਕ ਹਾਇ
 ਆਈ ॥ ੧੮ ॥ ਗੈਨੁਗ ਫਲਤਾਵੇ ਚਕੀਰ ਹੇਥ
 ਦੋਇਸ ਵੇਲੇ ਵਖਤਾਵਿਹਾਵਣਾਈ ॥ ਇਸਵੇ

ਲਿਖਿ ਘਰਿ ਆਂ ਵਖਤ ਬੰਦੇ ਤੁਧ ਫੇਰ ਚੋਰਾ ਸੀ ਨੂਪਾਵ
 ਵਾਈ ਹੁਣ ਕਦੇ ਕਦਾਈ ਆਵਾਰ ਆਈ ਜੇ ਤੈ ਆਪ
 ਵਾ ਆਪ ਬਚਾਵ ਵਾਈ ॥ ਦਿ ਆਲਸਿ ਘਾਇ ਹਵੇ
 ਲਗਾ ਜੇ ਤਵੇ ਦਾ ਹੁਣ ਜੇ ਤਕੇ ਬਾਜੀ ਨੂਜਾ ਵਾਈ
 '१੮' ਫੇਰ ਰਹਿ ਇਸ ਜਗ ਕੋਲੋ ਕਿਸੇ ਆਖਰੀ
 ਕੰਮ ਨਾ ਆਵ ਵਾਈ ॥ ਜਿਨ ਜਾਵਨ ਅੰਗ ਤੇ ਸਾਕ
 ਸਕੁਇ ਨਾ ਸਾਕ ਨ ਤੇ ਕੁਜ ਜਾਵ ਵਾਈ ॥ ਉਸ ਵੇਲੇ
 ਤੈ ਹੋਗੁ ਮਲੂਮ ਤੈ ਨੂ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੇ ਦੁਖ ਨੂਪਾਵ ਵਾਈ
 ॥ ਦਿ ਆਲਸਿ ਘਾਇ ਹੋ ਕੁਝ ਜਾਵ ਤੇ ਗਜੇ ਕਾਰ ਬੰਦੇ

ਨਾਉਵੰਡਾਵਣਾਈ॥ ੨੦॥ ਕਾਫਕੀਮਤੇਰਾਹਰਬਦ॥ ੧੩੯
 ਲੇਓਥੇਕਿਸੇਦਾਕੁਲਨਜਾਵਦਾਈਹੋਰਾਹਤੇਸਕ
 ਬੇਰਾਹਮੀਆਜੇਨ੍ਹਜਾਵਦਾਸੋਈਮੁਹਾਵਦਾਈਅ
 ਸਾਡਿਠਨੇਲਖਮੁਹਾਵਦੇਜੀਸੋਈਬਚਦਾਜੇਮੁਹਾਅ॥ ੨੧॥ ਕਾਫਕੀ
 ਵਦਾਈ॥ ਗਿਅਲਸਿੰਘਜੇਨੂਰਬਰਖਦਾਜੀ
 ਓਨੂੰਆਪਣਾਗੁਣਿਖਾਵਦਾਈ॥ ੨੧॥ ਕਾਫਕੀ
 ਕਰੇਗਾਉਸਵੇਲੇਬੰਦੇਜਦੋਪਛਣਾਰਬਦੇਹੋਗਤੇਨੂੰ
 ਅਸਿਰਪਕੜਫਰੇਸਤਾਮਾਰਕਰੇਅਗੇਰਬਦੇਜਾਇ
 ਕੇਢੋਗਤੇਨੂੰ॥ ਅਤੇਜੁਖਹੋਇਲਗਨੀਦੁਖਤੈਨੂੰ

ਰਾਮ
 ਰਾਮ

ਕੁਲਕੋਚੋਹੋਇਲਗਨੀਰੋਗੁਤੈਨੂੰ। ਅਦਿਆਲਸਿੰਘਇ
 ਹੋਮੰਤਦੀਚੋਗਸਕੁਜੇਕੋਦੇਸਦੇਨੀਅਖੀਲੋਗੁਤੈਨੂੰ।
 ॥੨੨॥ ਲਾਂਮਲਖਨਸੀਹਤਕੁਲਏਹੋਛਰਝੂਠਜ
 ਹਾਨਦੀਆਯਾਰੀਆਨੀ। ਉਸਵੇਲਕੂਨਕੋਈਕੰ
 ਮਆਵੈਜਦੋਬਣਨਮੁਸੀਫਤਾਕੁਰੀਆਨੀ। ਉ
 ਸਵੇਲਕੋਦਾਇਕਰਬਵਾਲੀਹੋਰਕੁਝਗਲਾਂਜਗਸ
 ਰੀਆਨੀ। ਅਦਿਆਲਸਿੰਘਜਿਨਰਬਚਿਤੁਨਹੀਤਿ
 ਨਾਜਿਤੀਆਬਾਜੀਆਹਾਰੀਆਨੀ॥੨੩॥ ਅੰ
 ਮਮਲਾਂਮਤਾਂਜਾਨਏਹੋਜੇਕੂਸੋਹਵੇਗਾਬਹਾਰਦੇ

ਨੀ॥ ਜਿਨ ਦੇਖਕੋ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਮੁਠੇ ਦਿਨ ਦੋਇਰ ੧੪੦
 ਹੁਣੀ ਭਾਵੈ ਚਾਰ ਦੇ ਨੀ॥ ਏਨਾ ਵੰਦੁ ਵਾਕੁ ਲਹੇਇਖੰ
 ਕਸਾਰੇ ਆਖਰੀ ਕੀਮਤ ਕਾਰ ਦੇ ਨੀ॥ ਗਦੀ ਆਲ
 ਸਿੰਘਾਇ ਹਰੰਗ ਕੁਸੁੰਭ ਵਾਂਗੁ ਤੈਨੁ ਬੇਦ ਕਤੇਬ
 ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਨੀ॥ ੨੪॥ ਨੂਨ ਨਹੀ ਕੁਝ ਫਾਇਦਾ
 ਜੀਛੁੜ ਜਗਜਹਾਨ ਦੇ ਚਾਵਣੇ ਨੂੰ॥ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਦੇ
 ਸਾਥੁ ਲੁਟਾਇ ਗਏ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਚਾਹਨਾ ਸਾਥੁ ਲੁਟ
 ਵਣੇ ਨੂੰ॥ ਓਥੇ ਚਾਰਾ ਤਕੁ ਝਨਾ ਚਲ ਸੀ ਜੀਪ
 ਛੋਟਾ ਵਸੇ ਵਖਤਾ ਵਿਹਾ ਵਣੇ ਨੂੰ॥ ਗਦੀ ਆਲ ਸਿੰ
 ਘਾਤ ਕਬੀਰੀ ਛਰ ਦੇ ਤੂੰ ਏਹੋ ਗੁਰੀ ਰਬ ਦੇ ਪਾ

ਵੇਦੇਨੂੰ ॥ ੨੫ ॥ ਵਾਉਵੰਦਵਾਕੁਲਜਹਾਨਸਾਰੇਕੇਤੀ
 ਗਲਤੇਪੈਰੁਪਸਾਰਿਆਈ ॥ ਜਿਨਉਦੇਤੇਅਸ
 ਤਲਿਰਾਜਕੀਤਾਮੀਆਤਿਨਾਨੂੰਕਾਲਨੇਮਾਰਿਆ
 ਈ ॥ ਗੋਪੀਚੰਦਤੇਕੁਰਬਰੀਦੇਖਰਾਜੇਗਜਛਕੇ
 ਜੋਗਨੂੰਧਾਰਿਆਈ ॥ ਦਿਆਲਸਿੰਘਓਹੁਗਏ
 ਨੀਜਿਤਬਾਜੀਜਿਨਾਰਬਦਾਨਾਉਚਿਤਾਰਿਆ
 ਈ ॥ ੨੬ ॥ ਹੇਰਾਰਕੇਜਾਵਦੀਸਕੁਏਥੋਕੇਈਵਿ
 ਰਲੇਹੀਜਿਤਕੇਜਾਵਦੇਨੀ ॥ ਜੇਕ੍ਰੇਜਿਤਕੇਜਾਵ
 ਦੇਜਗਤੇਜੀਮੁਕੁਵਤਨਜਗਤੇਆਵਦੇਨੀ ॥
 ਓਨਕੀਤੀਅਕੁਲਕਮਾਈਆਨੀਸਕੁਕਿਸੇ

ਨੂਟੈ ਜਪਹੁ ਰਾਵ ਦੇ ਨੀ। ੧੧। ਆਲਸਿ ਘਰਿ ਹੁਸੇਰ ੧੪੨
 ਖੁਟਾਇ ਦੇ ਨੀ ਬੋਲੇ ਰਬ ਦੇ ਜਾਇ ਸਮਾਵ ਦੇ ਨੀ। ੨
 ੧। ਆਲਸਾਇ ਕੋ ਫਿਕਰ ਜਹਾਨ ਦੇ ਨੀ ਦਿਹੇਰ ੦
 ਤਰਹੇ ਵਿਚਰੀ ਮਦੇਤੂੰ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਕੋ ਭੁਖਵ ੦
 ਵਟਾਸੀ। ਜੇ ਸਵੇਲੇ ਨੇ ਵਿਚ ਸੇਚੀ ਮਦੇਤੂੰ। ਹੁਣ
 ਖਟ ਕੇ ਸਿਖਿ ਖਾਵਣ ਨੂਤ ਦੇ ਲਾਇ ਕੇ ਸੇਕੇ ਕੇ
 ਕੰ ਮਦੇਤੂੰ। ੧੧। ਆਲਸਿ ਘਰਿ ਹੁਸੇਰ ਨਾਚਿ ਤੇ
 ਨੂਜੇ ਨੂਸੇ ਵਟਾਸੇ ਦੀ ਮਦੇਤੂੰ। ੨੮। ਅਲਫ
 ਆਉ ਕਰਾਰ ਨਹਾਰ ਬੀਟੇ ਇਹ ਵੇਲੇ ਪੜਦਾ

ਕੰਜਨਹੈ। ਏਥੋਨੀਗਿਅਭੂਖਿਅਜਾਵਣਾਈਏਵੈ
 ਤੂਹੀਆਸੀਜਾਨੂੰਸੀਜਨਹੈ। ਕਰਕੈਮਓਹੋਜੇਤੁਕੈ
 ਮਆਵੀਕਿਉਨਿਕੈਮਤੈਕੈਮਨੂੰਕੁਜਨਹੈ। ਗਿਅੰ
 ਲਸਿੰਘਹੋਵੀਪੀਤਮਰਣਛਕੇ ਅਤੇਗਜਾਤੁਕੈਤੀ
 ਅਗਜਨਹੈ। ੨੮। ਯੇਯਾਰਪੁਕਾਰਦੇਸਕੁਤੇ
 ਨੂਉਤੋਦਿਹਲਥਾਰਾਤਿਮਾਈਮਾਈ। ਕੁਝਕ
 ਰਲੇਕੈਮਕਮਾਵਣਾਈਵਿਚਖੇਤਦੇਉਮਰਵਿਣਾਈ
 ਮਾਈ। ਗਜਿਸਵੇਲਹੇਸਦਕੇਪੁਛੀਏਗਾਤੇਨੂਅੰ
 ਵਸੀਗਲਨਕਾਈਮਾਈ। ਗਿਅੰਮਾਲਸਿੰਘਇ

ਹੁਕੀਕਹਰੁ ਤੇ ਨੂ ਬੁਹੇ ਵਨ ਦਿਆ ਵਸਤੁ ਮਹਾਈ १੪੨
ਮਾਈ॥ ੩੦॥ ॥ ਕਾਫੀ ਮਾਸ

ਹੁਸੈਨ ਦੀਆ ॥ ॥ ਨਿਕਾਕਤ ਦੀਹੈ ਕੈ ਨੂ ਕੁਨੀਏ
ਆਪਨੂ ਜਿਹ ਕਰਸਹਿ ਤੇ ਹਾਪਾ ਵਾਹਿਦੇ ਸੁਨਮ०
ਈ ਬਾਪਨੂ ਦਰਗਹ ਸੁਹੇਲੀ ਵੇਤੇ ਦਾਜੁ ਰੰਗਾਇ
ਓ ਆਪਨੂ ਨਿਕਾਕਤ ਹਿਚੋਝੈ ਘਤ ਹਿਪਹੁ
ਚੈ ਮਾਲੇ ਕੁਹਿ ਪਾਕਨੂ ਸੁਹਉ ਸੈਨ ਫਕੀਰ ਰਵ०
ਵਾਕਦੇ ਮਸਾਵਲ ਝਾਕਤੀ॥ ੧॥ ਕਾਫੀ ਦਰ
ਦਾਵੇ ਫੂਕੇ ਦਾਹਾਲੁ ਨੀਮੇ ਕੈ ਨੂ ਮਾਖਾ ਸੁਲਾ

ਮਾਗਿਦਵਾਨੀਕੀਤੀਬਿਹੁਪਾਇਆਮੇਰੇਖਿਯਾਲੁ
 ਨੀਮੇਕੈਨੂਆਖਾਜੀਗਲਜੀਗਲਾਫਿਰਾਢੂਢੇਦੀ
 ਅਜੇਨਆਇਓਮੇਹੀਵਾਲਨੀਮੇਕੈਨੂਆਖਾ
 ਧੀਏਧੁਖਨਸਾਹਵਾਲੇਜਾਫੋਲਤਾਲਾਲਨੀ
 ਮੇਕੈਨੂਆਖਾਸੁਲਾਂਦੀਰੀਦਖਾਦਾਲਾਵਣੁ
 ਹਰਾਦਾਬਾਲਵੁਬਾਲਨੀਮੇਕੈਨੂਆਖਾਕਾਂਝ
 ਵਰਾਂਝਵਾਫਿਰਾਢੂਢੇਦੀਰਾਂਝਵੇਮੇਡੇਨਾਲਨੀਮੇ
 ਕੈਨੂਆਖਾਕਹੈਹੁਮੈਨਫਕੀਰਰਬਾਵਾਦੁਨੀਅੰ
 ਛਰੁਜਰੁਰਜਾਣਾਏਹੁਦੇਖਾਅਸਡਾਹਾਲੁਨੀਮੇਕੈ

ਨੁਆਖਾ ॥ ੨ ॥ ਕਾਫੀ ਕੋਈ ਦੇਖੀ ਵੇਦਿਆਂ ਦੀ ॥ ੧੪੩ ॥
 ਇਸ ਨਈ ਮੁਇਆਂ ਦੀ ਖਬਰ ਨਕਾਈ ॥ ਚਹੁ ਜਾਇ
 ਆਂਗਲਿ ਰੋਲੀ ਚਾਈ ਸਾਹੁ ਰਝੈ ਪਹੁ ਚਾਈ ॥ ਸਸੁ ਨ
 ਵਾਨਾ ਦੇਵ ਨ ਤਾਨੇ ਦਾ ਜਾਇ ਹੁਣੀ ਆਈ ॥ ਕਬਰ ਨਿ
 ਮਾਈ ॥ ਵਿਚ ਵਗ ਨ ਕਹੀ ਆਂ ਰਬ ਡਾਢੇ ਨੇ ਬੰਨ ਚਲਾ
 ਈ ॥ ਆਈ ਆਂ ਰਬ ਡਾਢੇ ਦੀ ਆਂ ਵਹੀ ਆਂ ਰਹੀ ਆਂ ਹੁੰ
 ਹਵਾਈ ॥ ਕਹੈ ਹੁਸੈ ਨ ਫਕੀਰ ਰਬਾ ਵਦੁਨੀ ਆਂ ਛਡਿ ਜ
 ਰੂਰ ਜਾਣਾਰ ਬੁਝਾਢੇ ਨੇ ਕਲਮ ਵਗਾਈ ॥ ੩ ॥ ਕਾਫੀ
 ਵੈਤਨ ਦੁਨੀਆ ਆਵਾਸ ਦਾ ਨ ਟੂਲਾ ਹੋਤੈ ਰੀ ਆਂ

ਸਦਾ ਨਲਗੈਸਾ ਵਣਾ ਏਹੁ ਜੋ ਬਨ ਤੇਰਾ ਚਾਰਦਿਹ
 ਤੇਕਾਹੇ ਨੂਝੂਠਕਮਾ ਵਣਾ ਪੇਵਕਨੈ ਦਿਨੁ ਚਾਰਦਿਹ॥
 ਤੈਅਲਬਤਿਸਾਹੁਰੈਜਾ ਵਣਾ ਕਹੈਹੁਸੈਨਫਕੀਰਰਬਾ
 ਵਜੰਗਲਜਾਇਸਮਾ ਵਣਾ॥੪॥ ਕਾਫੀ॥ ਕੋਈਦਿ
 ਨੁਮਾਵਿਲੈਮੁਸਾਫਰਚਲੇਨੀ॥ ਏਨਾਮੁਸਾਫਰਾਦੀ
 ਬਾਣਕਲੇਰੀਅਜਆਏਕਲਚਲੇਨੀ॥ ਅੰਝੁਕੁਝੰਗ
 ਬਲਾਈਦੇਬੇਲੇਵਿਛੁੜਿਅਰਬਸਾਹਬਮੇਲੇ॥
 ਪਤਵਮਲੇਨੀ॥ ਸਾਹੁਰੈਮੁਕਲਾਊਆਏਚਾਰਾਕੁਝ
 ਨਚਲੇਨੀ॥ ਕਹੈਹੁਸੈਨਫਕੀਰਸਾਈਦਾਖਰਚਬੰਨ

59 ਲੇਖ ਲੇਨੀ॥ ੫॥ ਕਾਫੀ ਗਜ਼ਵਲ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਪਿਆ ੦੧੪੪

ਚਾਤਿ ਤੁਵਾਲਿ ਅਖੀ ਮੇਰੀ ਆਜ ਜੀ॥ ਚਾਂਡਾ ਜੋਗੀ
ਮੇਜਾਗੀਆਣੀ ਮੇਥੈ ਰਾਗ ਵਿਆਦੀ॥ ਪਾਇਓਂ ਕੁਲ
ਲੇਚਲੇ ਖੇੜੇ ਬੋਲ ਨ ਸਕਾ ਮਾਰੀ ਲਾਜ ਦੀ॥ ਕਹੈ ਹੁ
ਸੇ ਨ ਫਕੀਰ ਰਬਾਣੀ ਹੋਣੀ ਮੂਲ ਨ ਯਾਦੀ ਸੀ॥ ੬॥
ਕਾਫੀ ਮੇਧੀ ਆਕੇ ਮਨ ਮਾਨੀ ਨਾ ਮਾਨੀ ਪੀਯਾ ਮੇ
ਰੇ ਮਨ ਮਾਨੀ ਆਰੇ॥ ਲੋਕ ਕਹੈ ਮੇਰੇ ਬਾਵਰੀ ਰੇ ਬਾਵ
ਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਲੋਕਾ ਦਿਵਾਨੀ ਆਰੇ॥ ਲਿਖ ਲਿਖ ਚੀ
ਰੀ ਪੀਆ ਪਾਹਿ ਕੁਜਾ ਮੇਰੇ ਰੋਹ ਰਫੁ ਪਛਾਨੀ ਆਰੇ॥

ਸਾਹੁ ਹੁਸੈ ਨ ਫੁਕੀਰ ਸਾਈ ਦਾ ਜੰਗਲ ਜਾਇ ਸਮਾ
 ਨਿ ਆਰੇ ॥ ੧ ॥ ਕਾਫੀ ॥ ਸਚੁ ਅਖ ਦੀਲ ਟਕਦੀ
 ਲਟਕਦੀ ਨੀ ਮਾਏ ਮੇਲ ਟਕਦੀ ਸਾਹੁ ਰੇਚਲੀ ॥ ਬੁ.
 ਬੁਲ ਦੇ ਪਰ ਕੁਝ ਨ ਖਾਟਿ ਆ ਕੁਝ ਨ ਵਾਟਿ ਆ ਮੇਰੇ
 ਹਥ ਦੀ ਅਟੇਰ ਨ ਛਲੀ ॥ ਲਟਕਦੀ ਲਟਕਦੀ ਸੇ
 ਜੇ ਆਈ ਛੋੜ ਚਲੇ ਮੈ ਨੂ ਸਕੜੇ ਨੀ ਕੁਈ ਖਲੀ ॥ ਫੁ
 ਲ ਪਾਨ ਬੀੜੇ ਮੈ ਨੂ ਆਹਿ ਬਨੀ ॥ ਦੇਖਾਈ ਮੈ ਸੇ ਜਾ
 ਕੇ ਲੀ ਮਲੀ ॥ ਡਾਢੇ ਦੇ ਪਿਆ ਦੜੇ ਆਏ ਓਨਹ
 ਥੇ ਮੈ ਨੂ ਤਕੜੇ ਪਾਏ ਨੀ ਮੇਰਾ ਚਾਰ ਕੁਝ ਨ ਚਲੀ ॥

61

ਕਹੈ ਹੁਸੈ ਨ ਫਕੀਰ ਗਨਿ ਮਾਣਾ ਜੁ ਹੋ ਸੀ ਰਬ ਫੇਦਾ ਭਾ १੪੫
 ਵਾਨੀ ਮੇ ਆਈ ਮਾਮਲਾ ਵਿਲਲੀ ॥੮॥ ਕਾਫੀ
 ਮੇਰੇ ਅਭਿਗਣਾ ਚਿਤ ਨ ਕਰੀ ਰਬਾ ਅਵਗੁਣਿ ਆਰੀ
 ਕੋਗੁਣ ਨ ਹੀ ਅਦਲੇ ਫਜਲੁ ਕਰੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂ ਦੁਨੀ
 ਆਦਾ ਮਾਣਾ ਨੰਗਾ ਨੂ ਨੰਗ ਵਈ ਨਾਮ ਸੀ ਨੰਗ ਦੁ
 ਨੀ ਆਵਾਲੇ ਅਸਾਨੂ ਹਸਦੀ ਜਣੀ ਕਈ ॥ ਕਹੈ ਹੁ
 ਸੈ ਨ ਫਕੀਰ ਰਬਾ ਵਾ ਅਸਾਡੀ ਰਾਫੇ ਨਾ ਲਿਖਈ ॥੯॥
 ॥ ਕਾਫੀ ॥ ਸੁਰਤ ਕਾਤਾ ਵਾਨਿ ਰਤ ਕਾ ਵਾਸ ਚਕਾ
 ਕਪੜਾ ਬੁਢਿ ਜੀ ਦੁਨੀ ॥ ਇਕ ਅਰਜੁ ਫਕੀਰ ਦਾਸੁ

ਹਿਜੀਂਦੁ ਨੀ ਕਾਹੇਨੂਤੁਰਹਤੇਥਖਮਾਰਹਿਰਾਮਨਮ
 ਭਿਨੁਬਾਜੀਹਾਰਹਿਜੇਬੀਜਿਆਸੁਲੁਵਿਜਿੰਦੁ
 ਨੀ। ਗਇਕੁਅਰਜੁਫਕੀਰਾਦਾਸੁਹਿਜੀਂਦੁਨੀ। ਖਾਨਖ
 ਵੀਨੀਤੇਸੁਲਤਾਨੀਕਾਲਲਈਆਸਕੁਚੁਹਿਜੀਂਦੁ
 ਨੀ। ਕਹੈਹਮੈਨਫਕੀਰਸਾਈਦਾਪਛੀਪੁਣੀਸਕੁਦੇਹੁ
 ਲੁਦਾਈਸਾਹਾਨੂਮਿਲਿਆਲੋਕੈਹੁਹਿਜੀਂਦੁਨੀ। ੧੦।
 ਕਾਫੀ। ਸਾਜਨਬਿਨੁਰਾਤੀਹੋਈਆਵਡੀਆਆ
 ਸੁਝਕੇਝੜਪੀਜਚੁਹੋਇਆਕਵਿਕਵਿਹੋਈਆਹਡੀ
 ਮਾਂ। ਅਸਕੁਛਪਾਈਆਛਪਦਾਨਾਹੀਬਿਹੁਤਵਾਂ

ਗੁਰੀਆ ਰਾਣਾ ਜੋਗੀ ਮੇਜਾਗੀਆ ਵੀਕਮਲੀ ਕਰਿਕਰਿ
 ਸਦੀਆ ਕਰੈ ਹੁਸੈ ਨਫਕੀ ਰੁਸਾਈ ਦਾ ਦਾ ਵਣ ਤੇ ਰੇਲਗੀ
 ਮਾਮਾ ੧੧ ਕਾਫੀ ਅਸਕੁ ਫਕੀਰ ਦਾ ਕਾਇਮ ਦਾਇਮ
 ਕਬਹੂ ਨਥੀ ਵੈ ਬੇਗਾ ਤੈ ਨੂਰਬੁ ਨ ਕੁਲੀ ਦੁਆਇ ਫਕੀ
 ਰਾਈ ਏਹਾ ਹੋਰ ਨਾ ਨਾਲਿ ਹਸੇ ਦੀਖਿ ਰੇਈ ਸਾਹਬ
 ਪ੍ਰੀਘਟ ਕੇਹਾ ਸਾਹਾ ਨਾਲਿ ਤੂੰ ਮਾਲਿ ਨ ਬੋਲੇ ਏਹੁ ਗਾਮ
 ਨੁਕਿਵੇਹਾ ਚਾਰੇ ਨੈ ਨਗਰ ਵਡਹੋਇ ਵਿਚਿ ਵਿਚੋਲਾ
 ਕੇਹਾ ਓਢਲ ਨਦੀਆ ਤਾਰੂਹੀਆ ਵਿਚਿ ਵਿਰੇਤਾ
 ਕੇਹਾ ਮਾਮਾ ਟੀਹੋ ਦੁਸਮਲੀ ਦਾ ਸਾਹਾ ਨੁਟਕ ਰਵੇਹਾ

ਕਹੈ ਹੁਸੈ ਨ ਫਕੀਰੁ ਸਾਈ ਦਾ ਮਰ ਜਾਣਾ ਤੇ ਮਾਣ ਕੇ ਹਾ॥ ੧
 ੨॥ ਕਾਫੀ॥ ਲਗਾਨੇ ਹੁਚੁ ਕੀ ਮਸਲਤਾ ਵਿਸਰੀਆ ਪੰਥੇ
 ਸਤੋਥ ਆਤ੍ਰਿਆ ਆਜੇ ਨਾਨੂ ਅਸਕੁ ਤਿਨਾ ਨੂ ਕਤਵੁ
 ਕੇ ਹਾਮਲਿ ਬੇਲੀ॥ ਕਉ ਕਤੋਥ ਆਤ੍ਰਿਆ ਹੀਰੇ ਸਿ
 ਰਿਚਿਟਾ ਭੋਛੁ ਨੈਣੁ ਮਾਰੀ ਨਾਲਿ ਰਤੋਥ ਆਤ੍ਰਿਆ
 ਕਹੈ ਹੁਸੈ ਨ ਫਕੀਰੁ ਸਾਈ ਦਾ ਡਰਾਇਆ ਰਹੀਏ ਕਾ
 ਦਰ ਕਲੋਚਾਇ॥ ਵਿਛੋੜਾ ਪਤੋਥ ਆਤ੍ਰਿਆ॥ ੧੩॥
 ਕਾਫੀ॥ ਜਿੰਦੁ ਮੈ ਰੁਨੀਏ ਤੇ ਗਨੁ ਲੀਆ ਦਾ ਵਖਤੁ
 ਵਿਹਾਣਾ॥ ਗਤੀ ਕਤੈ ਦਿਹੈ ਅਟੇਰੇ ਗੋਸੇ ਲਾਵੈ ਤਾਣੁ॥

ਗਇਕੁਤੰਦੁਮਵਲਾਪੇਗਾਇਆਸਾਹਬਮੁਲਨਭਾਣਾ ॥ ੧੪੭

ਚਾਰਿਦਿਹਾਰੇਗੋਇਲਵਾਸਾਉਚਲਜਾਗੁਲਵਾਣਾ ॥

ਆਈਚੀਰੀਛੁਲਨਕਰਣੀਕੀਰਜਾਕੀਰਾਣਾ

ਕਿਸੈਨਵਕਿਸੈਪੁਰਾਣਕਿਸੈਅਧੋਰਾਣਾ ॥ ਕਹੈਹੁਸੈ

ਨਟਕੀਰੁਸਾਈਦਾਬਿਨੁਮਸਲਤਉਠਜਾਣਾ ॥ ੧੪੮

॥ ਕਾਛੀ ॥ ਏਨੀਕਤਣਮੇਕਿਉਗਈਸਾਮੇਰੀਤੰਦ

ਨਪਈਆਕਾਇਕਤਣਮੇਕਿਉਆਈਸਾ ॥ ਗਲਿ

ਸਹੀਆਵਿਚਕਤਣਬੈਠੀਮੈਨੂਬਹਣਨਦੇਦੀਕਾ

ਇਆਆਵਦੀਆਉਠਖੇਰੁਣਲਗੀਚਰਖਾਧਰਿ

ਓ ਚਾਇ ਹੋਰ ਨਾਂ ਕਤੀ ਆਪੰਜ ਸਤ ਪੁਣੀ ਆਮੇ ਨ ਕਤੀ
 ਕਾਇ ਮੇਰੀ ਤੰਦੁ ਨ ਪਈ ਆਕਾਇ ਗੋਹ ਰੇ ਕਢੇ ਕਤ ਵ
 ਤਾਈ ਗਾਇਓ ਬਢੇ ਦਾਖਾਇ ਸਚੇ ਨਾਲ ਨ ਰਹੀ ਆ
 ਸਚੀ ਕੁੜੀ ਪਈ ਇਤ ਦਾਇ ਕਹੈ ਹੁਸੈ ਨ ਫਕੀਰ ਵਿਲ
 ਲੀ ਨਾਰੀ ਸਹੁਣਾਈ ਗਲਿ ਲਾਇ ॥ ੧੫ ॥ ਕਾਫੀ ਕੇਹ
 ਰੇ ਦੇ ਸੋ ਆਈ ਕੋ ਕੁੜੀ ਦੇ ਕੇਹ ਜੋਰ ਮਚਾਇਓ ਕਿਉ
 ਆਪ ਦੁਸਤੁ ਤੋ ਆਮਗ ਵਾਇਓ ਦੇਸੁ ਜੁਲਾਹੇ ਨੂਲ
 ਇਓ ਕਿਉ ਸਈ ਆਂ ਦੇ ਵਿਚਿ ਟਿਰਹਿ ਲਟਕੀ ਦੀ
 ਸਾਹੁ ਬੋਪ ਲਾਪਾਇਓ ਕਿਉ ਆਹ ਦੇ ਵਿਚਿ ਆਜਜ

ਥੀਮੇਬਹੁਤਕਾਰੁਭਾਇਓਕਿਉ। ਸਾਹੁਮੈਨੁਛਕੀਰਸ। ੧੪੮
 ਈਦਾਮਰਣਾਯਾਦਿਨਆਇਓਕਿਉ। ੧੪੯। ਕਾਫੀ। ਅ।
 ਪਣਾਆਪੁਪਛਾਹੁਕੁਕੇਉਹੁਰੀਰੀ। ਚਾਰੇਪਲੇਚਿ
 ਕਜੁਰੁਬੇਕੇਹੁਕਾਕੇਹੁਕਾਧੇਰੀਰੀ। ਸਾਢੇਤ੍ਰੈਥਮਿਲਖਤੁਸ।
 ਹੀ। ਕਿਉਦੇਹੁਵੇਰੁਮਲੇਰੀਰੀ। ਤੇਗੀਖਾਤਰਲੇਹੁਨਿਹਾਲੀ
 ਸਥਰਕਿਉਛੁਛੇਦੀਰੀ। ਕਹੈਸਾਹੁਮੈਨੁਛਕੀਰੁਨਿਮਾਣਾ
 ਲੇਖਾਦੇਦੀਕਿਉਰੇਰੀਰੀ। ੧੫੦। ਕਾਫੀ। ਕੁਖਜੇਰੁਕੋਈ
 ਜਹਮਤਨਹੀਅੰਨਜੇਰੁਨਹੀਦਾਰੂ। ਪਉਣਜੇਰੁਕੋਈਧਾ
 ਵਾਨਹੀਤੇਮਗਾਨਿਜੇਰੁਨਹੀਦਾਰੂ। ਪਾਪਜੇਰੁਕੋਈਰੂਪ।

ਨਹੀ ਤੇ ਪਰਮ ਜੇਤੂ ਨਹੀ ਤਾਰੂ ॥ ਜਾਪ ਲਕਾਤਾ ਖਬਰ ਨ
 ਖਲਕਾ ਜਾਪ ਲਕਾਤਾ ਜੁੜੀਆ ॥ ਗਇਕ ਸਹੁ ਛੋਡਿ
 ਦੂਜੇ ਸਹੁ ਲਗੀਆ ॥ ਸੇਜਾ ਸਾਨਿ ਦਾ ਜਬੁੜੀਆ ॥ ਕਹੈ
 ਸਾਹੋ ਹੁਸੈ ਨ ਫਕੀਰ ਸਈ ਦਾ ਕੀ ਪਵਾਹਿ ਤਿਨ ਨੂ ਜੋ ਲਗ
 ਕੇ ਨਹੀ ਮੁੜੀਆ ॥ ੧੮ ॥ ਕਾਫੀ ॥ ਦਾ ਰੂਲਾਇਆ ਲ
 ਗਦਾ ਨਹੀ ਪੁਛ ਪੁਛ ਰਹੀ ਸਿਆਵੇ ਨੂ ॥ ਮਤੀ ਦੇ ਨੀਹਾ ਬ
 ਲਾਮਾਇਆਵੇ ਨੂ ॥ ਸਿਆਹੀ ਗਈ ਸੁਪੇ ਦੀਆਈ ਕੀਹੁ
 ਦਾ ਵਖਤਾਵਿਹਾਵੇ ਨੂ ॥ ਪੰਜੇ ਨਦੀਆਇਕ ਤੁਹੇਈਆ
 ਕੇਹਾ ਦੇਸੁ ਮੁਹਾਵੇ ਨੂ ॥ ਸਾਹੋ ਉਸੈ ਨ ਫਕੀਰ ਰਵਾਣਾ ਕੀਕ

ਗੀਏਰਬਦੇ ਕੁਵੇਨੁ ॥ ੧੯ ॥ ਕਾਫੀ ॥ ਸਜਣਦੇਗਇ ॥ ੧੪੯ ॥
 ਬਾਹਿਅਸਾਡੀਕਿਉਕਰਆਖਾਛਡਵੇਆਨ੍ਹਿਆ
 ਪੋਸਤੀਆਦੇਪੋਸਤਵਾਂਗੁਅਮਲੁਪਇਆਸਾਡੇਹ
 ਡਿਵੇਆਨ੍ਹਿਆ ॥ ਰਾਮਨਾਮਕੇਸਿਮਰਨਬਾਝਹਜੀ
 ਵਣਦਾਕੀਹਜੁਵੇਆਨ੍ਹਿਆ ॥ ਸਾਹੁਉਸੈਨਫਕੀਰੁ
 ਰਵਾਣਾਸਾਹਿਬਦੇਲਾਡਿਲਗੁਵੇਆਨ੍ਹਿਆ ॥ ੨੦ ॥
 ਕਾਫੀ ॥ ਕੇਦੁਨੀਆਛਡਕੇਚਲਣਾਕੇਆਖਰਖੰ
 ਕਮੇਰਲਣਾ ॥ ਤੂੰਖੁਸਕਰਨੀਦਾਕਿਉਜੋਇਆਨ
 ਗਾਰਮੰਤਕਾਬਾਜੈ ॥ ਜੇਉਸਾਂਵਣਮੇਪਲਾਗਾਜੈ ॥

ਤੁਝੈ ਹੋ ਦੇਵ ਸਿਉ ਕਾਜੈ ॥ ਕਹਾਵੈ ਮੁਲਖ ਕੇ ਵਾਲੀ ॥
 ਜੇਚਲ ਤੇ ਹੀ ਸਕੀ ਚਾਲੀ ॥ ਗਏ ਦਰਬਾਰ ਕਰਖਾ
 ਲੀ ॥ ਕਹਾਵੈ ਖਾਨ ਮਦਮਾਤੋ ॥ ਜੁਸੁ ਰਜ ਚੰਦਲ
 ਉਜਾਤੋ ॥ ਨਦੇਖੇ ਕਹਾ ਓਹ ਜਾਤੋ ॥ ਕਹਾਵੈ ਮੀਰ ਅ
 ਰਕਾਜੀ ॥ ਜੁਚ ਫਦੇ ਤੁਰਕੀ ਅਰੁ ਤਾਜੀ ॥ ਗਏ ਦੈ
 ਰਾਨ ਕਰਬਾਜੀ ॥ ਜਿਨਾ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਸਾਤੋ ਗਾਤਿ ਨਕੀ
 ਆਖਾ ਕਮੇ ਡੇਰਾ ॥ ਨਾ ਆਏ ਫੇਰਿ ਕਰ ਫੇਰਾ ॥ ਕਿਆ
 ਇਤਨ ਗਰਬੁ ਨਹੀ ਕਰਣਾ ॥ ਅਹ ਜੀਉ ਤੇਲ ਮੋਤ
 ਲਣਾ ॥ ਕਹੈ ਵਲੀ ਫੇਰਿ ਨਾਹੀ ਮਿਲਣਾ ॥ ੨੧ ॥

ਕਾਫੀ ਆਇਕਾਇਨ ਤੈ ਨੂਜ ਪਨ ਹੋ ਸਨ ਗਲੀਆਂ १੫੦
 ਬਲ ਵਾਲੀਆਂ ਉਰਗ ਦੇ ਕੁਰਦੁਲਾ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਸੁਖ
 ਤਾਸ ਤੁਰਲੀਆਂ ਜੰਗਲੁ ਛੁੰਛੀਆਂ ਬੁਟਾ ਬੁਟਾ ਕ
 ਰਕੁਲੀਆਂ ਕਤਵ ਬੇਟੀਆਂ ਉਤਿਉਤਿਗਈਆਂ
 ਜੇਉ ਜੇਉ ਖਸਮ ਸਮਾਲੀਆਂ ਸੇਈ ਰਤੀਲੇਖੇ
 ਪਈਆਂ ਜੇਨਾਲੀ ਮਤ ਦੇ ਜਾਲੀਆਂ ਜੇਤੁਤਨ
 ਲਗੀ ਸੇਈ ਤਨੁ ਜਾਣੇ ਹੋਰੁ ਗਲ ਕਰਨ ਸੁਖਾਲੀਆਂ
 ਕਹੈ ਸਾਹੁ ਉਸੈ ਨੁਫਕੀ ਰਸਾਈ ਦਾ ਬਿਹਤੁ ਸਾਡੇ ਜਾ
 ਲੀਆਂ २੨੧ ਮੇਰਾ ਜਿਸ ਕਦੀ ਹੋਤਾ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਕਾਫੀ

42

ਏ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਲੋਹਕਲਿ ਮਦਾ ਜੇ ਕੋ ਕਲ ਮਰਵਾ
 ਵਾ ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਰਾਖਤ ਦੀਹਾ ਪੋਲਿ ਨੀ ਮਾਏ ਅ॥
 ਖਿਗਾਇ ਓਟਿ ਰਮੂਲ ਨੁਆਇ ਓਗਾਏ ਮਹਾਬਤ
 ਤੇਰੁ ਨੀ ਮਾਏ ॥ ਮੇਰੀ ਤੇਰਾ ਤੇ ਦੀਪੀਤ ਚਰਕੀਅ
 ਤੇ ਖੇੜੇ ਮੇ ਪਤ ਦੀਹਾ ਪੋਲ ਨੀ ਮਾਏ ॥ ਡੁਲੀ ਪਾ
 ਇਲੇ ਚਲੇ ਖੇੜੇ ਨ ਕੋਈ ਉਜਰੁ ਜੋਰੁ ਨੀ ਮਾਏ ॥
 ਕਹੈ ਸਾਹੁ ਉਸੈ ਨੁਫਕੀ ਰਸਾਈ ਦਾ ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਪ
 ਸਫੋਰੁ ਨੀ ਮਾਏ ॥ ੨੩ ॥ ਕਾਫੀ ਸਿਕੁਲ ਕੈ ਨੇਹੁ
 ਲਗਾਓ ਮੁੜਕੈ ਪਛੋਤਾ ਵਹਿਗਾ ॥ ਜੀਥੈ ਇਸਕੁ

੧੫

ਜਲੀਖਾਕੈ ਓਥੈ ਆਸਕਤ ਕੁਛ ਨ ਸੋ ॥ ਅਜਨੁ ਕਰਦੇ १੫੧
 ਹੋਂ ਤੂਭੀ ਕਿਲੇ ਜਾਵਹਿਗਾ ॥ ਕਲਾ ਲਾ ਦੇ ਪਾਰੇ ਪਾਸੇ
 ਓਥੈ ਆਵਨ ਮਸਤ ਪਿਆਸੇ ॥ ਪਿਆਲੇ ਕੁਰਕੁਰ ਪੀ
 ਵਨ ਪਾਸੇ ਤੂਭੀ ਜੀਉ ਲਲਚਾਵੈਗਾ ॥ ਜੇ ਜਾਨ ਫੇਰਿ
 ਓਥੇ ਬੇ ਪਵਾਹੀ ਫੇਰ ਓਥੇ ਰੁਹਲਖ ਕੂਤੇ ਸੇਰ ਤੂਭੀ ਛੁਇ
 ਮਾਜਾਵਹਿਗਾ ॥ ਇਕ ਮਾਰਿਆ ਨਾਲਾ ਚਿਰਾਈ ਦੇ
 ਇਕ ਨਦੇ ਪੋਸਲ ਗਾਈ ਦੇ ॥ ਇਕ ਸੁਣੀ ਚਾਇ ਚੜਾਈ
 ਦੇ ਤੂਭੀ ਸਿਰ ਕਰਵਾਵੈਗਾ ॥ ਬੁਲਾਰੇ ਰਸ ਰਾਨਹੋਇ ਜ
 ਖਦੀ ਨੀਦਨ ਪੇਕੈ ਸੋਇ ॥ ਅਨ ਹਕ ਨਾਲਾ ਬੀਗੋਇ

ਸੁਲੀਚਰੀਆਛੇਲਾਗਾਵਹਗਾ॥ ੨੪॥ ਕਾਫੀ
 ਸਾਹੁਰਫੇਪਾਰਿਜਾਣਾਨੀਆਲਿਲਹੋਸਹੇਲਰੀਓ
 ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜੀਥੇਪ੍ਰੇਮਡੇਰਕਾਰਿਬਹਦਾਰੀ॥ ਓਥੇ
 ਸਾਬਤੁਅਰਾਮੁਨਰਹਦਾਰੀ॥ ਜੀਸਦੀਆਹੀਤੁ
 ਸਦੀਕੁਠੀਓਹੁਠਗਾਇਆਬੇਪਵਹੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਬਲਦਾਜੁਜਾਦਿਤਾਇਕੁਚੋਲੀਇਕੁਚੰਨੀ॥ ਦਾਜੁ
 ਓਨਦਾਦੇਖਕੈਮੇਆਹੀਕੁਰਿਕੁਰਿਚੰਨੀ॥ ਇਕ
 ਪਲਕਵਿਛੋੜਾਸੰਝੀਆਂਦਾਮੇਰਾਰਕੁਜਬਿਛੁੜੀ
 ਓਗਾਬਿਰੰਗੀਸੁਲਓਪਠੇਚੰਬੜਜਾਵੈਜੈਨੂ॥ ਪਛ

ਲੇਖੁ ਨ ਲੇਖੇ ਚਲੇ ਮੇ ਅਗਲੇ ਸਭਿ ਪਾਕੈ ਨੂ। ਚਿਖੈ १੫੨
 ਸੁਨਣਾ ਨ ਦੇਵਨ ਤਾਨੇ ਬਡੀ ਨ ਸੀ ਹਤ ਮੈ ਨੂ। ਏਥੇ
 ਸਾਨੂ ਰਹਣੁ ਨ ਮਿਲਦਾ ਚਲਣਾ ਵਰੇਵਾਰੀ। ਚਿਗੀ
 ਮੰਦੀ ਪਕੜ ਮੰਗਾਈ ਯੋ ਮੇ ਕਿਸ ਦੀ ਪਾਨਿ ਹਾਰੀ। ਜਿ
 ਸੁਗੁਣ ਪਲੇਵਾਟ ਸਵਲੇ ਜੋਈ ਸਾਹਾਨੂ ਪਿਆਰੀ।
 ਬੁਲਾ ਸਾਹੁ ਸਤਾਰੁ ਸੁਣੀਦਾ ਵੇਲਾ ਵਖਤੁ ਨ ਜਾਣੇ।
 ਸਾਹ ਬਬੇ ਪਵਾਹੁ ਖਸਮੁ ਹੋ ਕਰ ਕਰ ਦੇਖੇ ਕੁਝਾਣੇ। ਜਿ
 ਸਨੂ ਇਨਾਇਤ ਰਬ ਦੀ ਤਿਸਨੂ ਆਪਣਾ ਹਾਲਾਇਖ।
 ਈਯੋਗ ਅਦਲ ਕਰੈ ਤਜਾਇ ਨ ਕਾਈ ਫਜਲੇ ਬਖਰ।

ਪਾਈਯੋ॥ ੨੫॥ ਕਾਫੀ॥ ਬੁਰੀਆਬੁਰੀਆਅਸੀ
 ਬੁਰੀਆਵੇਲੋਕਾਬੁਰੀਆਦੇਕੋਲਨਾਬਹੋਅਸੀਬੁਰੀਅੰ॥
 ਤੀਰਤੇਤਰਵਾਰੀਕੋਲੋਤਿਖੀਆਨੈਣਾਦੀਆਛੁਰੀਅੰ॥
 ਰਾਝਾਤਖਤਹਜਾਰੇਦਾਸਾਂਈਅਸੀਸਿਆਲਾਦੀਅੰ॥
 ਕੁੜੀਆਰਾਝਾਕਸਤੂਰੀਦਾਨਾਪਾਅਸੀਲੋਗਾਂਦੀਅੰ॥
 ਪੁੜੀਆਂਕਹੈਸਾਹੁਉਸੈਨਫਕੀਰੁਸਾਂਈਦਲਗੀਅੰ॥
 ਮੂਲਨਮੁੜੀਆਂ॥ ੨੬॥ ਕਾਫੀ॥ ਖੇਲਵਿਦੋਦਿਨਚ॥
 ਰਨੀਮਾਏਟੇਰਸਾਰੇਕਿਨਆਉਣਾਕੁਲੀਮਾਇਕਤਾ
 ਏਆਲੋਕੇਤਕਲਕੇਬਲਿਚਾਰੀਨੀਮਾਏਆਖੇਹਸੇ

77 ਆਪੇਰੋਵੈਕੋਪਹਿਕਰਾਪਕਾਰਨੀਆਏ॥ ਨਦੀਤੂੰਰੀ ੧੫੩
ਤੁਹਲਾਪੁਰਾਣਾਰਬਲੀਘਾਉਪਾਰਨੀਮੁਏ॥ ਕਹੈਸਾਹੁ
ਉਸੈਨੁਫਕੀਰੁਸਾਂਈਦਾਸੁਪਨਾਇਹੁਸੈਸਾਰੁਨੀਆਏ
॥੨੧॥ ਕਾਫੀਏਹੁਇਸਕੁਫਕੀਰਦੀਟੋਹਣੀ॥ ਏਕੁ
ਬਸਤੁਅਗੋਚਰੁਜੋਹਣੀ॥ ਜਾਕੋਉਰਵਾਰਨਪਾਰੁਹੈ॥
ਕੁਲਮਾਲਮਸਕੁਦੀਦਾਰੁਹੈ॥ ਅਸਾਕਾਹੈਨੂਸਾਧਸਦ॥
ਵਣਾ॥ ਪਰਿਬੈਠੀਅਹੀਮੰਗਲਗਾਵਣਾ॥ ਪਾਤਿਸਾ
ਹਾਨੂਪਾਤਿਸਾਹੀਆਸਾਹਾਨੂਪਨਉਗਾਹੀਆ॥ ਇਨਾ
ਮਾਹਾਰਾਨੂਪੀਠਾਗਿਰਾਵਦੀ॥ ਸਾਨੂਤਲਬਸਾਈਦੇ

ਨਮਦੀ। ਇਕਸਾਹੁਥੈ ਨਫਕੀਰਹੈ। ਮਨਮੁਰੀਦਤਨ
 ਪੀਰਹੈ। ਬਾਹਿਗੋਸੇ ਮਨੁਸਮਝਾਵਣਾ। ੨੮। ਕਾਫੀ
 ਪ੍ਰੀਤਿਲਗੀ। ਧਰਿਆਵਣਾਕੇਹਾ। ਆਉਸਜਦਕੋ
 ਲਬਹੁਅਸਾਫੇ। ਆਸਮੁਰਦਨੇਵਾਦੀਏਹਾ। ਤੁਪਣ
 ਸਿਕਣਤੋਦੇਲਖਸਣਾਇਸਕਤੁਸਾਫੇਦੀਬਹਦ
 ਤਏਹਾ। ਵਲੀਰਾਮਾਇਹਾਇਸਕਾਇਵੇਹਾਸਾਨੂੰ।
 ਲੋਸੋਸਾਫੇਜੇਹਾ। ੨੯। ਕਾਫੀ। ਚੁਪਕਾਰਿਰਹਾਇ
 ਲਾਮੰਦਰਵਸਹਿਜਾਬੋਲਾਮਨਮਾਹੀ। ਬੈਠਰਹਾ
 ਤਾਂਨਾਲੇਪੰਧਚਲਾਤਾਰਾਹੀ। ਜਾਸਵਾਸੁਪਨੇਵਿ

ਚਿਹਾਜ਼ੁਜਾਜਾਗਾਤਾਮਾਹੀ। ਬਾਲਮੀਕਕੋਈ। ਮ
 ਹਰਕੀਤੋਹੀਪਲਕੁਹੀਵਿਸਰੇਨਹੀ। ੩੦। ਕਾਫੀ। ਤ
 ਹਾਬੇਦਪੁਰਾਨਕੀਗੰਮਨਹੀ। ਮਾਸਕਜਹਾਬਿਰਾਜ
 ਤੋਹੀ। ਤਹਾਬਿਨੁਦੀਵਾਬਿਨੁਜੋਤਿਜਾਗੇਤਹਾਤੁਰੀ
 ਮਾਮਨਾਹਦਵਾਜੇਤੇਹੀ। ਤਹਾਚੇਦਸੂਰਜਅਨੇਕ
 ਦੇਖੇ। ਮਾਲਿਜੋਤਿਸੀਜੋਤਿਲਜਾਵਤੇਹੀ। ਜਹਾਪੇਮ
 ਕੈਤਖਤਖਰਬੈਠਵਈਹਚਿਨਾਮਕੋਸਦਾਪਿਆਵਤੇ
 ਹੈ। ੩੧। ਕਾਫੀ। ਸਾਡਾਮਾਸਕਨਾਇਖਿਆਲ
 ਕੁਝੇ। ੧। ਰਹਾਉ। ਜੇਮਾਸਕਸਾਨੁਸੀਖਾਮਾਰੇਜਰਾ

ਨਕੀਚੈਹਾਲਕੁੜੇ॥ ਅਸਕੁਮਾਰੀਦਵਾਨੀਕੀਤੀਸ
 ਦੇਵੈਦੁਕਮਾਲਕੁੜੇ॥ ਜਦਦਾਅਸਕੁਹਰੀਗਵੇਅ
 ਜਰਾਨਹੀਸਮਾਲਕੁੜੇ॥ ਦੁਨੀਚੰਦਾਅਸਕੁਬਹੁਰੀਗ
 ਗਵੇਅਮਾਲਪਤਾਲਕੁੜੇ॥ ੩੨॥ ਕਾਫੀ॥ ਸਬੁਦ
 ਲਾਛਕਿਕੈਤੂਾਇਕਵਾਲਿਹੋਇ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਆਇਕ
 ਵਲਿਹੋਇ॥ ਆਤੇਰੇਸਬੁਦਖਜਾਸਨਿਪਾਪਨਰਹਸੀ
 ਕੋਇ॥ ਵਲਿਵਲਿਦੇਵਿਚਿਕਈਵਲਿਪਉਸਨਿਦਿ
 ਕਾਦਿਨਦੇਸਹਿਰੋਇ॥ ਦੁਰਮਾਤਿਮੇਲੁਲਗੀਤਨਅੰਦ
 ਰੀਗਤੀਅਲਿਧੋਇ॥ ਕਹੈਅਹਿਮਦਜਗਰੈਨਬਸੇ

ਗਾਪੇ ਮਦੀ ਕਿ ਆਰੀ ਦੇਇ। ੩੩। ਕਾਫੀ। ਅਬ ਤੇਜਾ ੧੫੫
 ਗੁਸ ਉਦਾਗਰਾਪ ਆਰੇ। ਗਤ ਵਤੀ ਤੀਲ ਕੇਤਾਰੇ।
 ੧। ਰਹਾਉ। ਆਵਾਗ ਉਦਸਰਾਈ ਰੇਰੇ। ਸਾਥਿ ਤੇ
 ਆਰੁ ਮੁਸਾਫਰ ਤੇਰੇ। ਤੈ ਅਜੈ ਨ ਸੁਣੈ ਕੁਚਨ ਗਾਰੇ।
 ਕਰ ਲੇ ਆਜੁ ਕਰਨ ਕੀ ਬੇਰਾ। ਫੇਰਨ ਮਿਲਿ ਸੀ ਪਾਵ
 ਨੁ ਫੇਰਾ। ਸਾਥੁ ਤੇਰਾ ਚਲੈ ਚਲੁ ਪੁਕਾਰੇ। ਆਪੋ ਆਪ
 ਨੇ ਨ ਫੇਕ ਉਦਉਗੀ। ਕਿ ਆਸੁ ਰਤੀ ਕਿ ਆਨੀ ਰਧਨ ਬ
 ਉਗੀ। ਸਿਰ ਪੁਰਨੈ ਬਤ ਕਾਲ ਕੀ ਪੁਕਾਰੇ। ਮੋਤੀ ਚੂਨ
 ਪਾਰਸੁ ਪਾਸੇ। ਪਾਸ ਸਮੁੰਦਾ ਕਿਉ ਮਰਹੁ ਪਿਆਸੇ। ਖੋ

ਲੀਅਖੀਉਠਲੇਹੁਛਕਾਰੇ। ਬੁਲਾਵਿਸਾਹੁਕੇਪਾਇਨ
 ਪਰੀਏ। ਗਫਲਤਛੋਡਿਹੀਲਾਕਛੁਕਰੀਏ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਗਜਤਨਾਬਿਨੁਖੇਤਉਜਾਰੇ। ੩੪। ਕਾਫੀ। ਅਨੂਅੰ
 ਮੇਰੇਬਾਵਰੇ। ਅਪਨਾਵਤਲਿਖਤਪਠਾਵਤਪ੍ਰੀ
 ਤਿਕਰਨਕੋਉਤਵਰੇ। ਅਪਰੰਗੀਲਾਛੇਜਰੰਗੀਲੀ
 ਅਵਰੰਗੀਲੋਬਾਵਰੇ। ਚਲੇਸਣੀਓਗਲਿਦੇਖਨੁਚਲੀ
 ਯੇਨੰਦਮਹਰਕੋਸਾਵਰੇ। ਬਿੰਦਾਬਨਕੀਕ੍ਰੰਜਗਲੀਨ
 ਮੇਮੁਰਲੀਬਜਾਵੈਮਨਚਾਵਰੇ। ਮੀਰਾਬਾਈਲਾਲਾਗਿ
 ਧਰਾਮਾਜੀਮਲਨਕੋਦਾਵਰੇ। ੩੫। ਕਾਫੀ। ਹੋਰਾਵੰ

ਜੀਸਭੁਫੇਕਟਬਾਜੀਗਈਹੁਜਗਮੋਸੋਕੁਜੀਅਮੇਜ
 ਗਸੋਕੁਜੀਲੋਕੁਕਟਬਸਭੁਬਰਜਦੇਪੰਡਤਅਰਕਾ
 ਜੀਅਮੀਰਾਬਾਈਬਿਹਨੀਚਰਿਮੰਦੁਗਾਜੀ॥੩੬॥
 ਕਾਟੀਸਾਂਈਮੇਚੁਹਰੀਦਰਵਾਰਦੀਗਿਅਨਕੀ
 ਛਜਲੀਧਿਅਨਕਾਸ਼ਾਕੁਕਮਕੋਧੁਲੇਕੁਮੋਹੁਸ਼ਾਕੁਦੀ
 ॥੧॥ਚਹਾਉਮੇਜੇਹੀਆਦਰਲਖਕੋਰੀਕਿਸੁਪਹਿ
 ਜਾਇਪੁਕਾਰਦੀਕਾਜੀਜਾਇਸਾਨੂਹਾਕਮੁਜਾਇਮੇ
 ਰਹਲਕਰਾਸਿਰਕਾਰਦੀਅਲਾਜਾਇਮਹਤਾਜਾਇ
 ਸਾਨੂਪਾਕੁਖਤੀਬਿਗਾਰਦੀਕਹੈਮੀਰਾਬਾਈਸਾਂ

ਈਸਾਨੂਤਲਬਤੇਰੇਦੀਦਾਰਦੀ॥ ੩੧॥ ਕਾਫੀਗਬਰ
 ਮਦਸੇਵਕਤੇਪੀਰਕੁਰਾਈਕਾਲਿਜੁਗਗਲਅਪੁਨੀ
 ਰੀਗਛੋਰਨਗਹੇਜਾਵਨਏਹਕੁਮਖੀਤੁਠੀਅੰ
 ਆਤੇਬਿਬਨੀਅਸੇਵਨਸਾਧਸੰਗਤਤੇਨਰੀ
 ਦਰਬਾਰੀਦਸਾਬਾਹੀਕਿਸੇਦੀਨਹੀਸਕੁਕਾਲਿਜੁ
 ਗਮੁਠੀ॥ ੩੨॥ ਸਿਹਰਫੀਹਸਮੁਸਾ
 ਹਦੀ॥ ਅਲਫਮਾਓਮਾਏਦੇਖਹਾਲਮੇਰਾ
 ਦੁਖਾਘੋਰੀਆਮਾਇਨਿਮਾਇਆਨੂ॥ ਪੁੰਨੂਬਾਤੁ
 ਬੰਕੋਰੁਬੰਗਨਮੈਨੂਰਦੀਹੋਰਦੇਦੇਖਾਠੀਕਾਇਆਨੂ

85 ਜੇ ਮੇ ਜਾਣਾ ਮਾਏ ਉਹੁ ਲਾਇ ਜਾਵੇ ਤਾ ਮੇ ਲਾਵ ਦੀ ਕੁਹਿ ਪ ੧੫੭
ਲਾਇਆ ਨੂਹਾ ਸਮਸਾਹਿ ਬਲੋ ਚਾਇਹ ਕੋਰ ਕੀ ਤਾਨੁ ਹੁ
ਜਾਵੇ ਦੇ ਦਰ ਦਰੰ ਜਾਇਆ ਨੂਹਾ ॥ ੧ ॥ ਬੇਬੀ ਨਮੰ ਗਾਵਾ ਸਾ
ਹੋਤੁ ਸਾਰੇ ਪੀਏ ਕੁਕ ਕੇਵਾ ਹਰਾ ਪਾਵਸਾਨੰਦਾ ਕਰਕੇ ਆਸ
ਅਲਾਹ ਦੀ ਤੂੰ ਬੈਠਾ ਮੁਈਏ ਤੇਰੇ ਥਾਇ ਮੇ ਬੀਗੀ ਮੁਖਾਵ
ਸਾਨੀ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਤਰਸ ਦੀ ਹੋ ਪੀਏ ਸਸੀਏ ਨੀ ਤੇਰੇ ਕੋਲ
ਮੇ ਆਇ ਬਹਾ ਉਸਾਨੀ ॥ ਹਾਸ ਮਸਾਹਿ ਮੀ ਆਵਰਜ
ਸਸਰੀ ਨੂਰ ਬੁਭਾਵੇ ਤਾ ਹੋਤਾ ਮਲਾਵਸਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ਤੇਤ
ਪਗਾਇਆ ਤਨੁ ਮੇਰਾ ਮਾਏ ਹੋਤਾ ਤੀ ਨੂ ਅੰਗ ਨਾਲਾ

ਇਗਏ॥ ਇਕਘਨੀਨਸੁਖਦਾਸੁਆਉਮੈਨੂਦਖਦਰ
 ਦਾਟੀਧਾਨੀਜਗਾਇਗਏ॥ ਓਹੁਤਾਪੀਕੇਸਰਾਬਸਵਾਰਹੋ
 ਏਮੈਨੂਸੁਲਾਟੀਕੈਛਪਿਲਾਇਗਏ॥ ਹਾਸਮਸਾਹਿਕੁ
 ਕੇਦਨੀਥਕਪਈਓਹੁਤਾਜਾਦੇਨੇਝਾਤਨਪਾਇਗਏ॥
 ॥੩॥ ਸੇਸਾਬਤੀਕੈਮੁਹੈਆਸਕਾਦਾਪਰੁਅਕਲਸ
 ਹੁਰਸਮਾਈਦੇਨੀ॥ ਏਹੁਮਤਹੈਸਸੀਦੇਆਸਕਾਦੀ
 ਲਗੇਦੁਖਦਾਆਇਨਭਾਲੀਦੇਨੀ॥ ਆਤੁਸਾਇਸਕੀ
 ਦੀਨਾਲਪਤੀਗਹੋਈਦੇਓਥੇਵਾਗਸਮਾਨੂਗਾਲੀਦੇ
 ਨੀ॥ ਹਾਸਮਸਾਹਿਸਮਝਾਉਤੀਸਸੀਤੀਨੂਨਾਲਸਰ

ਬਮੁਸੀਬਤਾਪਾਲੀਏਨੀ॥੪॥ਜੀਮਜੀਓਰੀਆ ੧੫੮
 ਪੰਨੂਨਾਲਮਾਏਜਿਧਰਜੀਓਰੀਆਮਸਾਜਵਣ
 ਈ॥ਮਸਤਕਲੇਖਜੋਸਸੀਦੇਲਿਖਿਆਨੀਮਾਏਕੇ
 ਸੇਨਚਾਈਮਟਾਵਣਾਈ॥ਓਹਰਬਾਜੀਨਟੀਵਾਲਿਮ॥
 ਏਕੇਹਨ੍ਹਾਕਟਕੁਬਲਚਾਨੂਪਾਵਣਾਈ॥ਹਾਸਮਸਰਿ
 ਮੀਆਵਗੀਕੋਣਮੋਰੇਰਬਸਸੀਨੂਥਲਚੁਲਾਵਣਾਈ॥
 ੫॥ਹੇਹੈਫਕੀਤਾਧੀਏਸਸੀਏਨੀਕੇਹੇਸੋਹਣੇਤਨੇਹ
 ਨਾਲਾਇਆਹੀ॥ਦੁਸਮਨਮਾਪਣੀਜਾਨਟੀਆਪ
 ਹੋਈਓਲਾਲਚਨੀਦਦੇਯਾਰਗਵਾਇਆਹੀ॥ਮੁਈ

ਏਨੀ ਦਹਰਾ ਮਹੀ ਆਸਕਾ ਨੂਜੁ ਸਬ ਖੁਹ ਵਿਚ ਨੀ
 ਦਨੇ ਪਾਇ ਆਹੀ ਹਾਸ ਮਸਾਹੀ ਮੀ ਆਸ ਸੀ ਨੀ
 ਦਮੁ ਠੀ ਜਿਨੁ ਸਾਤਿ ਆਯਾਰ ਵੰਢਾਇ ਆਹੀ ॥੬॥
 ਖੇਖੁ ਨ ਪਉ ਸੀ ਤੇਰੇ ਹਠ ਮਾਏ ਪਲਾਛੈ ਡੁਟੇ ਛੁਗੀ ਮੇ
 ਮਾਰਸ ਨੀ ॥ ਪੰਨੂ ਯਾਰ ਬਾਝੈ ਸਾਕੈ ਦਮੇਰਾ ਅਗੈ ਮੇਖੁ
 ਨਗੁ ਜਾਰ ਸਾਨੀ ॥ ਜੇਨਾ ਯਾਰੁ ਮੇਰਾ ਦੇਲੁ ਖਸਗਾਇ
 ਆਉ ਸਯਾਰ ਪਰਸੀ ਸਮੇਵਾਰ ਸਾਨੀ ॥ ਹਾਸ ਮਸਾਹੀ
 ਮੀ ਆਕਹਾ ਮੇਸੁ ਈ ਪਈ ਹੋਤ ਪਕਾਰ ਸਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਦਾ
 ਲਟੁ ਖੁਕ ਜੀਅ ਤੋਇ ਸਕ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਪੇਸ ਪਏ ਬਹੁ

ਜਾਲਮੁਈਏ॥ ਨਵੀਪੀ ਤਨਾ ਤੇਰੁ ਤੂੰ ਸਸੀਏ ਨੀਏ ੧੫੯
 ਸਇਸਕ ਦੇਵਾਰ ਨੇਲਖਮੁਈਏ॥ ਜਿਨਾ ਮਾਸਕਾ
 ਦੇ ਸਿਰੁ ਵਰਤਿ ਆਹੀ ਵੰਞ ਪੁਛ ਤੂੰ ਇਸਕ ਦਾ ਹਾਲਮੁ
 ਈਏ॥ ਹਾਸਮਸਾਹੀ ਵੰਞ ਵੇਯਾਰ ਜੋਰ ਬਮੇਲੇਹੁ
 ਵਹੋਤਾ ਦਾ ਮੁਕਨਮ ਹਾਲਮੁਈਏ॥ ੮॥ ਜਾਲਜੀਕ
 ਨਸੀਬਨ ਸਸੀ ਵੀਲੀ ਝਲੀ॥ ਆਇਸਕ ਦੀਆਖ ਦੇ
 ਆਰੀਆਮੇ॥ ਹੁਇਸਕ ਬੀ ਵਰਜਨਾ ਸਸਤੀਨੁ ਮਾ
 ਏਤੈ ਨੂਜੇਧੀਹਾਂ ਪਿਆਰੀਆਮੇ॥ ਇਸਕ ਮੈਨਇਮ०
 ਨਹੈ ਆਸਕਾ ਦਾ ਮਾਏਯਾਰ ਬਲੋਚਨੇਤਾਰੀਆਮੇ॥

ਹਾਸਮਸਾਹਿਵਿਛੋੜੇਕੁਹਿਲਗੀਸਸੀਕੂਕੇਦੀਹੈਰਬੰ
 ਸਾਤੀਆਮੇ॥੮॥ਰੇਰਤਹਲੋਹੜੇਨੈਣਤੇਗੇਕਿਏਲਾ
 ਲਾਹੋਕੇਪਰਬੈਠਮੁਈਏ॥ਛਰੋਦਣਾਤੇਕੁਰਲਾਵਣਾ
 ਨਿਕਦੀਵਿਚਸਈਆਬਹੁਹਸਮੁਈਏ॥ਕੇਹੀਚੇ
 ਟਗਾਫਿਰਾਕਦੀਲਗਗਈਆਂ॥ਥੋਦਿਲਦੀਵੇਦ
 ਨਦਸਮੁਈਏ॥ਹਾਸਮਸਾਹਿਬਲੋਚਾਦੀਪ੍ਰੀਤਕੋਹੀ
 ਜੇੜੇਲਾਇਕੇਜਾਦੇਨੀਨਸਮੁਈਏ॥੧੦॥ਜੇਜਾਗੀ
 ਆਮੇਰੀਆਰਬਅਗੇਦੇਸੀਆਪਯਤੀਮਾਦੀਦੰ
 ਦਮਾਏ॥ਹਕਕਿਸੇਦਾਰਬਨਮੂਲਰਖੇਤੁਰਤਦੇਣਾ

੧) ਹੈ ਸੁਖ ਕਰ ਯਾਦ ਮਾਏ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਯਾਰ ਜੇਹੀ ਅਸਾਨ ਲ ੧੬੦
ਕੀਤੀ ਕਾਦਰ ਪਾਕ ਅਗੇ ਫਰੀਆਦ ਮਾਏ। ਹਾਸ ਮ
ਸਾਹਿ ਮੀਆਰ ਬੁਜਾਣਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਝਬਨ ਹੋਰ ਮੁਰਦ
ਮਾਏ। ੧੧। ਸੀਨ ਸੁਖ ਪਉ ਸੀ ਦੁਖ ਜਾਲ ਮੁਈਏ
ਕਿਉ ਤੂੰ ਕੁਕ ਕੇ ਜਗ ਸੁਣਾਵਨੀ ਹੈ। ਦੁਖ ਆਖੀਏ
ਮਹਰ ਮਯਾਰ ਅਗੇ ਲੋਕਾ ਵੇਚ ਕਿਉ ਕੁਰਮ ਗਵ
ਵਨੀ ਹੈ। ਸਾਕਰ ਹੋਈਏ ਕਿਸ ਮਤ ਆਪ ਵੀਤੋ ਕਿ
ਉ ਤੂੰ ਰੋਇ ਕੇ ਜਿੰਦ ਗਵਾਵਨੀ ਹੈ। ਹਾਸ ਮਸਾਹਿ ਮੁਸਾ
ਫਰ ਹੋਤ ਹੋਏ ਛਰੁ ਸਸੀਏ ਮੈਸੀ ਆਪ ਵਨੀ ਹੈ।

੧੨॥ ਸ੍ਰੀਨਸਹਰਭੁੰਡੋਰਨੁ ਅਗਲਾਵਾਕੋਚਿ ਮਕਾਰੰ
 ਵਲਿਝਾਰਿ ਮੈਨੂ॥ ਸੁਖਸਭਿ ਵਗਾਇਆ ਹੋਤਾ ਨਲ
 ਮੇਰਾ ਦੁਖਾ ਨਲ ਪਏਹੁ ਵਾਰਿ ਮੈਨੂ॥ ਕਹੇਹਾਇਆ
 ਏ ਮੇਰੇ ਹੋਤਗਏਉਹੁ ਦਸਬਲੋਚਾ ਦਾਗਹੁ ਮੈਨੂ॥ ਹਾਸ
 ਮਸਾਹਿ ਸਤੀਸਤੀ ਕੂਕਦੀਹਾਗਏਲਾਇਟੀਰਕ
 ਦੀਭਾਹੁ ਮੈਨੂ॥ ੧੩॥ ਸੁਆਦਸੂਰਤਾ ਦੇਖਨਾਕੂਲ
 ਮੁਈਏਸੋਹਣੇਜੀਉਨੂਚਾਇਰੀਵਾਣਦੇਨੀ॥ ਅਨੁਮੋ
 ਹਕੇਸਸੀਏਆਸਕਾਦਾਖੁਸੀਆਨਲਪਏਮੋਜਾ
 ਮਾਣਦੇਨੀ॥ ਪਥਗਚਿਤੁਬਲੋਚਾਦਾਸਸੀਏਨੀਉ॥ ੧੪

ਹੁਕੀਇਸਕਦੀਕਦਰਨੂਜਾਣਦੇਨੀ॥ਹਾਸਮਸਾਰੀ
 ਮੀਆਥਿਬੇਸਬਰੁਕੇਹਾਦੁਖਆਇਜਿਥੇਤੰਬੁਭਾਣਦੇ
 ਨੀ॥੧੪॥ਜੁਆਦਜਰਬਜੇਇਸਕਦੀਲਗਜਾਵੀ
 ਤਹੀਸਾਰਜਾਣੇਦੁਖਿਆਰਿਆਈ॥ਕੇਹੀਯਾਰਦੇ
 ਨਾਲਮੇਨੇਹੁਲਾਇਆਨਹੀਖਬਰਮਾਏਮੇਨੂਯਾਰੀ
 ਮਾਈ॥ਰਾਹੀਲਦਿਗਏਅਖੀਖੁਲਾਮਾਈਆਕਿ
 ਸਮਤਦੇਖੁਮਾਏਅਲਾਮਾਰਿਆਈ॥ਚੋਰੋਹਾਲਾ॥੦
 ਖਾਹਾਸਮਸਾਰੀਮੀਆਰਬਾਸਰਮਤੈਨੂਏਨਾਯਾ
 ਰੀਆਈ॥੧੫॥ਤੋਇਤੁਲਬਬਲੋਚਾਦੀਛਰਿ

ਕਟੀ ਤਿੰਦਵ ਬੰਨਕੇ ਹੋਹ ਮਕੂਲ ਮੁਈਏ। ਵਸਾਇਆ ਘ
 ਰਾ ਨੂੰ ਇਸਕ ਉਜਾੜ ਦਾਹੀ। ਭੇਥੇ ਕਰ ਦਾਹੀਆਇ ਨਜ਼
 ਲ ਮੁਈਏ। ਸੁਣ ਸਸੀਏ ਨੇਹੁ ਜੇਲਾਇਆਈ ਹੁਣੁ
 ਸਕੇਦੁ ਖਕ ਬੁਲ ਮੁਈਏ। ਹਾਸ ਮਸਾਰੀ ਮੀਆਪੀ
 ਨੁਕਰੇ ਕਰੀਲਗਾਇ ਸਕਾ ਮੰਦਲ ਨਾਮੁਲ ਮੁਈਏ।
 ॥੧੬॥ ਜੇਇ ਜੁਲਾਮਾਵਿਛੋਰੇ ਨੇ ਮਾਰੀਆ ਨੀਹੋਤਾ
 ਨਾਲਗਈ ਮੇਰੀ ਜਾਨੁ ਮਾਏ। ਹਾਇ ਹਾਇ ਮੇਰੇ ਕੁਝ
 ਦਸ ਨਹੀਂ ਜੀਉ ਨਾਲ ਹੋਜਗ ਜਾਨੁ ਮਾਏ। ਸਾਰਾ
 ਸਹਰ ਛੁੱਕੇਰੇ ਮੇਕੂਲ ਬਕੀ ਪਿਧਰ ਗਏ ਮੇਰੇ ਸਰਵੰ॥

ਨਮਾਏ। ਓਹੁ ਜਾਣਦਾ ਹਾਸਮਸਾਹਿ ਮੀਆ ਜੇਕੋ ਹੋਤਾ ॥੧੭॥
 ਦੇਲਾਣਾ ਨਿਸਾਨਮਾਏ। ॥੧੮॥ ਮੇਨਾਇ ਸਕ ਕੇਹਾ ਪਰ
 ਦੇਸੀਆ ਦਾਜਿ ਨ ਜਾਵਣਾ ਓਰ ਕਛੇਰੁ ਮੁਈਏ। ਮੇਰੁ
 ਆਖਦੀ ਸਾਧੀਏ ਸਸੀਏ ਨਿਓ ਨਗਰੀਆ ਨਾਲ ਕੀ
 ਜੋਰੁ ਮੁਈਏ। ਹੋਤੁ ਓਠਗਏ ਪਰ ਆਪ ਵੇਰੁ ਤੈਨੂੰ ਪੁੰਨੁ
 ਜੇਹੇ ਲਖ ਹੋਰੁ ਮੁਈਏ। ਹਾਸਮਸਾਹਿ ਉਨਟੀ ਪੀਤ
 ਕੇਹੀ ਜੇਕੋ ਜਾਵੇ ਨਿਲਾਇ ਕੇਤੋਰੁ ਮੁਈਏ। ॥੧੯॥ ਗੋ
 ਨਗਰ ਜਮੇਰੀ ਹੋਤਾ ਨਾਲਮਾਏ ਓਨਾ ਬਾਝ ਨਹੀ ਕੁਝ
 ਕਾਓ ਦਾਨੀ। ਨਹੀ ਜਾਣਦੀ ਸਾਮਾਏ ਸਸਰੀ ਮੇਰੁ ਪੁੰਨੁ

ਇਸਕ ਪਾਇਆ ਤਨੁ ਖਾਉ ਦਾਨੀ। ਰਹੀ ਸੁਧ ਨ ਬੁਧ ਜ
 ਹਾਨ ਮੁਲੈ ਮੈ ਨੂਤ ਪੀਪਿਆ ਤਪਾਉ ਦਾਨੀ। ਹਾਸ ਮਾਸ
 ਹਿਮੀਆ ਸਸੀ ਤਾਹੀ ਬਚੇ ਪੁੰਨੁ ਆਇ ਕੇ ਮੁਖ ਵਿਖਾ
 ਉਦਾਨੀ। ੧੮। ਫੋਟਿ ਕਰ ਤੈ ਨੂਪੁ ਨੂਯਾਰ ਵਾਲਾ ਪੀ
 ਏਨਿ ਤਪਿਆ ਮੈ ਨੂਮਾਰ ਦਾਹੀ। ਹੁਟ ਹਟ ਰਹੀ ਤੈ ਨੂ
 ਹੋਰ ਦੀਸਾ ਪਿਆ ਜੀਉ ਤੇਰਾ ਮੈ ਨੂਸਾ ਰੂ ਦਾਹੀ। ਛਪ
 ਭੁਕ ਕੇ ਦੁਖ ਨਿਬਾਹੀ ਦੇਨੀ ਨੇਹੁ ਹਰਿ ਪਿਆ ਬੁਚੇ ਵਾ
 ਰ ਦਾਹੀ। ਹਾਸ ਮਾਸ ਹਿਮੀਆ ਮਜੁ ਸੇਈ ਹੋਈ ਪੁ
 ਰੋ ਕਰ ਮਾਇ ਪਿਆ ਕਰਤਾਰ ਦਾਹੀ। ੨੦। ਕਾਫੁ ਕ

ਹਰਕੀਤਾਹੋਤਾਨਾਲਮੇਰਪੰਨੂਹੋਗਿਆਬੇਪਵਾਹੁ ੧੬੩
 ਮਾਏਮੇਨੂਸਤੀਨੂਫੇਰਨਸਾੜਮੂਲੇਤੈਨੂਤਰਸੁਨ
 ਹੀਪਰੀਜਾਹਿਮਾਏਮਾਸਾਹੋਤਦੋਖੋਜਫੰਫੇਦਤੀ
 ਮੇਪਰਬਾਰਬੋਲਾਰੀਤੂਆਸਮਾਏਹਾਸਮਸਾਹਿ
 ਮੀਮਾਏਹੋਅਰਜਮੇਰੀਸਚੇਰਬਦੀਧਰਦਰਗਾਹ
 ਮਾਏ॥੨॥ਕਾਫਕੋਚੇਮਕਾਰਦੇਪੰਧਪਵੀਵਤਿ
 ਜੀਵਵੇਤੇਹਥਧੋਇਮੁਈਏਲਖਮਾਫਤਰਾਹਿ
 ਮੁਸਾਫਰਾਨੂਤੇਰੀਬਾਤਨਪਛਸੀਕੋਇਮੁਈਏ
 ਸਚੇਬਾਤਮਗੇਤੇਰਾਕੋਚੁਬੋਲੀਕਦੀਸਮਝਨਿ

ਦਾਨ ਨਹੋਇ ਮੁਈਏ। ਹਾਸ ਮਸਾਹਿ ਬਲੋਰਾ ਦਾ ਦੁਖ
 ਕੇ ਹਾਲਿਖੇ ਆਪਣੇ ਨੁਬਹਿਰੋਇ ਮੁਈਏ। ੨੨। ਲਾ
 ਮਲਗਤੀ ਭਾਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਨੀਮਾਏ ਹੋਤ ਗਏ ਸਾਨ੍ਹ ਬਾ
 ਲੀਐ ਨੂ। ਹਾਇ ਹਾਇ ਵਿਛੋੜਾ ਪ੍ਰੰਤੂ ਯਾਰ ਵਾਲਾ ਮਾਏ
 ਨਹੀ ਜਾਖਾ ਬਖਿਸ਼ਿਆ ਲੀਐ ਨੂ। ਜੇਨੀਰ ਬਭਾਵੇ ਥਹੁ
 ਕੁਝ ਹੋਵਸੀ ਮਾਏ ਨਾਲਾ ਵਿਛੋੜੇ ਨਿਕਾਲੀਐ ਨੂ। ਹਾ
 ਸ ਮਸਾਹਿ ਬਲੋਰਾ ਦੇ ਮਾਵਣੇ ਦੀ ਕਾਈ ਪੋਲਾਵਿਖਾ
 ਉਤੋਛਾਲੀਐ ਨੂ। ੨੩। ਅੰਮ ਮਰਨੁ ਭੁਲਾਕਿ ਸੇਢੀ
 ਗਮਾਏ ਹਥ ਆਪਣੇ ਜਹਰਨ ਖਾਈਏ ਨੀ। ਨੇਹੁ

ਲਾਇਕੋਕਿਉਪਛੁਤਾਉਨੀਹੈਨੇਹੁਪਹਲੇਹੀਸਮਝਕੇ
 ਲਾਈਏ। ਨਾਜਕਸੀਸਹੈਸਸੀਏਯਾਰਵਾਲਾਕਿਨੇ
 ਵਸਾਬਿਦਰਦਾਦੇਪਾਈਏਨੀ। ਹਾਸਮਸਾਹਿਪਹ
 ਤਥੋਇਸਕੁਭਾਰਗਰਦਨਆਪਵੇਕੁਰਉਠਾਈਏ
 ਨੀ। ੨੪। ਨੂਨਨੇਹੁਦੀਸਾਰਕੀਲੋਕਜਾਵਨਦਰਦ
 ਵੰਦਹੀਜਾਣਦੇਪੀਤ੍ਰਨੂਨੀ। ਏਵੇਸਮਝਮਾਏਸਸੀ
 ਕੁਕਦੀਹੀਜੀਦੇਲਗਤੀਪੀਤ੍ਰਸਰੀਰਨੂਨੀ। ਲਸਕ
 ਗਇਸਕਦੇਸਸੀਨੂਆਵਿਪਾਏਨਾਲਦੁਖਾਦੇਖਤ
 ਵਹੀਰਨੂਨੀ। ਹਾਸਮਸਾਹਿਮੀਆਦੁਖਦਰਦਮੇਰ

ਨਾਹੀ ਤਹੋ ਤਮੁਰਾ ਦਮੋ ਕੋ ॥ ਤਿਵੁਣੁ ਬੈਰੀਆ ਸਈਆ
 ਨੂਛੁ ਰਜਾ ਸਾਧਿਛਾ ਯਾਰ ਬਲੇਚਾ ਦਾ ਕਉ ਦਛੋ ਨੇਹਾ
 ਸਮਸਾਹਿ ਮੀਆਉ ਤਹੋ ਤਗਏ ਜਿਥੇ ਸਸੀ ਦੇ ਜਾਣਨਾ
 ਇਸਕਯੋ ਕੋ ॥ ੨੭ ॥ ਲਾਮਲਾਹਿ ਦਵਾਲੀਆ ਬਾਜ
 ਗਏ ਉਡਿ ਮਾਪੰ ਖੀਆ ਨੂਰਾ ਪਾਉ ਨੀਰੋ ॥ ਨਿਤ ਕੂ
 ਚਤੋ ਨਿਤ ਮੁਕਾਮਾ ਜੇ ਨਾ ਤੁੰ ਤਹੋ ਤਾ ਦੇ ਇਸਕ ਕਮਾਉ
 ਨੀਰੋ ॥ ਗੋਇਲਵਾਜੀਆ ਕੇ ਕੋਥਾਇ ਮੁਈਏ ਮੇਰਾ
 ਮਾਖਿਆ ਤੂਜੇ ਨਾ ਮਾਉ ਨੀਰੋ ॥ ਹਾਸਮਸਾਹਿ ਜੇ
 ਹਾਜੇ ਕੇ ਨੇਹੁ ਲਾਵੇ ਤੁੰ ਤਾਇਸਕ ਨੂਲਾ ਜਾ ਕੀਉ ਲਾਉ

ਹੋਸੀ ਮਲੂਮ ਰਬਖਸੀਰਨੂਨੀ। ੨੫। ਵਾਉਵਰਘ
 ਤੀਧੀਏਸਸੀਏਨੀਕਟੀਲਾਹਿਬਲੋਚਾਦੀਅਸਮੁ
 ਈਏ। ਅਧੀਰਾਤਨੂਓਠਕਤਾਰਗਈਓਲਿਖਿਅੰ
 ਮੂਲਨਪਾਉਦਾਈਪਾਸਮੁਈਏ। ਪੁੰਨੂਮਦਾਪਿਵੰ
 ਾਇਕੇਮਸਤਕੀਤਾਹੋਇਅਹੁਕਮਬਲੋਚਾਦਾਰੰ
 ਸਮੁਈਏ। ਹਾਸਮਸਾਹਿਮੀਆਵੇਖੀਹੋਤਜਾਦੇ
 ਗਰਦਾਪਹੁਤੀਆਜਾਇਅਕਾਸਮੁਈਏ। ੨੬।
 ਹੋਹੋਤਗਏਸਸੀਜਾਉਣਾਹੋਏਪਈਕੁਲੀਐਨੂਮੰ
 ਓਮੋਕੇ। ਅਗਪੁੰਨੂਦਾਤੀਪਿਛਾਸਸਨ੍ਰੀਦਾਜਾਦਾ

ਨਾਹੀ ਤਹੋ ਤਮਰਾ ਦਮੋ ਕੇ ॥ ਤਿਵੁ ਬੈਠੀਆ ਸਈਆ ॥
 ਨੂਛਰ ਜਾਸਾ ਪਿਛਾ ਯਾਰ ਬਲੋਚਾ ਦਕੁ ਉਵਛੋ ਕੇ ॥ ਹਾ
 ਸਮਸਾਹਿ ਮੀਆ ਉਰਹੋ ਤਗਏ ਜੀਥੇ ਸਸੀ ਦੇ ਜਾਣਨ ॥
 ਇਸਕ ਘੋ ਕੇ ॥ ੨੭ ॥ ਲਾਮਲਾਹਿ ਦਵਾਲੀਆ ਬਾਜ
 ਗਏ ਉਡਿ ਮਾਪੰ ਖੀਆ ਨੂਡਰਾ ਪਾਉ ਨੀਹੋ ॥ ਨਿਤ ਕੁ
 ਚਤੋ ਨਿਤ ਮੁਕਾਮਾ ਜੇ ਨਾ ਤੂੰ ਤਹੋ ਤਾ ਦੇ ਇਸਕ ਕਮਾਉ
 ਨੀਹੋ ॥ ਗਾਇਲ ਵਾਸੀਆ ਕੇ ਕੇਥਾਇ ਮੁਈਏ ਮੇਰਾ
 ਮਾਖਿਆ ਤੂਜੇ ਨਾ ਮਾਉ ਨੀਹੋ ॥ ਹਾਸਮਸਾਹਿ ਜੇ
 ਹਾਜੇ ਕੇ ਨੇਹੁਲਾਵੇ ਤੂੰ ਤਾਇਸਕ ਨੁਲਾਜਾ ਕੀਉ ਲਾਉ

ਨੀਰੈ॥ ੨੮॥ ਅਲਫ ਅਖੀ ਅਕਰਮਾਦੀਆਤਤੀ
 ਆਨਿਰੋਰੇਲੈਦੀਆਨਿਤਸਜਾਇਮਾਏ॥ ਸਸੀਦੇ
 ਖਨਪ੍ਰੰਨੁਨੁਵਿਦਿਆਕੀਤਾਕੀਸੇਹੋਤਾਦੇਨਾਲਖੀ
 ਉਚਾਉਮਾਏ॥ ਜੇਕੀਹੋਵਈਸੀਸਾਈਹੋਇਰਹੀਤੇ
 ਕੇਲਖਨਸੀਹਤੁਲਾਉਮਾਏ॥ ਹਾਸਮਸਾਹਿਬਲੇ
 ਚਾਦਗਹੁਦਸੀਤੈਨੂਦੇਸੀਰਬਰਜਾਇਮਾਏ॥ ੨੯॥
 ਯੇਯਾਰਪਿਛੇਤੂਤਾਜਾਦਕੀਹੋਤੈਨੂਦੰਮਲਕਾਰਜੇ
 ਰਬੀਮਲਾਉਵਈ॥ ਖਲੀਬਾਹਿਕਰਕੈਸਸੀਵਿਚ
 ਥਲਾਰਬਾਰੈਰਦੇਵਸਨਾਪਾਉਵਈ॥ ਸਸੀਗਰਕ

103 ਹੋਈ ਪੁੰਨੁ ਦੁਆਇ ਮੰਗੀ ਰਬ ਸਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਲਾਉਣ १੬੬
 ਈ ਸਾਸ ਮਸਾਹਿ ਮੀਆ ਦੇ ਵੇ ਵੇ ਵੇ ਸੁਤੇ ਸਭ ਨਾਖਾਕ
 ਦੇ ਵਿਚ ਸਮਾਉਣਾਈ ॥ ੩੦ ॥ ॐ ॐ ॐ
 ਅਲਫ ਅਖੀਆਰ ਖੀਆਰ ਹੁ ਨਾਹੀ ਜਿਧਰ ਜਾ ०
 ਦੀਆ ਮੂਲ ਨਾਮੁ ਰੁਦੀਆ ਨੀਆ ਮਖੀਕਰ ਨਕਾਰੇ ਵ
 ਰੇ ਹੈ ਫੁਭਾਰੇ ਜਿਸ ਵਲ ਏਹੁ ਜਾਇ ਕੇ ਜੁ ਰੁਦੀਆ ਨੀ
 ਨਹੀ ਸੰਗ ਦੀਆ ਮਰ ਵਥੇ ਮੂਲ ਅਖੀਆ ਮਖੀ ਏਸ ਕ
 ਦਾਰੇ ਮਾਉ ਮੇਲੁ ਰੁਦੀਆ ਨੀ ਹਾਕ ਮੀ ਸਿਧ ਪਿਆਰੇ
 ਦੀਆ ਜੁਲਮ ਅਖੀ ਹੋ ਸਮਾਰੀ ਦੀਆ ਮਖੀਆ ०

ਮੁਕਤੀਆਨੀ॥ ੧॥ ਬੇਬੇਵਬਰੇਇਨਾਅਖੀਆਦੇਨਹੀ
 ਸਿਖਦੀਆਮਤਾਸਿਖਾਇਰਹੇ॥ ਅਖੀਆਰਨੂਦੇਖ
 ਕੇਹੋਨਰਾਜੀਨਾਹੀਮੁਕਤੀਆਲੋਕਹਟਾਇਰਹੇ॥ ਹਕ
 ਮਸਿੰਘਾਕਿਉਜਾਵਦੇਦੁਰਪਿਆਰੇਜੇਰੇਅਖੀਆਦੇ
 ਵਿਚਛਾਇਰਹੇ॥ ੨॥ ਤੇਤਰਸੁਨਹੀਏਨਾਅਖੀਆ
 ਨੂਪਿਆਰੀਜਾਲਮੁਏਹਾਅਖੀਆਤੇਰੀਆਨੀ॥
 ਜਿਨਾਮੁਠਿਆਮਸਾਨਿਮਾਣਿਆਨੂਵਾਂਗੁਜੇਰੀਆ
 ਘਤਕੇਫੇਰੀਆਨੀ॥ ਅਖੀਹੁਟਕੀਆਰਹਣਨਾਹੀ
 ਯਾਰਵਲੇਰਾਤਚੀਰਕੇਜਾਨਅੰਧੇਰੀਆਨੀ॥ ਹਕਮ

ਸਿੰਘਾਇਹ ਅਖੀਆ ਬਾਝੁ ਦੰਮ ਸੋਹਣੇ ਯਾਰ ਦੇ ਦਰਸ १੬੧
 ਦੀਆ ਚੇਰੀਆ ਨੀ ॥ ੩ ॥ ਸੇਸ ਬਰਨਾ ਆਵਦਾ ਅਖੀ
 ਆਨੂ ਬਾਝੁ ਆਪ ਵੇ ਯਾਰ ਦੇ ਦਰ ਕੀਤੇ ॥ ਦੇਖ ਅਖੀ
 ਆਸ ਜਣਾ ਹੋ ਨ ਸੀਤਲ ਸੋਹਣੇ ਯਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆ
 ਰ ਕੀਤੇ ॥ ਦੇਖ ਅਖੀ ਆਮੋਹਿ ਆਜਗ ਜਹਾਨ ਸਾਰ ॥
 ਮਨ ਸੂਰਜੇ ਹੋ ਸੂਈ ਸਾਰ ਸੀਤੇ ॥ ਹਾਕਮ ਸਿੰਘਾ ਜੇ ਨੀ
 ਅਖੀਏ ਯਾਰ ਦੇ ਖਥ ਨੀ ਮਕੇ ਦੇ ਹਜ ਕ ਬੁਲ ਕੀਤੇ ॥ ੪ ॥
 ਜੀ ਮਜੇ ਗੀ ਕੀਤਾ ਰਾਂਝਾ ਅਖੀ ਅੰਨੇ ਕੰਨ ਛਾਨ ਕੇ ਮੰਦ ॥
 ਪਾਈਆ ਨੀ ॥ ਛੋਰੁ ਤਖਤ ਹਜ ਚੇ ਥੋਰੁ ਦੀ ਆਨੂ ਸਿ

ਆਲਿਜਾਇਕੇਮੇਹੀਆਚਾਰੀਆਨੀਅਖੀਲਾਸ
 ਜਹਾਨਦੀਦੂਰਕੀਤੀਅਖੀਅਖੀਅੰਪਾਸਾਵੇਕਾ
 ਰੀਆਨੀਹਾਕਮਸਿੰਘਾਇਹਅਖੀਆਹੀਰਜੇਹੀ
 ਆਜੇਹਰੀਆਨਾਲਅਸਾਰੇਤੈਲਾਈਆਨੀ॥੫॥
 ਹੇਰੋਤਪ੍ਰੰਨੁਮਠਾਅਖੀਅੰਨੇਬਾਤਸਾਹੀਨੂਛਰਬਲੇ
 ਚਬਣਿਆਗਤਿਆਗਕੇਚਮਸੈਹਰਸੁਹਾਵਨੇਨੂਠੀ
 ਰਤੇਸਸੀਦੀਤੁਫਤਣਿਆਅਖੀਦੇਖਕੇਸਸੀਨੂੰਸ
 ਬਰਆਇਆਪ੍ਰੰਨੁਸਸੀਦੀਅਖੀਏਮਾਰਧਾਣਿਆ
 ਹਾਕਮਸਿੰਘਪਿਆਰੇਅਖੀਤੇਰੀਆਨੇਮੈਨੂਨਾਲ

ਮਰੇ ਨਾਲੁ ਟਹਣਿਆ ॥ ੬ ॥ ਖੇਖਾਣਖੀਵੇ ਬੇਟੀ ਸਾਹਿ १੬੮
 ਬਾਨੇ ਮਿਜਾ ਪੁਤ ਪਠਾਣੁ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਨੀ। ਓਹੁ ਭੀ ਖੁੰਨ
 ਕੀਤੋ ਏਨਾ ਅਖੀਆਂ ਨੇ ਜਾਣੁ ਬੁਝਕੇ ਕਹਰਗੁ ਜਾਰਿਆ ॥
 ਨੀ। ਰਤੀ ਤਰਸਨਾ ਹੀ ਏਨਾ ਅਖੀਆਂ ਨੂ ਅਸੀਚਿਤ
 ਮੈ ਖੁਬ ਬਿਚਾਰਿਆ ਨੀ। ਹਕਮ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੀ
 ਆਂ ਅਖੀਆਂ ਨੂ ਜਰਮੇ ਹਰਦੀ ਦੇਖਕੇ ਤਾਰਿਆ ਨੀ ॥ ੭ ॥
 ਦਾਲ ਦਇਆ ਕਰੇ ਏਨਾ ਅਖੀਆਂ ਨੂ ਅਖੀ ਦੇਹੁ ਦੀ
 ਦਾਰ ਪਿਆਰਿਆ ਨੂ ਪਲ ਬੀਤ ਦਾ ਜੇ ਅਖੀ ਦੇਖੁ
 ਆਨੁ ਸਾਨੁ ਸਬਰ ਨਾ ਹੀ ਬ੍ਰਿਹ ਜਾਰਿਆ ਨੂ ਨਿਤ ਚਾਉ

ਟੀ ਦਾਰਤੁ ਸਾਨੁ ਕੇ ਦਾ ਦੇਹੁ ਦਰਸ ਦਾਰੁ ਦੁਖਿ ਮਾਰਿਅ ॥
 ਨੂੰ ਹਾਕਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਨਿਹੁਣ ਮਾਰਨਾ ਹੀ ਸਾਨੁ ਮਗੇਈ
 ਮਾਖੀ ਦਿਅ ਮਾਰਿਆ ਨੂੰ ॥ ੮ ॥ ਜਾਲ ਜੋ ਕਤੇ ਸੋ ਕ
 ਏਹੋ ਮਾਸਕਾ ਦੇ ਮਖੀ ਨਾਲ ਮਹਿ ਬੁਝਾ ਦੇ ਜੋ ਕੀ ਦੇ ਨੀ
 ਦਰਦ ਦੁਖ ਤੇ ਕੁ ਖਕ ਬੁਲ ਕਰੀ ਦੇ ਸੋ ਹੁਣੇ ਯਾਚਤੇ ਮ
 ਖੀ ਨਾ ਮੇਰੀ ਦੇ ਨੀ ॥ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੇ ਹਰ ਫਟੀ ਮਾਸਕਾ
 ਰੀ ਦੇ ਕਿਸਾ ਦਰਦ ਫਿਰ ਕਦਾ ਫੇਰੀ ਦੇ ਨੀ ॥ ਹਾਕਮ
 ਸਿੰਘ ਦੇ ਹਮਤ ਹੈ ਮਾਸਕਾ ਦੀ ਮਖੀ ਯਾਚਤੇ ਨਾ ਹਿਬ
 ਛੇਰੀ ਦੇ ਨੀ ॥ ੯ ॥ ਰੇ ਰਹਿਮ ਨਾ ਹੀ ਜਾਨੀ ਵਿਚ ਤੇਰੇ

ਅਹ ਬੁਧ ਦਾਲ ਲਵੇ ਕਾਵ ਨੀਹਾਂ ਸਸਤੇ ਮੁਲ ਮੇ ਅਰੁਣ
 ਬਿਜਾਗ ਬਿਕ ਦੀ ਜੇ ਤੂਲ ਵੈ ਤੇ ਨੂਹ ਥਾ ਆਉ ਨੀਹਾਂ ਤੇਰੇ
 ਆਮਖੀਆਂ ਨੇ ਮੇ ਨੂਹੇ ਲੀਤਾ ਮਛੀਵਾਂਗੁ ਪਈਤ
 ਰੁਠਾਉ ਨੀਹਾਂ ਹਾਕਮ ਸਿੰਘ ਮੇਯਾਰ ਦੀ ਬਾੜ ਦੀਆ
 ਚੇਗ ਅਖੀਆਂ ਮੇ ਕਹਾਉ ਨੀਹਾਂ ॥੧੦॥ ਜੇ ਜੇਰ ਕੀ
 ਤਾ ਅਖੀ ਤੇਰੀ ਆਨੇ ਸਾਨੂ ਪੇਰ ਕੇ ਲੁਠਾ ਦੀ ਪਾਇ
 ਫਾਹੀ ਸੋਹਵੇ ਯਾਰ ਨੂਹੇ ਹ ਦੀ ਦਾਰੇ ਮੇ ਨੂਹੇ ਕੁਕਟਾ
 ਪਾਇਆ ਜਿਉਹੀ ਰਮਾਹੀ ਅਖੀਲਾਇ ਕੇ ਮੁਖ ਨਾਮੇ
 ਤੀਏ ਨੀਹ ਜਾਈਏ ਯਾਰ ਦੇ ਸਾਮਣੇ ਬਣਾ ਸਿਪਾਹੀ ਹਾਕ

ਮਸਿੰਘਏਹੁਮਤਹੈਆਸਕਾਟੀਪਲੇਬੰਨਕੋਰਖੀਏਤਾ
 ਜਗਾਹੀ॥੧੧॥ਸੀਨਸਾਬਤੀਰਖੀਏਮਖੀਅੰਦੀ
 ਅਖੀਨੁਲਜੇਯਾਰਦੇਲਾਈਏਨੀ॥ਵਾਂਗੁਆਸਕਾ
 ਜਾਈਏਸੀਹੇਮਥੇਅਖੀਲਾਇਕੇਨਾਹਟਾਈਏਨੀ॥
 ਮਾਰੇਰਬਦੇਬਾਝਨਾਮਰੇਕੋਈਏਸਮਰਦੁਬੋਖੋਫਨਾ
 ਖਾਈਏਨੀ॥ਹਾਕਮਸਿੰਘਪਿਆਰੇਨੂਵੇਖਾਅਖੀਅ
 ਖੀਅਨਾਲਮਿਲਾਈਏਨੀ॥੧੨॥ਸੀਨਸੂਲਏਹੋ
 ਮੇਨੂਬਾਵਰੀਨੂਅਖੀਦਿਸਦਾਨਾਹੀਜੇਯਾਰਮੇਰਾ
 ਜਿਸਨਾਲਮੇਅਖੀਮਾਲਾਇਕੇਬੈਨੀਹਾਲਜਾਣ

111
 ਦਾਸਕੁਸੰਸਾਰਮੇਰਾਸੁਵੀਰਵਲਾਬਾਵਲਕੰਤਹੋਇ ੧੭੦
 ਯਾਰਅਖਦਿਲਾਜਅਖਾਤਿਅਰਤੇਗਾਹਾਕਮਸਿੰ
 ਘਪਿਆਰੇਨੂਮੇਲੇਮੇਨੂਅਖੀਵੇਖਬੇਨਹੋਵੇਪਾਰਮੇ
 ਰਾ ੧੩। ਸੁਆਦਸਜਣਾਅਖੀਆਂਫੇਰਨਹੀਤੇਰੀ
 ਅਖੀਦੇਫੇਰਣੇਮਰਣਸਾਡਾਅਖੀਦਿਸਦਾਰਹੀ
 ਹਮੇਸਾਸਾਨੂਤੇਰਾਦੇਖਣਾਯਾਰਹੈਤਰਣਸਾਡਾਸਿਸ
 ਰਾਹਿਤੂਚਲਕੇਆਵਨਹੈਮਕਾਦੀਨਤੇਦੁਨੀਆਦਾ
 ਚਰਨਸਾਡਾਹਾਕਮਸਿੰਘਪਿਆਰੇਦਾਨਾਮਸਈਓ
 ਹੈਗਾਮਾਲਧਨਤੇਮਤਪਰਾਣਸਾਡਾ ੧੪। ਸੁਆ

ਟਜਤਨ ਤੇਜਨ ਕੁਝ ਚਲੇ ਓਥੇ ਲਾਜ ਤੇ ਅਕਲ ਨ ਪੇ
 ਸ ਜਾਵੇ। ਜਿਥੇ ਅਸਕਾ ਦੇ ਝੰਡੇ ਝੁਲਦੇ ਨੀ ਓਥੇ ਪੀਰ
 ਫਕੀਰ ਬੀਖੋ ਫਖਾਵੇ। ਦੇਖ ਅਖੀਆ ਯਾਰ ਨੂਹੇ ਨ
 ਰਾਜੀ ਅਖੀ ਡਿਠਿ ਆ ਯਾਰ ਕਰਾਰ ਆਵੇ। ਹਕਮ
 ਸਿੰਘ ਪਿਆਰੇ ਦੀਆ ਅਖੀਆ ਨੇ ਮੇਰੂ ਲਾਟਿਆ
 ਜਾਣ ਕੇ ਬੰਨ ਦਾਵੇ। ੧੫। ਤੋਇ ਤਿਖੀਆ ਅਖੀਆ
 ਤੇਰੀਆ ਨੇ ਮੇਰੂ ਚੀਰਿਆ ਤੇਗ ਦੀ ਧਾਰ ਵਾਂਗੂ। ਪਇ
 ਆਹੁੰਗ ਦਾ ਫਟਿਆ ਪਾਇਲਾ ਜਿਉ ਮੁਖੋ ਬੋਲਿਆ
 ਬਣੀਲ ਚਾਰ ਵਾਂਗੂ। ਤੇਰੇ ਦੁਖਾਵੇ ਛੋੜੇ ਨੇ ਮਾਰਕੀ ੧੧

ਤਾਨਾਵਾਨੋਲਕਾਵੀਫੋਕੇਦੀਸਾਰਵਾਂਗੁਹਾਕਮਸਿੰਘ
 ਮਾਹਿਬੂਬਦੀਆਮਖੀਆਨੇਮੇਰਾਲਾਟੀਆਹੁਸਨ
 ਬਜਾਰਵਾਂਗੁਹਾ॥੧੬॥ਜੇਇਜਲਫਜੀਰਦੀਕੈਦਕੀ
 ਤੀਤੈਡੀਅਖੀਆਨੇਖੁੰਨਗੁਜਾਰਿਆਨੀ॥ਪਾਇਆਤ
 ਕੁਫਦਾਮਫਦੇਜਾਲਵਾਂਗੁਮੇਰਾਕਫਕਲੇਜਨਾਡਾਰੀ
 ਆਨੀ॥ਜਾਣਬੁਝਕੇਹੈਫਕਮਾਇਆਤੇਸਾਨੁਜਾਇਗ
 ਰੀਬਾਨੁਮਾਰਿਆਨੀ॥ਹਾਕਮਸਿੰਘਨੀਸੋਹਣਾਯਾਰ
 ਤੇਰਾਤੇਰੇਉਪਰੇਜੀਉਹੈਵਾਰਿਆਨੀ॥੧੭॥ਐਨਅਖੀ
 ਆਤੇਰੀਆਤੀਗਤਖੇਕੁਹਾਵੀਰੀਆਵਾਂਗਕਮਾਣੀ

ਆਗੀ ਓਤਿ ਆ ਜਾਇ ਆਪੀ ਛੀ ਆਵੰਗੁ ਹੇ ਫੀ ਮਾਰੇ ਤਕ
 ਕੇਗੀ ਬਦੇ ਬਾਣਿ ਪਿਆਰੀ ॥ ਇਕਾਫਿਰ ਟਾਬਿ ਹੋ ਸਾਬਿਤਾ ਬਕੀ
 ਤੇ ਇਕ ਨਾ ਨਾਲ ਗਏ ਪੁਕੀ ਪਾਣਿ ਪਿਆਰੀ ॥ ਹਕਮ ਸਿ
 ਪਨੂ ਨੀ ਅਖੀ ਤੇਗੀ ਆਨੇ ਫਾਹਿ ਆਮਿ ਗਜਿ ਉਫਾਹੀ
 ਆਤਾ ਟਾਣਿ ਪਿਆਰੀ ॥ ੧੮ ॥ ਗੇ ਨਗਲ ਸੁਣਗੇ ਰੀਏ ਗਾਫ
 ਏ ਨੀ ਕਰੇ ਗਾਫ ਲੀ ਮਰਣ ਨਾ ਪਾਦ ਤੇਰੇ ॥ ਮਤੀ ਹੁਸਨ
 ਹਸਤਾ ਜਿਉ ਚਾਲ ਚਲੇ ਜੋ ਬਨ ਰੂਪ ਦਾ ਵਿਚ ਉਦਮ ਦਤੇ
 ਰੇ ॥ ਅਖੀ ਨਾਲ ਮਹ ਬੂਬ ਨੂਲੁਟ ਦੀਹੈ ਏਹ ਦਸਿਆਰਾ
 ਹਉਸਤਾ ਦਤੇਰੇ ॥ ਹਕਮ ਸਿ ਪਿਆਰੇ ਦੇਵਰ ਸਬਾਝੇ

ਤਰਕੀਮਸਭੋਬਰੇਬਾਦਤੇਰੇ॥੧੮॥ਫੇਫਰਕਨਾਰਖੀਏਮੰ ੧੧੨
 ਰਕੇਲੇਏਈਕੀਮਹੈਨਾਮਾਸਕਾਖਾਸਿਆਦੋ॥ਦੂਰੇਆ
 ਇਆਂਨੂਪਾਸਬਹਾਲਕੇਤੇਸਰਬਤਘੋਲੀਏਪਾਇਪ
 ਤਾਸਿਆਦੋ॥ਗਰਜਬੰਦਦੀਚਹੀਏਗਰਜਕੀਤੀਪੁ
 ਰੀਆਸਕਰੀਏਨਾਲਾਵੇਲਾਸਿਆਦੋ॥ਹਾਕਮਸਿਖ
 ਪਿਆਰੇਨਾਲਸਜੂਦਰਹੀਏਏਨੀਅਖੀਏਨਾਲਪਿ
 ਆਰਿਆਦੋ॥੨੦॥ਕਾਫਕਦੀਅੰਬੀਰਵਜੀਰਜੇ
 ਧੇਅਖੀਲਾਹਿਕੀਰੋਲਾਥੇਪਵੇਪਾਧੇ॥ਅਖੀਲਟੇਮੇ
 ਦਾਨਦੋਵਿਚਕੁਠੇਬਡੇਪੰਡਤਪੋਥੀਆਪੜੇਪਾਧੇ॥

ਖੀਮੋਹਿਅਗੀਰਵਾਵਾਸੀਆਨੂਅਖੀਮਾਰਕੇਸੁਰਮੇਹਣੀ
 ਖਾਧੇਹਾਕਮਸਿੰਘਮੁਠਤੈਡੀਅਖੀਆਨੇਜੈਨੇਆਸ
 ਕਾਦੇਕੰਕਣੇਦਸਤਬਾਧੇ॥੨॥ਕਾਠਕਰਮਖੋਟੇ
 ਮੇਰੇਤਤੜੀਦੇਸੇਹਛਾਯਾਗਨਾਤੀਦੇਸਦਾਨੀ॥ਓਦੇ
 ਦੇਖਣੇਬਾਝਾਮੰਧੋਰਸਾਰੇਤਰਦਰਸਦੇਖਾਸਈਓਕਿ
 ਸਦਾਨੀ॥ਲਗਾਨੇਹੁਅਵਤ੍ਰਾਸੁਲਸਨੂਮਰਧੀਉਮੈ
 ਧੀਅਲੜਾਬਿਸਦਾਨੀ॥ਹਾਕਮਸਿੰਘਦੀਭੇਅਖੀ
 ਦੇਠਾਟਿਅਮੈਇਸਕਘਾਉਕਲੇਜੜਾਰਸਦਾਨੀ॥੨੨॥
 ਲਾਮਲੁਟੀਲਈਅਖੀਤੇਰੀਆਨੇਨਿਸਦਿਨਰਦੇਨਿ

ਤਜਾਮਟੀਹੈ॥ਦਿਨਬੀਤਦਾਐਸੀਆਪਾਵਦੀਨੂਤਾਰੇਗਿਣ
 ਦਿਆਰੈ॥ਬਿਹਾਵਦੀਹੈ॥ਅਖੀਭੀਭੇਆਬਾਝੁਅਰਮ
 ਨਾਹੀਸੀਨਾਅਸਕਦੀਅਗਜਲਾਵਦੀਹੈ॥ਹਾਕਮਸਿੰਘ
 ਪਿਆਰੇਦੇਦਰਸਬਾਝੁਸਾਨੂਰਜਾਕੀਆਮਤਤਾਵਦੀਹੈ॥੨
 ੩॥ਅਮੀਮੁਲਨਾਹੀਏਨਾਅਖੀਆਦਾਅਖੀਆਪਉਸਤੰ
 ਦਨੇਖੁਬਘੜੀਆਭੋਹਾਵੈਗੀਆਵਾਂਗਕਮਾਨਕਰਕੇ
 ਅਖੀਓਨਾਦੇਪਾਸਤੁਫਾਨਜੜੀਆਸਾਨੂਕੇਦਕੀਤਾਮ
 ਖੀਤੇਗੀਆਨੇਫਾਹੀਜੁਲਫਜੀਜੀਰਦੀਆਪਾਇਕੜੀ
 ਆ॥ਹਾਕਮਸਿੰਘਮਹਬੂਬਾਨੇਲਾਟਿਆਮੇਤੈਡੀਅਖੀ

ਅਸਾਪੁਰਧਾਨੁਚਰੀਆ॥ ੨੪॥ ਨੂਨਨਾਜਕੁਰੂਪਅਨੂਪਤੇ
 ਰਾਅਖੀਦੇਖਕੇਸੁਕਰਗੁਜਾਰਦੀਮੇ॥ ਦਿਨਬੀਤਦਾਪੰਧਤ
 ਕੇਦਰੀਨੂਅੰਸੀਪਾਇਕੇਸਗਨਬੀਚਾਰਦੀਮੇ॥ ਅਖੀਤ੍ਰਿ
 ਠਿਆਬਾਝਕਰਾਰਨਾਹੀਡਾਵਡੋਲਨੀਸੁਕਰਗੁਜਾਰਦੀ
 ਮੇ॥ ਹਾਕਮਸਿੰਘਪਿਆਰੇਦੇਦਰਸਬਾਝੇਹੋਰੂਦਸਚੇਕੰਮ
 ਨਕਾਰਦੀਮੇ॥ ੨੫॥ ਵਾਉਵਿਕਰਮਾਠਗਸੇਛੁਆਸੀ
 ਯੇਚੇਤਚਾਂਦਨੀਵੂਜਸੇਮਵਾਰੀਯੋਨੀ॥ ਪਿਆਰੇਯਾਰਜੇ
 ਹੁੰਦੀਆਅਖੀਆਦੀਕਰਕੋਸਿਫਤਮੇਮੁਖੋਚਰੀਯੋ
 ਨੀ॥ ਯਾਰਆਪਹੇਨਾਲਸਜੂਦਰਹਵਾਸੁਹੇਸੋਹਵੀ

ਯੋਚਤੈ ਨਾਹੀ ਓਨੀ ਭਾਰੀ ਹੋਗਾ ਮਟਲ ਸੁਹਾਗ ਤੁਹਾ ਭਾਹ
 ਕਾ ਮਸਿੰਘ ਆਖੇ ਭੋਹ ਨੂਪਿ ਆਗੀ ਯੋਨੀ ॥ ੨੬ ॥ ਹੋਹਟ ਕ
 ਰਹੀਏ ਅਖੀ ਨੂ ਅਖੀ ਅਖੀ ਆਖੇ ਨਸਰ ਮਾਦੀ ਆਨੀ
 ਅਖੀ ਯਾਰ ਦੀ ਦਾਰ ਦੀ ਭੀਖ ਮੰਗੇ ਵਾਂਗੁ ਜੋਗੀ ਆਪਤ
 ਕੇ ਫੇਰੀ ਆਨੀ ॥ ਅਖੀ ਮਾਰ ਦੀ ਆਚੰਚਲਾ ਚਾੜਾ ਨੂ ਮ
 ਖੀਲਾ ਹੀ ਕੰਗੋਲਾ ਤੇ ਖਾਦੀ ਆਨੀ ॥ ਹਾਕ ਮਸਿੰਘ ਪਿਆ
 ਰੇ ਦੀ ਆ ਅਖੀ ਆ ਨੇਸਾ ਡੀ ਆ ਕੀਤੀ ਆ ਅਖੀ ਆ ਬਦੀ
 ਆਨੀ ॥ ੨੭ ॥ ਲਾਮਲੇਲੀ ਦੀਏ ਅਖੀ ਦੇਲੁ ਰਿਓਹੀ ਅ
 ਨੂ ਦੇਹੀ ਮੇ ਦਭੁਜ ਮਾਇ ਦਿਤੇ ॥ ਮੇਹੀ ਵਾਲ ਜੋਹ ਵੀਏ ਨਾ

ਅਖੀਆ ਨੇ ਦੋ ਵੇ ਪਾਇ ਕੇ ਨਟੀ ਰੁਨਾਇ ਦਿਤੇ। ਸੀਰੀ ਅਖੀ
 ਏ ਅਸਕਾਫੁ ਆਟਮੁ ਠੀਜੀਥੋ ਪਹਾੜਾ ਰੀਰਾਇ ਦਿਤੇ।
 ਹਕਮਸਿੰਘ ਨੂਨੀ ਤੇਰੀ ਅਖੀਆ ਨੇ ਮਨ ਭਾਵ ਦੇ ਨਚਨ
 ਚਾਇ ਦਿਤੇ। ੨੮। ਅਲਫਾ ਅਖੀਆ ਤੇਰੀ ਆਰਬਰ
 ਖੇਸਾਡੀ ਮੇਹਰਲਾਗੇ ਅਖੀਆ ਤੇਰੀ ਆਨੂ। ਦੇਖਾਜਿਨੁ०
 ਨੂ ਅਸਾਨਿ ਹਾਲ ਹੋਏ ਭੁਲੇ ਲਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੀ ਆਫੇਰੀ ਅ०
 ਨੂ। ਮਿਲ ਕੇ ਸਫੁ ਸੁਹਾਗਣਾ ਭਾਗ ਭਰੀ ਆਸੁ ਦੁਕੋਹੇ ਨ
 ਰਾਜੀ ਗਲਾ ਮੇਰੀ ਆਨੂ। ਹਕਮਸਿੰਘ ਜੇ ਨੀ ਅਖੀਅ०
 ਗਡੀਠੇ ਲੀਐ ਪੁਜਾਸਾ ਤਿਨਾ ਦੀ ਆਚੇਰੀ ਆਨੂ। ੨੯।

ਯੇਯਾਰਮਿਲਿਅਮੇਨੁਆਦਸਈਯੇਅਖੀਦੇਖੋਮੇਬ
 ਹਤਾਨੀਹਾਲਰੇਈ॥ ਨਕਨਥਮਾਰੀਦੀਹਥੀਥਾਰੀਚੁ
 ਨ੍ਹਾਪੇਨਲਾਲਸੋਹਾਗਦਾਲਾਲਰੇਈ॥ ਫੁਲਾਫੁਲਪੁਰ
 ਯਾਰਨੂਲਾਇਫੁਤੀਸੁਤੀਖਸੀਮੇਖੂਬਖੂਸਾਲਰੇਈ॥ ਹ
 ਕਮਾਸਿੰਘਅਟਲਸੁਹਾਗਪਾਇਅਮੇਕੀਅਟਲਸੁਹਾਗ
 ਦੁਨਾਲਰੇਈ॥ ੩੦

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਅਥਸਿਰਫੀਬੁਲੇਸਾ
 ਹਜੀਕੀਇਖੜੇ॥ ॥ ਅਲਟੁਮਾਪਨੇਮਾਪਨੁਸਮ

ਝਪਹਿਲੇਕੀਵਸਤਹੈਤੇਰਜ਼ਾਰੂਪਪਿਆਰੇ। ਬਾਝਆ
 ਪਨੇਆਪਦੇਸਹੀਕੀਤੇਗਹਿਓਵਿਚਾਵਿਸੂਰਦੇਦੁਖਭਰੇ
 ਹੋਰੁਲਖਓਪਾਉਨਸੁਖਹੋਵੀਪੁਛਵੇਖਾਸਿਆਨਰੇਜਗ
 ਸਾਰੇ। ਸੁਖਰੂਪਅਖੰਡਚੇਤਨਹੈਤੂੰਬੁਲਾਸਾਹੁਪਕਾਰ
 ਦੇਵੇਦਚਾਰੇ॥੧॥ ਬੇਬੰਨਾਅਖੀਤੇਕੰਨਦੇਵੇਗੋਸੇਬੈਠ
 ਕੇਥਾਤਾਬਿਚਾਰੀਐਜੀ। ਛਡਖਾਹਸਾਜਾਨਜਹਾਨਕੂ
 ਨਕਹਿਆਆਰਫਾਦਾਹੀਏਧਾਰੀਏਜੀ। ਪੈਰੀਧਾ
 ਇਜੰਜੀਰਬੇਖਾਹਸੀਦੇਇਸਨਫਸਨੁਕੋਦਕਰਿਤਾਰੀ
 ਏਜੀ। ਜਾਣਜਾਨਦੀਨੁਜਾਣਰੂਪਤੇਰਾਬੁਲਾਸਾਹੁਇ

ਉਖਸੀਗੁਜਾਰੀਐਜੀ॥੨॥ ਤੇਤਨਕਛਿਵਨਹੀਵਿ
 ਚਤੇਰੇਜੇਥੇਕਪਨਾਇਕਸਮਾਵਦਾਰੈ॥ ਚੰਦ੍ਰਦੇਖਜ
 ਹਾਨਦੀਠੋਗਕਿਥੇਅਨਹੋਦਨਾਨਦਰੀਆਵਦਾਰੈ॥ ਤੈਨੂੰ
 ਅਜਿਵੈਖਾਬਦਾਖਿਆਲਹੋਇਸ਼ਾਤਿਆਨੂਤਰਹਤਰ
 ਹਦੇਰੂਪਾਦਿਖਾਵਦਾਰੈ॥ ਬੁਲਾਸਾਹੁਨਸੁਝਸੀਕੁਝ
 ਬਾਹਰਜੇਹਨਕੁਰਮਤੈਨੂੰਕੁਰਮਾਵਦਾਰੈ॥੩॥ ਸੇਸ
 ਮਝਹਿਸਾਬਕਰਬੈਠਾਮੰਦਰਤੂੰਹੈਆਸਰਾਕੁਲਜ
 ਹਾਨਦਾਰੈ॥ ਤੇਰੇਡੀਠਿਆਦੇਸਦਾਸਕੁਕੋਈਨਹੀਕੋ
 ਈਕਿਸੇਪਹਛਾਵਦਾਰੈ॥ ਤੇਰਾਖਿਆਲਹੀਹੋਰ

ਤਰਹਾਦੇਸੇਜੀਵੈਬਾਲਬੈਤਾਲਕਰਜਾਨਦਾਹੈ॥ ਬੁ
 ਲਾਸਾਹੁਫਾਹੇਕਉਨਫਾਵਰੇਨੂਫਸੇਆਪਿਆਪੇਫਾ
 ਹੀਤਾਨਦਾਹੈ॥੪॥ ਜੀਮਜੀਵਣਭਲਕਰਿਮੀਨਿਅੰ
 ਤੈਭਰੈਮਰਨਥੀਦਿਹੀਅਰਮਾਨਭਾਗਾਇਕਤੂਹੈ
 ਤਾਜੈਦੁਜਹਾਨਦੀਹੈਅਕਾਸਾਜੇਉਮਿਲੇਸਭਮ॥
 ਹਿਨਿਆਰਾਤੇਰਾਖਿਆਲਹੀਹੋਰਹਰਤਰਹਦਿ
 ਸੇਆਦਿਅੰਤਿਬਾਝਹੁਲਾਗੇਸਦਾਪਿਆਰਾਬੁ
 ਲਾਸਾਹੁਸਮਾਲਤੂੰਆਪਤਾਈਤੂੰਤਾਅਮਰਹੈਸਦ॥
 ਨਹੀਮਰਨਹਾਰਾ॥੫॥ ਹੇਹੀਰਸਹੈਰਾਨਕਰਸੁਦਿ

ਓਤੂਤੈ ਨੂਆਪਨਾਆਪੁਭੁਲਾਇਆਸੁਆਪਾਤਿ ੧੧੭
 ਸਾਹਿਓਜੁਟਿਕੰਗਾਲਕੀਤੋਕਰਲਖਥੋਕਪਾਟਿਖਾਇ
 ਆਸੁਆਮਦਮਤਰੇਸੇਰਨੂਤੰਦਕੱਚੀਪੇਰੀਪਾਇ
 ਕੇਬੰਨਬਹਾਇਆਸੁਆਬੁਲਾਸਾਹੁਤਮਾਸਨ੍ਹਹੋਰ
 ਦੇਖੋਲੇਸਮੁੰਦਨੂਕੰਜਰੀਪਾਇਆਸੁਆ੬।ਖੇਖ
 ਬਰਨਾਆਪਨੀਰਖਨਹੋਲਗਾਖਿਆਮਾਲਦੇਨੂਲ
 ਖਿਆਮਾਲਹੋਇਆਜਰਾਖਿਆਮਾਲਨੂਜੁਟਿਬੇਖ
 ਮਾਲਹੋਖਾਜਿਵੇਹੋਇਆਪਜਾਰੀਆਨਾਹਿਜੋਇ
 ਆਤਦੇਦੇਖਖਾਅੰਦਰੋਕਊਨਦੇਖੇਨਹੀਪਾਸ

ਮੇਛਾਪਿਹਾਥੀਖਲੋਇਆ। ਬੁਲਾਸਾਹੁਜੇਗਲੇ
 ਦੇਵਿਚਗਹਣਾਫੇਰੇਢੂਢਤਾਤਹਤੈਨਹਿਖੋਇਅ॥
 ੧੧॥ ਚੇਚਾਨਹਾਕੁਲਜਹਾਨਦਾਤੂਤੇਰੇਆਸਰੇਹੋਇ
 ਵਿਵਹਾਰਸਾਰਾ। ਹੋਇਸਕੁਕੀਆਖਸੋਦੇਖਤਾ॥
 ਹੋਤੁਏਸੂਝਤਾਚਾਨਹਾਅਉਮੀਧਿਆਰਾ। ਨਿਤ
 ਸੋਵਨਾਜਾਗਨਖਾਬਏਤੀਨਹੀਤੇਰੇਆਗੇਹੋਇਕ
 ਈਬਾਰਾ। ਬੁਲਾਸਾਹੁਪਕਾਸਸਰੂਪਤੇਰਾਪਰਿਵ
 ਧਿਨਹੋਤਹੋਇਕਸਾਰਾ॥ ੮॥ ਦਾਲਦਲਗੀਰਨ
 ਹੋਇਮੂਲੈਦਿਗਰਚੀਜਨਾਪੈਦਤਹਤੀਕਕੀਜੋ

ਅਵਲਜਾਇ ਸੁਹਿ ਬਤਕਰੋ ਅਚਛਦੀ ਸੁਖ ਨ ਚਿਨਾ १੧੮
 ਦੇ ਆਬਹ ਯਾਤ ਪੀਜੈ ॥ ਰਸਮਾਜਿ ਕਰ ਦੇ ਮਲ ਨਹੋ
 ਇਹ ਹੋ ਜਾ ਕੇ ਨਹੀ ਸੁਝਤਾ ਤਿਨੋ ਕਰ ਸਾਫ ਕੀਜੈ ॥ ਬੁਲ
 ਸਾਹੁ ਸਮਾਲ ਤੂੰ ਆਪਤਾਈ ਤੁਹੀ ਦੇ ਕਾ ਅਨੰਦ ਮੇਸ
 ਦਾ ਜੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ਜਾਲ ਜਗਾ ਕੁ ਸਕ ਨ ਰਖ ਮਨ ਤੇ ਹੋਇ
 ਬੇਸਕੁ ਤੁਹੀ ਖੁਦਖਸਮ ਸਾਂਈ ॥ ਜੀਵੈ ਸਿਧ ਕੁਲਾਇ
 ਬਲ ਆਪਣੇ ਨੁਚਰੇ ਪਾਸੀ ਮਲ ਅਜਾਮੇ ਅਜਾਨਿਆ
 ਲੀਪਿਛੋ ਸਮਝ ਬਲਗਗਾਜੈ ਭ ਅਜਾਮਾਰੀ ਕੁਇਓ
 ਸਿਧ ਕਾ ਸਿਧ ਕੁਛੁ ਕੇਦਨਾਹੀ ॥ ਤੇਜੇ ਤੋਹ ਤਰਹਕ

ਛੁਮਵਰਧਾਰੀ ਬੁਲਾ ਸਾਹੁ ਸਮਾਲ ਤੂੰ ਆਪ ਤਾਈ॥
 १੧੦॥ ਚੇਰੰਗ ਜਹਾਨ ਦੇ ਦੇਖ ਨਾਹੈ ਸੋਹਨੇ ਬਾਝ ਵਿਚ॥
 ਚਿਆਇਸ ਦੇ ਨੀ॥ ਅਜਿਵੇਹੋ ਤੁਹ ਬਾਬ ਬਹੁ ਚੰਗ ਦੇ ਜੀ
 ਅੰਦਰ ਆਬ ਦੇ ਜਹਾ ਵਿਚ ਫਿਸ ਦੇ ਨੀ॥ ਆਬ ਖਾਕ
 ਆਤਸ ਬਾਦ ਭੁਏ ਇਕ ਠੇ ਦੇਖਿ ਅਜ ਕੇ ਕਲਾ ਵਿਚ
 ਖਿਸ ਦੇ ਨੀ॥ ਬੁਲਾ ਸਾਹੁ ਸਮਾਲ ਕੇ ਦੇਖ ਖਾਂਤੂ ਸੁਖ
 ਖਸ ਭੁਏ ਇਹ ਕਿਸ ਦੇ ਨੀ॥ ੧੧॥ ਜੇ ਜਾਵਨਾ ਆਵਨਾ
 ਨਹੀ ਚਿਥੇ ਕੋਹ ਵਾਂਗੁ ਹਮੇਸਾ ਅਡੋਲ ਹੈ ਜੀ॥ ਅਜਿਉ ਬ
 ਦਲਾ ਦੇ ਚਲੇ ਚੰਦ ਚਲ ਤਾਲ ਗੋਹੋਇ ਬਿਧ ਪਚਾਇ

129 ਹਭੋਲਹੈਜੀ। ਚਲਹਿਮਨਾਇੰਦ੍ਰੀਪ੍ਰਵਦੇਹਮਾਦਿਕ ੧੧੬
ਵਹਦੇਖਨਹਾਰਅਭੋਲਹੈਜੀ। ਬੁਲਾਸਾਹੁਸਮਾਲ
ਖੁਸਹਾਲਹੁਜੈਐਨਮਾਰਫੁਦਾਇਹਬੋਲਹੈਜੀ।
੧੨। ਸੀਨਸਿਤਮਕਰਨਹੈਜਾਨਮਾਪਵੀਤੇਭੁਲ
ਆਪਥੀਅਦਰਕਫੁਹੋਵਨਜੀ। ਸਈਯੋਲਿਖਿ
ਆਸੇਗਚਿਤਾਰਿਆਨੇਸਚਜਾਨਕੇਬਲਕਰੋਵਨ
ਜੀ। ਜਰਾਮੇਲਨਹੀਦੇਖਭੁਲਨਹੈਲਗਚਿਕੜੇਜ
ਨਕਿਓਧੋਵਨਜੀ। ਬੁਲਾਸਾਹੁਜੰਜਾਲਨਹੀਮੂਲਕੋ
ਈਜਾਨਬੁਝਕੇਬੁਝਖੋਲੋਵਨਜੀ। ੧੩। ਸੀਨਸੁਖ

ਹਨਹੀਕੋਈਜਗਾਇਸਮੈਸਦਾਆਪਨੁਆਪਸ
 ਰੂਪਹੈਜੀ। ਨਹੀਗਿਆਨਮਾਗਿਆਨਕੀਟੋਰਊ
 ਹਾਕਹਾਸੂਰਮੈਛਾਉਅਰਧੂਪਹੈਜੀ। ਪਤਾਸੇਜਹੀ
 ਮਾਰਿਮੈਸਹੀਸੁਇਆਕੂੜਾਸੁਪਨਕਾਰੰਚਾਅਰਕੂ
 ਪਹੈਜੀ। ਬੁਲਾਸਾਹੁਸਮਾਲਜਬਮੂਲਦੇਖੈਠੋ
 ਰਠੋਰਮੈਆਪਮਨੂਪਹੈਜੀ॥ ੧੪॥ ਸੁਵਾਦਸਬ
 ਰਕਰਨਾਆਇਬਨੀਉਤੇਦੇਖਰੰਗਨਾਚੇਤੁਡੁਲਾ
 ਈਮੈਜੀ। ਸਦਾਤੁਖਮਦੀਤਰਫਨਿਗਾਹਕਰਨੀ
 ਪਾਤਫੁਲਫਲਮੈਰਨਜਾਈਮੈਜੀ। ਜੇਈਆ

131 ॥ ਇ ਮਰੁ ਜਾਇ ਵਿਕਰਹੇ ਨਾਹੀ ਤਾ ਸੋ ਕਉ ਨ ਦਾ ਨਾ ਸਜੀਵ ॥ ੧੮੦ ॥
ਲਾਈ ਮੇ ਜੀ ॥ ਬੁਲਾ ਸਾਹੁ ਸਮਾਲ ਰੁਖ ਖੰਡ ਚਾਖੀ ਜਿਸੈ ਦੇ
ਖੇਫਲਾ ਤਿਸੇ ਕਉ ਖਾਈ ਮੇ ਜੀ ॥ ੧੪ ॥ ਜੁਵਾ ਦਾ ਜੀ ਕੁ ਅ
ਚਾ ਫਿਕ ਕਉ ਛੋੜ ਦੀ ਜੇ ਕੀ ਜੇ ਨਹੀ ਕਢੁ ਯਹੀ ਪਛਾਨ
ਵਾਹੇ ॥ ਜਾਸੋ ਉਠਿ ਆਤਾ ਹੀ ਕੇ ਬੀਚ ਡਾਲੇ ਹੋਇ ਅਡੋਲ
ਦੇਖਹੁ ਆਪ ਚਾਨ ਵਾਹੇ ॥ ਸਦਾ ਚੀਜ ਨ ਪੈਦ ਹੀ ਦੇਖੀਏ
ਜੀਯੇ ਹੀ ਯੇਹੀ ਕਰਿ ਜੀ ਅਮੇ ਆਨ ਵਾਹੇ ॥ ਬੁਲਾ ਸਾਹੁ
ਸਮਾਲ ਤੂੰ ਆਪ ਤਾਈ ਤੂੰ ਤਾ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਮੇ ਜਾਨ ਵਾਹੇ
॥ ੧੬ ॥ ਤੁਏ ਟੋਰ ਮਹਿ ਬੁਝਦਾ ਜਿਨਾ ਤੇ ਨਾ ਤਿਨਾ ਵਾਹੀ

ਤਰਫੋ ਮੁਖ ਮੋਰਿ ਮਾਈ ॥ ਕਾਈ ਲਾਇ ਕੰਧਿਆ ਰੇਈ ॥
 ਲਾਇ ਲੀਤੇ ਹਟੇ ਨਹੀ ॥ ਮੈਸਾ ਜੀ ਅਜੋਰਿ ਆਹੀ ॥ ਅ
 ਠੇ ਪਹਰ ਮਸਤਾਂ ਨਾਇਵਾ ॥ ਨਾਟਿ ਰਦੇ ਓਨਾ ਪੈਰ ਅਲੂਟ
 ਨ ਬੋਰਿ ਆਹੀ ॥ ਬੁਲਾ ਸਾਹੁ ਓਹੁ ਆਪ ਮਹ ਬੁਬਹੋਏ
 ਸੋ ਕਯਾਰ ਦੇ ਕੁਛ ਰਸ ਕੁਤੋਰਿ ਆਹੀ ॥ ੧੧ ॥ ਜੇ ਇਜ਼
 ਦਾ ਨਹੀ ਤੇਰਾ ਯਾਰ ਤੈ ਥੀ ॥ ਫਿਰੇ ਫੂਛ ਦਾ ਕਿਸ ਨੂਟ ਸ
 ਮੇਨੂ ॥ ਪਹਿਲੇ ਫੂਛ ਨਹਾਰੇ ਨੂ ਫੂਛ ਖਾਂਜੀ ਪਛੇ ਪ
 ਰਤ ਫੁਘਰੇ ਵਿਚ ਰਸ ਤੈਨੂ ॥ ਅਤ ਤੂੰ ਹੋਂਦੇ ਆਪ ਯਾ
 ਹ ਸੁਖ ਦਾ ਫਿਰੇ ਫੂਛ ਦਾ ਜੇ ਗਲੇ ਵਿਚ ਜੈਨੂ ॥ ਬੁਲਾ ਸ ੦੧

(33) ਹੁਤੁੰ ਆਪ ਮਹ ਬੁਥਿ ਪਿਆਰਾ ਕੁਲਾ ਆਪ ਥੀ ਫੂਟ १੮੧
ਦਾ ਟਿਰੇ ਕੈ ਨਾ ॥ ੧੮ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਹੀ ਹੋ ਆਪਿ
ਨਾ ਨ ਕਤੇ ਸਦਾ ਚੇਤੰ ਨ ਮਹ ਬੁਥਾ ਦਿਲ ਦਾਰ ਮੇਰਾ
ਅਇਕ ਵਾਰ ਮਹ ਬੁਥ ਨਾ ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਓਹੁ ਦੇਖ
ਨਹਾਰਹੈ ਸਕੁ ਕੇਰਾ ॥ ਓਸ ਥੇਲ ਖ ਬਾਹਿਤ ਕੁਰਬਾ
ਨ ਕੀਤੇ ਪਹੁਤੇ ਮਹਲੇ ਬੇਰੀ ਮਮੂਕਾ ਇਝੇਰਾ ਬੁ
ਲਾਸਾ ਹੁਰ ਹਾਲਾ ਵਿਚ ਮਸਤਾ ਫਿਰਦੇ ਹਾਥੀ ਮਤ
ਚੇਤੋਰ ਜੰਜੀਰ ਕੇਰਾ ॥ ੧੯ ॥ ਗੀ ਨਹੀ ਮਨੇ ਮਾਰ ਹਰਾ
ਨ ਕੀਤੀ ਅਠੇ ਪਹਰ ਪਿਆਰੇ ਨੂਲੋ ਕਟੀ ਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ

ਖਾਵਨਾ ਪੀਵਨਾ ਭੁਲ ਗਇਆ ਰਬਾ ਮੇਲ ਜਾਨੀ ਹਥ
 ਜੋੜ ਦੀ ਸਾਸਾਈਆ ਛਰ ਗਈਆ ਮੇਦਿ ਕਲਕੀ
 ਨਾਮੀ ਗਸਾ ਕਨਾਲੇ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਦੀ ਸਾਸਾ ਬੁਲਾਸਾ ਹੁਜ
 ਬਾਮਾਪ ਨੂਜ ਹੀ ਕੀਤਾ ਤਾਮੇ ਸੁਤ ਕੀ ਅੰਗ ਨਾਮੇ ਕੀ
 ਸਾਸਾ ੨੦। ਫੇਰ ਫੇਰ ਗਇਆ ਸਈਓ ਮੇਰੀ ਓਨੀ ਮੇ
 ਤਾਮਾਪ ਨੇ ਮਾਪ ਨੂਜ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਕੂੜੀ ਦੇ ਹਸੇ ਨੇਹ
 ਚੁਕਾਇਆ ਮੇਖਾ ਕਢਾ ਵਕੈਲਾਲ ਨੂਫਲ ਲੀਤਾ
 ਵੇਖ ਪੁਏ ਦੇ ਪਉਲ ਰੇ ਜਗਾਸਾਰਾ ਸੁਰਿ ਪਾਇਆ ਜੀਅ
 ਤੇ ਹਾਰ ਜੀਤਾ। ਬੁਲਾਸਾ ਹੁਮ ਨੀਤ ਮਖੰਡ ਸਦਾ ਲਖ

135 ਆਪਨੂਆਬਹਯਾਤਪੀਤਾ॥੨੧॥ਕਾਫਕਉਣਜਾਵੈ ੧੮੨
ਜਾਨਜਾਨਦੀਨੂਆਪਜਾਨਵਹਾਰੁਇਹਕੁਲਦਾਰੈ॥੫
ਤਫਥੀਆਦਿਪਮਾਨਜੇਤੋਸਿਧਕੀਤੋਇਸਦੇਨਹੀਭੁ
ਲਦਾਰੈ॥ਨੇਤਨੇਤਕਰਬੇਦਪਕਾਰਦੇਨੀਨਹੀਵਸਰਾ
ਇਸਦੇਤੁਲਦਾਰੈ॥ਬੁਲਾਸਾਹੁਜਮਾਲਜਬਆਪਦੇ
ਖਾਂਸਦਾਸੀਪਕਾਸਮਲਖਸੁਲਦਾਰੈ॥੨੨॥ਗਾਫ
ਗੁਜਰਗੁਮਾਨਤੇਸਮਝਬਾਰਿਕੇਮਹੀਕਾਰਦਾਆਸ
ਰਾਕੋਇਨਹੀ॥ਬੁਧਆਦਿਸੰਘਾਤਜਨ੍ਹਦੇਖੀਏਜੀਪ
ਨਕਾਠਪਖਾਨਾਜਿਯੋਭੂਮਮਾਹੀ॥ਆਪਆਤਮਾ

ਗੀਆਨਸਰੂਪਸਤਾਸਦਾਨਹੀਫੁਰਦਾਖਕਾਏਕਸਾ
 ਹੀ। ਬੁਲਾਸਾਹੁਬਬੇਕਬੀਚਰਸੇਤੀਖੁਦੀਛੋਡਖੁਦ
 ਹੋਇਖਸਲਹੇਤਾਹੀ॥ ੨੩॥ ਲਾਮਲਗਆਖੇਜਾ
 ਇਕਹਾਸੋਇਆਜਾਵੁਬਝਕੇਦੁਖਕਯੋਪਾਵਨਹੈ
 ਜਗਆਪਨਹਰੈਬਾਰਿਆਈਆਥੇਕਛਮਸਲੇ
 ਲੋਕਸੁਨਾਵਨਹੈ। ਕਰਾਵੀਠਜਯੋਜਾਨਕਰਤਜੀ
 ਸਿਤਾਵੇਖੇਮੁਛਾਕਿਯੋਚਿਤੁਲਭਾਵਦਾਰੈ॥ ਬੁਲਾਸਾ
 ਹੁਓਹਜਾਨਵੇਹਚਾਇਲਦੀਕਰੇਚੋਰੀਆਸਾਧਸਦਾ
 ਵਦਾਰੈ॥ ੨੪॥ ਮੀਮਮਊਜੁਦਹਰਿਜਾਇਮੈਲਾਤਿਸੇ

ਦੇਖਕਿ ਅਭੇਖ ਬਨਾਇਆ ਸੁਆਜਿ ਵੇਏ ਕਹੀ ਤੁਖਮ १੮੩
 ਬਨਤਗਹਿ ਦੇਸੈ ਤੇਸੈ ਆਪਨਾ ਆਪ ਫੁਲਾਇਆ
 ਸੁਆਮਾਹਿ ਆਪਨੇ ਆਪ ਹੀ ਖਿਆਲ ਕਰਦਾ ਨਰ
 ਨਾਰਹੋਇ ਚਿਤ ਮਿਲਾਇਆ ਸੁਆਬੁਲਾਸਾਹੁ ਨਮੁ
 ਲਖੀ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਸੋਈ ਜਾਣਦਾ ਜੇਸੇ ਜਾਣਾਇਆ
 ਸੁਆ ੨੫॥ ਨੂਨ ਨਾਮ ਅਰੁ ਰੂਪ ਉਠਾਇ ਦੀਜੈ ਪਿਛੇ
 ਅਸਤਿ ਅਰਭਾਤ ਪ੍ਰਿਆਸਾ ਚਹੈ ਜੀ ਜੋਈ ਚਿਤ
 ਕੀ ਚਿਤ ਵਨੀ ਬੀਚਾ ਆਵੈ ਸੋਈ ਜਾਣਤਹ ਤੀਕ ਕਰਕਾ
 ਚਹੈ ਜੀ ਤੀਨ ਬੁਧ ਕੀ ਬਿਤਕਾਤੁ ਹੀ ਸਾਖੀ ਤ੍ਰਿਜਾਣਨਿ

ਜਰੂਪ ਮੇਰਾ ਚਰੈ ਜੀ। ਬੁਲਾਸਾ ਹੁਜੋ ਰੂਪ ਅਚੈ ਲਥੈ ਠ
 ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਪਾਕਿ ਤਕੋ ਨ ਚਰੈ ਜੀ। ੨੬। ਵਾਉ ਵਖ
 ਤਾਇ ਹਰਥ ਨਾ ਆਵਨਾ ਹੋਇ ਕਪਲ ਕਦੇ ਲਖ ਕਰੋ ਰ
 ਦੇਵੈ। ਜਤਨ ਕਰੇ ਤਾ ਆਪ ਜੋ ਚਾਹੇ ਹੋਵੈ ਤੂ ਤਾ ਪਹਿਰ ਅ
 ਠੇ ਵਿਖੇ ਵਿਖ ਸੇਵੈ। ਕੂੜ ਬੈ ਪਾਰ ਕਰ ਕੂੜਾ ਸਿਰ ਮੇਲ
 ਤਾ ਚਿੰਤਾ ਮਨ ਦੇਇ ਜਨ ਕਾ ਚਲੇਵੈ। ਬੁਲਾਸਾ ਹੁਸ
 ਮਾਲ ਤੂੰ ਆਪ ਤਾਈ ਤੂੰ ਅਨੰਤ ਲਪ ਦੇਹ ਮੇ ਕਹਾ ਮੇ
 ਵੈ। ੨੭। ਹੇ ਹਰ ਤਰਹਿ ਹੋਇ ਦਿਲ ਦਾਰ ਪਿਆਰ
 ਰੰਗ ਰੰਗ ਦਾਰੂ ਪਥਨਾਇਆ ਹੀ। ਕਹੂੰ ਆਪ ਕੋ ਬੁਲ

139 ਰੰਜਲਹੋਇਆ ਭਿਰਧਾਮਰਧਕੁਮਹੋਇਸੀਤਾਇਆ ੧੮੪
ਹੀ ਜਦੋਆਪਨੇਆਪਮਾਹਿਪ੍ਰਗਟਹੋਇਆਨਿਜਾ
ਨੰਦਕੇਮਾਹਿਸਮਾਇਆਹੀ। ਬੁਲਾਸਾਹੁਜੋਆਏ
ਥਾਅੰਤੁਜੋਈਭੁਖਾਨੀਰਮੇਨੀਰਮਿਲਾਇਆਹੀ
। ੨੮। ੭। ਅਜਬਨਿਆਸਭੁਚਜੁਮੇਰਾਸਾਦੀਗਮੀ
ਥੀਪਾਰਖਲੇਇਆਮੇ। ਭੁਖਾਦੂਰਭੁਰਮਮਰਮੇ
ਪਾਇਆਹੀਫੁਰਕਾਲਕਾਜੀਅਥੀਖੋਇਆਮੇ।
। ਸਾਧਸੰਗਕੀਦਾਇਆਤੇਕੁਇਆਨਿਰਮਲਪ
ਟਿਪਟਿਚੈਤੰਨਜੁਪਜੋਇਆਮੇ। ਬੁਲਾਸਾਹੁਜਬ

ਆਪਨੁ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਜੋਈ ਆਇਥਾ ਅੰਤ ਫਿਰਹੋਇਆ
 ਮੇ। ੨੮। ਯੇ ਯਾਰੁ ਪਾਇਆ ਸਈ ਯੇ ਮੇਰੀ ਉਨੀ ਮੇਰਾ
 ਆਪਣਾ ਆਪਗਵਾਇਕੇਨੀ। ਰਹੀ ਸੁਪਨਾ ਬੁਧਜ
 ਹਾਨ ਕੇਰੀ ਥਕੀ ਬਿਤਾ ਅਨੰਦ ਮੇਰਾ ਇਕੇਨੀ। ਅਰੁ ਜਾ
 ਮਾ ਬਿਸਰਾ ਮਨਹੀ ਕਾ ਮਕੋਈ ਦੁਈ ਆਗੀ ਆਨਕੀ
 ਭਾਹਿ ਜਲਾਇਕੇਨੀ। ਬੁਲਾ ਸਾਹੁ ਮਾਰ ਖਾਲਖਟੇ
 ਵੇਭੁਈ ਜਾਨ ਜਾਨੀ ਗਲਲਾਇਕੇਨੀ। ੩੦। ॐ

॥ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥ ਰਹਿਤੁ ਨ ਮਾ ॥

॥ ਅਬਚਲਨਗਰਬੈਰੇਗੁਰੂਮਨਮਾਹਿਕੀਓਬੀਚਰ ੧੮੫
 ॥ ਬੋਲਿਆਸਚਾਪਾਤਿਸਾਹੁਗਤਿਸੀਕਰਤਾਰਿ॥
 ਹੁਕਮਹੋਇਆਪੁਹਿਲਾਦਿਸਿੰਘਬਿਪ੍ਰਜਾਤਿਸਰਾਇ ੭
 ॥ ਨਿਕਟਿਬੁਲਾਇਆਸਤਿਗੁਰੂਲੀਨਾਕੀਠਿਲਗਾ
 ਇ॥ **ਦੇਹਰਾ** ॥ ਪੀਥਚਲਾਇਓਜਗਤਮੇਗੁਰਨਾਨ
 ਕਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਹਿਤਬਤਾਈਖਾਲਜੇਸੁਨਿਭਾਈਪੁਰਿ
 ਲਾਦਿ॥ **ਚੈਪਈ** ॥ ਹੋਇਸਿਖਸਿਰਟੇਪੀਧਰੇ॥ ਸਤਿ
 ਜਨਮਕੁਸਟੀਹੋਇਮਰੇ॥ ਜੋਸਿਖਗਲਮੇਤਾਗਾਮੇ

ਲੋਚੋਪਤ੍ਰਿਬਾਜੀਗਨਿਕਾਖੇਲੋ। ਜਨਮਸੁਆਨਪਾ
 ਦੇਗਕੋਟਿ। ਬੀਜਿਓਹਾਥਿਭੁਗਓਸਖੋਟਿ। ਪਗਉਤਾ
 ਰਪ੍ਰਸਾਦਿਜੋਖਾਵੈ। ਕਛਕ੍ਰਿਪਾਣਕੀਰਹਿਤਗਵਾਵੈ
 ॥ ਗੁਰਬਾਣੀਸਿਉਪ੍ਰੀਤਿਨਲਾਵੈ। ਸੋਸਿਖਕੁੰਭੀਨਰ
 ਕਸਿਧਾਵੈ॥ ੩॥ ਵਹਗੁ॥ ਮੀਣਾਐਰਮਸੀਦੀਆ
 ਭਾਵਣੀਕੁੜੀਜੋਮਾਗਹੋਇਸਿਖਬਰਤੁਕਰੇਅੰ
 ਤਕਰੇਗਾਖੁਆਗ॥ ੪॥ ਵਹਗੁਰੂਕੇਮੰਤ੍ਰਬਿਨਅ
 ਊਰਜਪੈਜੋਜਾਪਾ। ਸੋਸਾਕਤਸਿਖਮੂਲਨਹੀਬਾਚਤ

ਸ੍ਰੀਮੁਖਦਾਕਾ॥ **ਪ॥** ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮਾਨੈ ਨਹੀ ਕਰੈ ਨਾ ਸਿਖ ੧੮੬
 ਕੀਸੇਵਾ ਸੇਬੀਰ ਜਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਪਛਾਨੇ ਭੇਦਾ॥ **੬॥ ਚੋਪ**
੨॥ ਹੁਕਮ ਦੇਖ ਕਾਰਨ ਹੀ ਗਾਖੇ ਗੋਲ ਕੋਗੋ ਪੀਮਿ ਥਿ
 ਮਲੇਛ
 ਮਾਮੁਖਿ ਭਾਖੇ ਕਾਰ ਭੇਦਿ ਸੁਖ ਮਨ ਤਚੁ ਗਵੈ॥ ਮੇ
 ਸਾ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਨਹੀ ਭਾਵੈ॥ ਟੂਟਿ ਪਰਿਓਮਾਇਆ ਕੀ
 ਫਾਸੀ॥ ਕ੍ਰਮ ਤਿਛਿ ਰੈਲਾਖ ਚੈਰਾਸੀ॥ ਸੇਬੀਰ ਜਮ
 ਲੇਛ ਕੇ ਜਾਣਾ॥ ਸੁਟਿ ਭਾਸੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਸੁਜਾਣਾ॥ **੭॥**
ਦੋਹਰਾ ਗੁਰੂ ਪਾਲ ਸਾ ਆਦਿ ਲੇਖੈ ਰੁਜੁ ਥਾਪੇ ਜਗੁ

ਮੋਹਿ ਸੋਸਾਕ ਤਿਨ ਰਕੀਸ ਦਾਇਨ ਸਿਉ ਕਰੇ ਜੋਧੋਹ
 ॥੮॥ ਸੁਹੇਅੰਬਰ ਪਾਹਿਰ ਕੈ ਮੁਖ ਨ ਸੈਨ ਸਵਾਗਾ ਲਾਹੈ
 ਤਾੜਨਾ ਸੀਸ ਪਰ ਸੁਟੀ ਅਹਿਨ ਰਕ ਅੰਧਾਰਿ ॥੯॥
 ਬਿਨਾਂ ਜਪ ਜਪ ਜੀਪੜੈ ਜੋ ਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੋ ਬਿਸਟਾਕੁ
 ਮੋਹਿ ਗਿਜਨ ਮਗਵਾਵੈ ਬਾਦਿ ॥੧੦॥ ਚੌਪਈ ॥ ਪਤ
 ਕਾਲਗੁ ਨ ਗੀਤ ਨ ਗਾਵੈ ॥ ਰਹਿਤਾ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੁਪਾ
 ਵੈ ॥ ਬਾਹਰਿ ਮੁਖੀ ਸਿਖ ਤਿਹ ਜਨੋ ॥ ਸਭਿ ਵਰਤਣ ਤਿਸ
 ਮਿਥਿਅ ਮਾਨੋ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਭ੍ਰਮਤਾ ਫਿਰੈ ॥ ਬਾਰਬ

145 ਰਿਜਗਜਨਮੇਮਰੈ ਗੁਰੂਬਚਨਸੇਤੁਟਾਜਾਇ॥ ਦਰਗਹ ੧੮੭
ਤਾਕੋਮਿਲੈਸਜਾਇ॥ ੧੧॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਅਕਾਲਪੁਰਖਕੋ
ਛੇਰਿਕੋਜਪੈਦੇਵਕੋਈਅੰਗ॥ ਜਨਮਜਨਮਭਰਮਤਾਛੇ
ਰੈਲਹੇਨਸੁਖਕੀਠੈਗ॥ ੧੨॥ ਪਾਹਨਕੀਪੁਜਾਕਰੈਸਿ
ਖਬਿਨੁਨਿਵਾਏਸੀਸੁ॥ ਸੇਸਾਕਤਿਨਿਗੁਰਾਸਦਾਮਾਰਿ
ਆਸੀਜਗਦੀਸ॥ ੧੩॥ ਕਰੀਥਪਨਾਬੀਸਕੀਮੋਹਿਅ॥
ਪਨੇਹਾਥਿ॥ ਤਿਸਕੀਸਮਸਾਰਿਜੋਕਰੈਜਰਜਾਏਕੁਲਸ॥
ਥਿ॥ ੧੪॥ ਗੁਰੂਨਨਕਗੁਰੂਅੰਗਦਬੀਸਾ॥ ਗੁਰਅਮਰ
ਦਾਸਤੀਨੋਕੀਅੰਜਾ॥ ਹੁਕਮਦਨਲਿਖਜਾਕਉਦੀਅ॥

॥ ਤਾਹਿ ਕੁਲਿ ਮਧਿ ਨਿਵਾਸੁ ਮੋਹਿ ਕੀਆ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਦੇਖ
 ਦੁਰੇ ਸਿਖ ਕੋਈ ॥ ਤਾ ਕੀ ਮੁਕਤਿ ਮੂਲਿ ਨਹੀ ਹੋਈ ॥ ਜੇ
 ਥਾਪੇ ਤਿਨ ਕੀ ਕਰੇ ਪੂਜਾ ॥ ਮਾਨਿ ਦੇਵ ਭੂਮਕਾ ਦੇਵ
 ਜਾ ॥ ੧੬ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਾਰ ਭੋਟਿ ਸੁਖ ਮਨ ਤਿ ਕਰਿ ਜੋ
 ਸਿਖ ਚਿਤ ਭੁਰਿ ਮਾਇ ॥ ਸੇ ਪਾਪੀ ਸਾਕਤ ਸਦਾ ਬਿਕ
 ਰਿ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥ ੧੭ ॥ ਕੁਵੀ ਮਾਗ ਮੀਦ ਕਾ ਮੀ
 ਏ ਕਾ ਪਰਸਾਦਾ ॥ ਜਏ ਜੋ ਇਨ ਕੇ ਹਾਥ ਕਾ ਜਨ ਮੁਗਦ
 ਵੈ ਬਾਇ ॥ ੧੮ ॥ ਛੋਡਿ ਸਿਖ ਨ ਕੇ ਚਰਨ ਕੇ ਮਿਲੇ
 ਪੰਥ ਜੋ ਹੋਗਾ ॥ ਮੇਥੇ ਥੇ ਦੁਖ ਲਹੇ ਗੁਰ ਸਿਖ ਨ ਕਾ ਚੇ

ਗ) ੧੯) ਚੋਪਈ ਮਤੀਗੋਰਦੇਵਲਜੋਮਨੋਪ ੧੮੮
 ਰਪੀਥਨਕੋਊਚਬਖਨੋ ਸੋਸਾਕਤਿਸਿਖਗੁਰੂਕਾਨ
 ਹੀਠਾਸਪਰਿਓਜਮਕੀਕਰਮਾਹੀ ਏਪੀਦੇਖਿਨਿ
 ਵਾਵੈਸੀਸਾ ਸੋਸਿਖਨਰਕੀਬਿਸਵੈਬੀਸਾ ਅਕ
 ਲਪੁਰਖਕੀਸੇਵਾਕਰੈ ਸੋਸਿਖਸਗਲਬੀਸਲੇ
 ਤਰੈ) ੨੦) ਦੋਹਰਾ ਗੁਰੂਪਾਲਜਾਨੀਘੋਪੁਤਖ
 ਗੁਰੂਕੀਦੋਹਾ ਜੋਸਿਖਮੋਮਿਲਬੇਚਹੇਖੋਜਇਨੋਮੋ
 ਲੇਹਿ) ੨੧) ਕਾਨਕਦੇਅਰੁਤੁਰਕਕਾਕਰੇਨਾਂਮੁਲਦਿ
 ਸਾਹਾ ਜੋਸਿਖਸੋਸਿਖਹਿਤਨਕਰੋਸੋਨਰਨਰਕੇਜਾ

ਇ॥ ੨੨॥ ਸਤਿਗੁਰਕੀਥਾਈ ਬਿਨਰਸਨਾਜਪੈਜੋ
 ਹੋਰਾ ਸੋਮਾਰਿਆਜਗਦੀਸਕਾਪਰੇਨਰਕਅੰਧ
 ਗ॥ ੨੩॥ ਚੈਪਈ॥ ਛੇਦਰਸਨਕੀਜੋਮਤਿਧਾਰੋ॥
 ਕੁਲਸਮੁਹਲੇਨਰਕਸਿਧਾਰੋ॥ ਬਾਹੁਗੁਰੂਸਿਖ
 ਨਕੀਸੇਵਾ॥ ਮਿਥਿਆਮਨੋਸੁਰਨਰਦੇਵਾ॥ ਅਕ
 ਲਪਰਖਕੀਮੁਰਤਿਏਹਾ॥ ਪ੍ਰਗਟਿਅਕਾਲਖਾਲ
 ਸਾਵੇਹਾ॥ ਅਮਰਚਕਮਿਥਿਆਨਹੀਭਾਖੀ॥ ਗੁਰੂਨ
 ਨਕਗੁਰੂਅੰਗਦਸਾਖੀ॥ ੨੪॥ ਚੈਪਈ॥ ਲੈਣਾਦੇ
 ਟਾਖਾਲਸੇਅੰਰਸੇਵਸਭਿਝੁਠਾ॥ ਅੰਰਦੇਵਇਉਮਾਨਿ

149 ਯੇਜਿਉਥਾਭੂਕੀਮੂਠਾ॥੨੬॥ਅਕਾਲਪੁਰਖਕੋਥ ੧੮੯
ਚਨਸਿਉਪ੍ਰਗਟਿਚਲਾਇਓਪੀਥਾਸਭਾਸਿਖਨਕੋ
ਬਚਨਾਇਹਗੁਰੂਮਾਨੀਯੋਰੀਥਾ॥੨੭॥ਥਾਪਿਚਲਿ
ਰਜੋਜਗਤਮੇਤਿਨੈਨਿਦਾਵੇਮਾਥਾਵਾਹਿਗੁਰੂਕੇਭ
ਜਨਬਿਨੁਮਿਥਿਆਸਾਗੀਗਾਥਾ॥੨੮॥ਚੋਪਈ
ਸਿਖਕੋਸਿਖਜੋਅੰਬਰਿਦੀਨਾਕੋਟਿਅਸਮੇਧਜ
ਗਫਲਲੀਨਾਜੋਗੁਰਕੀਬਾਣੀਸਿਖਲਾਵੈਜੀ
ਵਨਮੁਕਤਿਪਦਾਰਥਪਾਵੈਕਰਿਪ੍ਰਸਾਦਿਸਿਖਨ
ਮੁਖਿਪਾਵੈਤਿਸੁਸਿਖਪੁਰਗੁਰਵਾਰਨੇਜਾਵੈ॥

੨੮॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਸਿਮਤ ਸਤਾਰਾ ਸੈਭੁ ਏਥਾ ਹਠਿ ਬਰਖ
 ਨਿਹਾਰਿ॥ ਮਾਘ ਵਦੀ ਥਿਤ ਪੰਚਮੀ ਵੀਰ ਦਾਰੁ ਸੁਭਵਾ
 ਗ॥ ੨੯॥ ਰਹਿਰਾਸ ਸਮੇ ਸਿਖ ਹੁਕਮ ਸੇ ਪੜ੍ਹੇ ਪ੍ਰੀਤ
 ਸਤ ਭਾਇ॥ ਸਹੇ ਸੁਥਾਰ ਗਸਨਾਰੈ ਪ੍ਰਗਟ ਮਿਲੈ ਮੁ
 ਹਿ ਮਾਇ॥ ੩੦॥ ਚੌਪਈ॥ ਬਚਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗਾਖਹਿ
 ਸਿਖ ਸੇਈ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਬ
 ਚਨ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੂਰਤਿ॥ ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਦਰੁ ਸਾਰੇ ਪੁਰ
 ਤਿ॥ ਰਹਿਣੀ ਰਹੇ ਸੇਈ ਸਿਖ ਮੇਰਾ॥ ਓਹੁ ਸਾਹਿਬ ਮੇ
 ਉਸਕਾ ਚੇਰਾ॥ ੩੧॥ ਰਹਿਤ ਨਾਮਾ ਸਪੁਰਨੀ॥

151 ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਿਹਰਠੀਗੋਪੀਚੰਦਜੀਕੀ ॥ ੧੬੦
ਅਲਛਆਇਗੋਪੀਚੰਦਨਾਵਣਲਗਾਮਾਤਾਦੇਖਮਹ
ਲਾਂਦੋਵਿਚਰੇਈ ॥ ਛੁਡਗਏਨੀਸੀਸਮਹਲਗਾਜੇਜਾਂਦੀ
ਦਾਰਨਾਂਲੈਗੀਆਂਨਾਥਕੋਈ ॥ ਜੇਹਰੇਗਜਾਤਿਆਗਕੋਹੋ
ਨਜੋਗੀਓਨਾਂਮਿਲੇਦਰਗਾਹਦੋਵਿਚਢੋਈ ॥ ਗੀਗਾਰਾਂ
ਮਪੁਕਾਰਦੀਮੇਠਾਂਵੰਤੀਜੇਹਰੀਭਾਂਵਦੀਹੈਕਰੀਗਲਸੇ
ਈ ॥ ੧ ॥ ਬੋਬੋਲੀਆਈਗੋਪੀਚੰਦਰਾਜਸਚੁਆਖਆ
ਤਾਮਨਕੀਆਈ ॥ ਜੋਗੀਹੋਵਹਾਂਤੇਕੁੰਦੇਸਦਹਾਂਈਨਹੀ
ਲੇਟਹਾਂਲੇਫਤੇਕਰਤੁਥਾਈ ॥ ਮੇਤਾਂਰਜਕੋਰਾਜਨਾਂ

ਮੂਲਕੀਤਾ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਰਾਂਹੀਆਂ ਸੁਧਕਾਈ ਚੀਗਾਰਾਂ
 ਮਥਾਂ ਰਾਂਵਰੇਰਾ ਜਕਰ ਕੇ ਫੇਰ ਹੋਵਾਂਗਾ ਜੋਗੀ ਤੂੰ ਸੁਣਿਆ
 ਈ॥੨॥ ਤੇ ਤਖਤ ਤੇ ਬਹ ਦਾਸੀ ਪਿਤਾ ਤੇਰਾ ਜੇਹੜਾ ਕਰਦਾ
 ਸੀਰਾ ਜਤੇ ਕੋਗ ਪੁਤਾ ਅਥੇ ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਅਤਰਫੁ ਲੇਲ ਚੰਬਾ
 ਅੰਤ ਹੋਇਆ ਈ ਕਾਲ ਦੀ ਚੋਗ ਪੁਤਾ ਜੇਹੜੇ ਚਾਜਾ ਤਿਆ
 ਗਕੋ ਹੋਨ ਜੋਗੀ ਓਨਾਂ ਦੇਹੀ ਨਾਲ ਗਦਾਰੋਗ ਪੁਤਾ ਚੀਗਾਰਾਂ
 ਰਾਂ ਮੁਕਾਰ ਦੀ ਮੇਹਾਂ ਵੰਤੀ ਛਡ ਰਾਜਾ ਨੀ ਸੀ ਗਲੇ ਜੋਗ ਪੁ
 ਤਾ॥੩॥ ਸੇਸੁ ਹੀ ਮਾਤਾ ਤੂੰ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਦੇ ਨੀ ਤੇ ਨੂੰ ਜੋਗ ਦੀ ਗਲ
 ਸੁਣਾਂ ਵਸਾਂ ਮੇਰੀ ਸੀ ਕੀ ਨੀ ਮੇਰੀ ਸੁਚਕੇ ਪਾਏ ਮੇਰੀ ਕੀ ਕੁਕ ੧੯

153 ਠ ਦੀਆਂ ਮੁੰਦਾਂ ਪਾਵਸੀ ਮੈਂ ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਹੀ ਨੂੰ ਅਤਰ ਅੰਬੀਰ ਮਾਲਿ ੧੮੯
ਆਕੀਕੁ ਅੰਗ ਬਿਕੂਤ ਲਗਾ ਵਸੀ ਮੈਂ ॥ ਗੀਗਾਂਗਾਂ ਮਥਾਂਗਾਂ ਵਰੇਰਾਜ
ਕਰਕੇ ਕਹੇ ਮਾਤਾ ਦੇ ਜੋਗ ਕਮਾ ਵਸੀ ਮੈਂ ॥੪॥ ਜੀਮ ਜੀਮ ਓਤੇਰੀ
ਓਰਾ ਜਓਤੇ ਸਦਾ ਰਾਜ ਤੇ ਜੋਗ ਨਾਂ ਰੰਗ ਪੁਤਾ ॥ ਸਦਾ ਤਖਤ ਨਾਂ
ਵਖਤ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਬਸੀ ਸਦਾ ਫੀਲ ਨਾਲ ਤੁਰੰਗ ਪੁਤਾ ॥
ਸਦਾ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਸੰਗ ਨਾ ਹੀ ਸਦਾ ਗਾਂਵੀ ਆਂ ਨਾਲ ਨਸੰਗ ਪੁ
ਤਾ ॥ ਗੀਗਾਂਗਾਂ ਮਥ ਕਾਰ ਦੀ ਮੈਂ ਵਾਂਵੀ ਤੀ ਛਰਾ ਸਲੋ ਜੋਗਾ ਨੀ
ਸੰਗ ਪੁਤਾ ॥੫॥ ਹੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਰਾਜੇ ਤਖਤ ਓਤੇ ਤਖਤ ਦੇਖ
ਰਾਜਾ ਦਲ ਗੀਰ ਹੋਇਆ ॥ ਓਂ ਦੀ ਘੋੜਾ ਦਿਲੀਲਾਂ ਦੇਵੀ ਰਾਪ

ਆਕੋਲੋਵੇਖਵਜੀਰਦਲਗੀਰਹੋਇਆ ਕਹਦਾਵੇਖਵਜੀਰਤ੍ਰੀ
 ਲੇਖਮੇਰਾਰਜਛਡਕੇਮੈਫਕੀਰਹੋਇਆ ਗੀਗਾਰਾਂਮਮਹਲਾਂ
 ਨੂਵੇਖਰਾਜਾਗਲਕੁੰਰਮਾਂਰਾਂਕੀਆਂਲਗਰੋਇਆ ॥੬॥ ਖੋਖੋ
 ਫਨਾਰਖਤ੍ਰੀਦਿਲਓਤੇਓਠਕਾਲਨ੍ਹੇਬਾਗਨੂਸਾਹਪੁਤਾ ਠੇਰੇਕਾ
 ਲਨ੍ਹੇਬਾਗਦਿਚਨਾਥਆਏਬੈਠੇਸੋਹਣੀਆਂਧ੍ਰੀਣੀਆਂਲਾਇ
 ਪੁਤਾ ਅਖੋਹੋਲਾਂਵਾਂਗਲਾਂਕਚੇਥਥਣੀਆਓਇਅਗੇਸਿਧਾਂ
 ਦੇਹਲਕੀਆਇਪੁਤਾ ਗੀਗਾਰਾਂਮਜਾਂਮਿਲਗਾਗੁਰੂਪੁਰਾਚਰਨ
 ਪਕੜਕੇਸੀਸਾਨਿਵਾਇਪੁਤਾ ॥੭॥ ਦਾਲਾਦਿਲਲਗੀਗੋਪੀਚੰ
 ਦਰਾਜੇਗੁਸਾਖਾਇਕੇਬਾਗਨੂਓਠਧਾਇਆ ਅਗੇਆਵਦਾ

155 ਭੋਰ ਆਰਾ ਕੀ ਆਂ ਤੇ ਅੰਜ ਦੇਖ ਅਕਲ ਨਾ ਬਾਗ ਆਇਆ ੧੮੨

ਹਥ ਜੋੜ ਪ੍ਰਦਖਣਾਂ ਤਿਨ ਕਰ ਕੇ ਚਰਨ ਪਕੜ ਕੇ ਸੀਸ ਨੁ ਜਾਨਿ

ਵਾਇਆ ਗੀਗਾਰਾਂ ਮਕਹ ਦਾ ਮੇਰੂ ਕਰ ਜੋਰੀ ਮੇਤਾਂ ਜਗਤ ਜੰ

ਜਾਲ ਸਕੁਤਿ ਆਗ ਆਇਆ ੮) ਜਾਲ ਜੰ ਜਾਲ ਜਹਾਂ ਨਵਾ

ਲੇਨ ਹੀ ਛਰੇ ਸਮਝ ਨਿਦਾਨ ਬਾਲੇ। ਏਥੇ ਤਕੀ ਦੇ ਨਹੀਂ ਤੁਲਾ

ਈਆਂ ਵੇਦੇ ਏਥੇ ਸਥਰ ਹੋ ਜੀਮੀ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਲੇ। ਏਥੇ ਮੰਗ ਕੇ

ਟੁਕੜਾ ਖਾਵਣਾ ਈ ਪਰ ਬੈਠ ਕੇ ਖਾਹ ਪਕਵਾਂ ਨ ਬਾਲੇ। ਗੀਗਾ

ਰਾਂ ਮਤੂੰ ਬੈਠ ਜਾਤ ਖਤ ਉਤੇ ਤੇ ਨੂਟ ਸਿਆਕਿ ਨ ਗਿਆ ਨ ਬ

ਲੇ। ੯) ਰੇਰਖ ਨਾਰਖ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਮੇਰੂ ਲਗਾਈ ਗੀਆਂ ਨਦਾ ਤੀਰ

ਭਾਰਾ ਲਾਹਿਸੁ ਦੀਆਂ ਕੁੜਤੀਆਂ ਪੀਨਖਾਫਾਂ ਤੇ ਕੁਸ਼ਾਦੀਆਂ
 ਗਾਂਠਿ ਬਾਸਸਾਰਾ ਚੀਰ ਲਾਹਿਕੇ ਸਰਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਕੁਲ
 ਚੀਟੁ ਕੇ ਪਈ ਅਕਾਸਤਾਰਾ ਰੀਗਾਰਾਂ ਮਗੋ ਪੀਚੰਦ ਹੋਇਆ
 ਜੋਗੀ ਪਾਇਆ ਸਿਧਾਂਦਾ ਵੇਚ ਕਹਾਇ ਨਾਰਾ ॥ ੧੦ ॥ ਜੇ ਜਰਾ
 ਨ ਜੋਗੀਆਂ ਫੁਲ ਕੀਤੀ ਗੋਪੀਚੰਦ ਨੂਪਾਸ ਬਹਾਇ ਓਨੇ ਪ
 ਹਲੇ ਦਸ ਕੇ ਜੋਗ ਦੀ ਗੀਤ ਸਾਰੀ ਫੇਰ ਨਾਲਾ ਗੀਆ ਨ ਦੇਣਾ ਲਿਓ
 ਨੇ ਕਾਠ ਨ ਜੋਗ ਹੋ ਕੋਰਵਾਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦਾ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਵੰਤੀ ਪਰ
 ਗਾਲਿਓਨੇ ਰੀਗਾਰਾਂ ਮਗੋ ਪੀਚੰਦ ਮੁੰਨ ਕੇ ਜੀਰੇ ਭਭੇ ਭਕਰਤ
 ਰਤ ਬਹਾਇ ਓਨੇ ॥ ੧੧ ॥ ਸੀਨ ਜੋਗ ਵਾਂਗੀ ਵਟਾਇ ਬੈਠਾ ਗਲ

157 ਕਾਲੀਆਂ ਸੇਲੀਆਂ ਪਾਇਲੋਕੋ ਕੰਨੀ ਮੂੰਹਾਂ ਵਤੀ ਦੇ ਚੰਦਵਾਂ १੮੩
ਗੁਥੈਠਾ ਵੇਖ ਸਮਾਧ ਲਗਾਇਲੋਕੋ ਸਿਰਈ ਡੰਡੀ ਚੰਦਪਵਾ
ਰਸੋਹ ਬੈਠਾ ਅੰਗਾ ਬਿਭੂਤ ਰਮਾਇਲੋਕੋ ਗੰਗਾ ਰਾਂਮ ਗੋਪੀ ਚੰ
ਦਹੋਇਆ ਜੋਗੀ ਪਈ ਸਹਰ ਦੇਵੇ ਚਕਰਾਇਲੋਕੋ १੮੪
ਸੀਨ ਉਦਗਾਂ ਨਾਗੀਆਂ ਸੋਹਣੀਆਂ ਨੀਸ ਫੁਰੇ ਦੀਆਂ ਤੇ ਕੁਰ
ਲਾਂ ਦੀਆਂ ਨੀਆਂ ਇਕ ਨਾਂ ਪਟਕੇ ਜੁਲਫਾਂ ਹਥ ਲਈਆਂ ਇਕ
ਪਕੜ ਕਟਾਰੀਆਂ ਖਾਂਦੀਆਂ ਨੀਆਂ ਇਕ ਆਖ ਦੀਆਂ ਚਲ
ਸਾਂ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਇਕ ਪਤ ਜਟੀ ਗਲ ਲਾਂਦੀਆਂ ਨੀਆਂ ਗੰਗਾ
ਰਾਂਮ ਨਾ ਵੇਖਦਾ ਪਟ ਅਖੀ ਪਈਆਂ ਭੁੰਝਾਵਾਂ ਗੁਰੁ ਲਾਂਦੀ

ਆਂ ਨੀ ॥ ੧੩ ॥ ਸੁਵਾਦਸਬਰਪਵੇਕਹਦੀਕੀਸਨਾਂਵੀਤੀਕੇਹੀ
 ਕੀਤੀਆਜੋਗੀਆਨਾਲਮੇਰੇ ॥ ਵਜਨਤੂਤੀਆਂਨੋਬਤਾਂਰੰਗਲ
 ਏਆਜਦੋਛਕ੍ਰਾਂਸੇਜੈਵਲੇਬੀਨਸੇਹਰੇ ॥ ਚੰਦਸੂਚਜਉਗਾਹ
 ਓਸਵੇਲਕੇਦੋਦਿਤੇਮਾਪਿਆਂਧਰਮਦੇਚਾਰਫੇਰੇ ॥ ਗੀਗਾਰੰ
 ਮਜਾਂਰਾਜੇਨੂਮੋਕ੍ਰਦੇਹੋਜੇਬੇਚਲੇਗਾਚਲੂਗੀਨਾਲਤੇਰੇ ॥ ੧

੪ ॥ ਸੁਵਾਦਜੋਰਦੇਨਾਲਨਹੋਨਜੋਗੀਹੁਵਦੇਖਗਲਾਂਕਿਥੇਸਿਖੀ
 ਆਂ ਨੀ ॥ ਕਿਥੇਗਏਨੀਵਠਵਠੇਰੇਤੇਰੇਕਿਥੇਗਏਜੀਨਾਂਲਾਂਵਾਂ
 ਦਿਤੀਆਂਨੀ ॥ ਰਾਜਛਡਕੇਭਰਥਰੀਜੋਗਲੀਤਾਮਲੇਅੰਗ
 ਬਿਛੂਤਤੇਮਿਦੀਆਂਨੀ ॥ ਗੀਗਾਰਾਂਅਲਿਖੇਲੇਖਕੌਹਮੇਟੇਜੇ

159 ਹਰੀਆਂ ਪੁਰਦਰਗਾਹ ਦੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਨੀ 194। ਤੇ ਇ ੧੮੪
ਤੇ ਬਾਪੁ ਕਰਦੀ ਮੇਵਾਂ ਵੰਤੀ ਕੋਰੁ ਚਲਾ ਸੀ ਦੇ ਪੁਤਾ ਨਾਲ ਭੇਰੇ ਰੇ
ਵਨਾ ਵਿਚ ਤਬੇ ਲਿਆਂ ਫੀਲ ਘੋੜੇ ਰੇ ਦੇ ਦੇਖ ਪਜਾ ਦੇ ਸਵਾਸ ਤੇ
ਰੇ। ਰੇ ਵਨ ਰੰਗ ਮਹਲਾਂ ਵਿਚ ਗੰਨੀਆਂ ਵੇਰੇ ਵੇ ਮੇਵਾਂ ਵੰਤੀ ਖਜੀ
ਪਾਸ ਤੇ ਦੇ। ਗੰਗਾਰਾਂ ਮਜੀ ਵਾਂ ਜੇ ਚਗਾ ਦੇ ਸਨਾ ਹੋ ਨਹੀ ਜਾਂ
ਨਾ ਅਕਾਸ ਨੂ ਸਾਸ ਮੇਰੇ 19੬। ਜੇ ਇ ਜੇ ਗੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਠ
ਤੁਰਿਆ ਹੁਥ ਜੇ ਕੁਕਰ ਦਾ ਪਰ ਜਾਹ ਮਾਈ। ਚਾਜ ਛਡ ਕੇ
ਮੇਫਕੀ ਰਹੇ ਇਆਲਾ ਹਿਅ ਤਰਾ ਮੰਬੀ ਗਬੂ ਤਲਾਈ।
ਜੇ ਹਨ੍ਹਾ ਬੋਲਿਆ ਬੋਲ ਤੂ ਬਖਸ ਮੇਨੂ ਰਹਿਆ ਜੀਵਦਾ ਮ

ਲਾਂਗਾ ਫੇਰ ਮਾਈ ਗੀ ਗਾਰਾਂ ਮਥਹ ਦਾ ਵਿਚ ਮਜਲਸਾਂ ਦੇ ਓਨੂ
 ਰਾਤ ਓਜਾ ਨੂ ਦੋ ਵੇਚ ਆਈ। ੧੧॥ ਲੇਨ ਆਇ ਹੈ ਵਾਲ ਤੂੰ ਦੇ
 ਖਮਾਤਾ ਉਠ ਤੁਰਿਆਈ ਜੋ ਗੀਆਂ ਨਾਲ ਤਾਂਈ ਕੋ ਹੁਕ ਰੇਗਾ
 ਬੈਠ ਅਦਾਂਲ ਤਾਂ ਦੇ ਕੋ ਹੁਕ ਰੇਗਾ ਚੰਨ ਵ ਦੀ ਚੋ ਕੀ ਨਾਈ ਕੋ
 ਹੁਕ ਰੇਗਾ ਆਇ ਕੇ ਦੇ ਖਮਾਤ ਕੋ ਹੁਕ ਰੇਗਾ ਮਜਲਸਾਂ ਵਿਚ ਜਾ
 ਈ ਗੀ ਗਾਰਾਂ ਮਨਾ ਵੇਲ ਨਾ ਹਥ ਆਵੇ ਜਦੋ ਮਾਤਾ ਨੇ ਪੁਤ ਨੂ ਬੋ
 ਲੀ ਲਾਈ। ੧੨॥ ਗੋਨ ਗੁਜਰ ਗਏ ਵਰੇ ਦੇ ਖਬਾਂ ਗਾਂ ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਦੀ
 ਹਲਕੀ ਮਾਵਸਾਂ ਮੇ। ਕੋਈ ਵਖ ਤਸਿਰ ਕੀ ਮਨਾ ਇਕ ਕੀ ਤਾਭ
 ਰਮੁੰ ਠੀ ਆਂ ਧੁੰ ਵੀ ਆਂ ਪਾਵਸਾਂ ਮੇ। ਲੈ ਕੇ ਆ ਗੀ ਆਮਾ ਪਦੇ

ਗੁਰੂ ਦੀ ਜੀਵਾਂਗਕਾਸਟਾਂਸਹਰਨੂਪਾਵਸਾਂਮੇ ਰੀਗਾਰੰਮ ੧੮੫
ਆਇਆਥਾਗਆਪਹੁੰਨਓਥੇਅੰਗਾਬਿਭੂਤਲਗਾਵਸਾਂਮੇ

੧੮੬। ਫੇਫੇਰਹੀਮਹਲਾਂਦੇਦਿਚਆਇਆਬੁਹਾਵੇਖਕੇ

ਅਲਖਜਾਜਗਾਈ। ਬੋਲੀਜਦੋਪਛਹੀਸੀਕਿਸਨਾਂਵੰਤੀ
ਬਾਲਮੋਤੀਆਂਦਾਂਓਹਤਾਂਭਰਲਿਆਈ। ਬਾਜ਼ੂਬੰਦਸੁਨੇ

ਹਰੀਹਥਚੂੜਾਹੀਰੇਚੂੜੀਆਜੜੀਹੋਸਬਜਬਾਂਈ। ਰੀਗਾ
ਰਾਂਮਚਮਕੇਮਥਾਚੰਦਵਾਂਗੁਓਹੁਟੀਸੁਰਤਾਅਪਰਾਮਪਾ

ਰਸਾਂਈ। ੨੦। ਕਾਫਕੀਮਨਾਹੀਸਾਨੂੰਹੀਰਾਪੰਨਾਂਸਾਂਨੂਹਰ
ਕੁਛਕਿਖਿਆਪਾਇਆਈ। ਇਨਾਂਮੋਤੀਆਂਨਾਲੇਜੁਆ

162 ਰਚੰਗੀ। ਜਿਸ ਖਾਧੀ ਆਸਰੀਰ ਨੂ ਸੁਧ ਆਈ।। ਜਿਸ ਦੇ ਖਾਂਧੀ
 ਆਰੋਥ ਨੂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਜਿਸ ਦੇ ਖਾਧੀ ਆਨਾ ਬਦੀ ਕੁਖ ਜਾਈ
 ਗੀਗਾਰਾਂ ਮਛਕੀ ਰਨੁ ਖੇਰ ਪਾਵੇ ਨਹੀ ਦੇਹ ਮਥਾ ਬਠਾਂ ਉਠ ਜਾ
 ਈ। 29। ਕਾਫ ਕੰਬਕੇ ਆਖ ਦੀ ਕਿਸ ਨਾਵੈ ਤੀ ਤੂੰ ਤਾਂ ਗਾਜਾ
 ਮੇਰੇ ਮੇਤਾਂ ਗਾਂਹੀ ਆਂਈ। ਤੇਰੀ ਦੇਸ ਜਬਾਂ ਨਨੂ ਪਉ ਨ ਕੀਜੇ ਜੇ
 ਹੜਾ ਗਾਂਹੀ ਆਂਨੂ ਆਖ ਦਾਵੇਖ ਮਾਈ। ਓਹੁ ਵੇਲਾ ਜਾ ਤੇ ਨੂਹੁ
 ਯਾਦ ਨਾਹੀ ਜਦੋ ਸੇਹਰੇ ਬੰਨ ਕੇ ਜਾਵਿਆਹੀ। ਗੀਗਾਰਾਂ ਮਥਦ
 ਲਾ ਅਗੇਰ ਬਲੈ ਸੀ ਜਦੋ ਬਰੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਆਪ ਲਾਈ। 22।
 ਲਾਂ ਮਲਖ ਹੀਲੋ ਕਸੇ ਆਇ ਮਿਲ ਦੇ ਤਦੋ ਵੇਖ ਗਾਂਹੀ ਜਦੋ

163 ਰਾਜਸਾਂਈ ਰਾਜਛਠਕੇਵੇਖਫਕੀਰਹੋਇਆਲਾਹਿਅ ੧੮੬
ਤਰਅੰਬੀਗਬੰਛੂਤਲਾਈ ਛਠੇਲਖਕਰੋਰੀਤੇਮਹਲਸਾ
ਰੇਛਠਰਾਣੀਆਂਆਖਦਾਵੇਖਮਾਈ ਰੀਗਾਰਾਂਮਜੰਜ
ਲਾਤਿਆਗਸਭੇਸਚੇਰੰਬਦੇਨਾਲਹੋਪੀਤਲਾਈ ੨੩ ਅੰ
ਮਿਉਤਮਹਲਾਂਦੇਵਿਚਅਈਰਾਂਣੀਆਂਵੇਖਤੂੰਕੀਜਾਂਦੀ
ਠਾਰਕੋਲੋਂਇਕਨਾਪਕੜਕਦਾਰੀਆਂਪੇਟਪਾਵੇਇਕਠਿਰੀ
ਅੰਨੀਵਾਰਵਾਰਕੋਲੋਂਸਿਟਲਛਿਨੀਆਂਜੁਲਫਾਨਗ
ਕਾਲੇਲਹੂਛਿਨੀਆਂਗਮਿੰਗਾਰਕੋਲੋਂ ਰੀਗਾਰਾਂਮਪੁਕਾ
ਰਦੀਆਗਾਇਰਾਜਾਛਠਚਾਲਿਓਦੇਸਸੀਸਾਰਕੋਲੋਂ

॥ २४ ॥ ਨਿਨ ਨਾਸਹੋਇਆ ਤੇਰੇ ਨਗਰ ਦਾ ਵੇਤੇਰਾ ਸਹਰ ਹੋਇਆ
 ਕੁਨਿਆਇ ਰਾਜਾ ਸਿਧਾਂ ਰਾਜ ਤੇ ਫਾਗ ਦੀ ਵਾਂਗੁ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਰਾਇ
 ਸਦਾ ਨਾਹਿ ਸੁਹਾਇ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਖਾਲੀ ਨੀ ਬੀਗੁਲੇ ਮਹਲਾਸਾ
 ਰੇ ਕਉਣ ਸਵੇਗਾ ਪਲੋਘਾ ਵੇਛਾਇ ਰਾਜਾ ਰੀਗਾਰਾਂ ਮਬਰ
 ਤਖਤ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰੀਏ ਪਰਜਾ ਅਪਣੀ ਸੁਖ ਦੁਸਾਇ ਰਾਜਾ ॥ ੨ ॥
 ॥ ੫ ॥ ਵਾਉ ਵੇਖ ਕੇ ਮਾਤਾ ਨੇ ਪੁਤਰਾਂ ਦੀ ਕਹਿਆ ਜੋਗੀਆਂ ਨਲ
 ਨਾਜਾਇ ਪੁਤਾ ਜੋਗੀ ਪਾਠ ਕੇ ਕੰਨ ਚਾਇ ਪਾਂਦ ਨ ਮੁੰਦਾਂ ਅ
 ਤੇ ਜਗਤ ਤੇ ਕਰਨ ਅਦਾਇ ਪੁਤਾ ਪਰ ਬੈਠ ਕੇ ਚਿਤ ਕਰਹੇ
 ਮਜੀਨੁ ਅਤੇ ਅੰਗਾ ਬਿਭੂਤ ਨਾਲਾਇ ਪੁਤਾ ਰੀਗਾਰਾਂ ਮਏ

CC-0 Panjab University Chandigarh. An eGangotri-Vaidika Bharata Initiative

ਰੀਪਕੜਕੇਦਰਦਫਿਗਕਵਾਲੀਕੰਨਪਾੜਕੀਤੇਗੁਰੂਨਾਲਮੇਰੇ
 ਰੀਗਾਰਾਂਮਜਦੋਕੰਨੀਪਾਈਆਂਮੁੰਦਾਂਕਟੇਗਏਨੀਸਰਬਜੰਜਾ
 ਲਮੇਰੇ॥੨੮॥ਅਲਫਅਲਖਜਗਾਇਕੇਉਠਦੁਰਿਆਰਾਂ
 ਵੀਆਂਵੇਖਮਹਲਾਂਦੋਵੇਚਗਈਆਂ॥ਇਕਨਾਂਹਾਰਦਿਗਾਰ
 ਉਤਾਰਸੁਟੇਇਕਨਾਪਟਕੇਜੁਲਫਾਂਹਥਲਈਆਂ॥ਇਕਨਾਪ
 ਕੜਕਟਾਰੀਆਂਪੇਟਪਾਢੇਇਕਲੋਟਕਬੁਤਚਾਂਵਾਂਗੁਪਈਆਂ
 ਰੀਗਾਰਾਂਮਮਾਰੀਆਂਇਕਨਾਪੇਸਕਬਜਾਇਕਪਕੜਕਟਾਰੀ
 ਮਮਾਰਗਈਆਂ॥੨੯॥ਯੇਯਾਦਕਰੀਦੇਰਬਆਪਹੁੰਨੁਮੇ

167

ਭੰਡੀਟੀਦੀਮਉਤਜੇਆਈਪਿਆਰੇਗੋਪੀਚੰਦਨੇਮਾਤਾਨੂਛੂ^{੧੮}
 ਕ੍ਰਿਆਈਹਥਸਜੇਤੇਅਗਲਗਾਈਪਿਆਰੇਮਾਤਾਗਈਬੈਕ੍ਰ
 ਨਨੂਤਿਸੇਵੇਲੇਸਿਧਾਜੇਜੇਕਾਰਬੁਲਾਈਪਿਆਰੇਗੋਗਾਂਗਾਂਸੁਸੇ
 ਰਨੂਗੋਆਰਾਜਾਜਕੇਗੋਰਖਨੂਅਲਖਜਗਾਈਪਿਆਰੇ॥੩੦॥
 ਗੋਪੀਚੰਦਸਪੁਰਨੀ

168

१६ सतिगुरुपासादी। विनाष्टसुखगद्य
कचक्रजशृङ्खलरुद्रहस्तपदपद्म
बुभुक्षुरलदन्त २२२२२५५५५५५५

